

СОФИ КИНСЕЛЈА

Може ли да разговара

МАШИНА?

СОФИ КИНСЕЛА
МОЖЕШ ЛИ ДА ПАЗИШ
ТАЙНА?

Превод: Корнелия Великова-Дарева

chitanka.info

Ема е като всички други момичета по света. Тя има своите малки тайни... Преглежда кориците на сериозните книги и след това се преструва, че ги е чела. Подозира, че изобщо няма G-точка (или поне, че гаджето ѝ не може да я открие). Смята прашките за неудобни. Чувства се като измамница в работата си, където всички употребяват думата „репозициониране“, а тя няма ни най-малка представа какво означава това...

... Докато убедена, че самолетът, с който лети, ще падне, не ги споделя всичките с непознатия мъж до нея. Или поне си мисли, че е непознат.

*На Х.
„Нямам тайни от теб.
(Е, поне не са много.)“*

I

Разбира се, че имам тайни.

Естествено, че имам. Всеки си има някакви тайни. То си е съвсем в реда на нещата. Сигурна съм, че моите не са повече, отколкото на всеки друг.

Не говоря за големи, потресаващи тайни. Нямам предвид тайни от рода на „Президентът планира да бомбардира Япония и само Уил Смит може да спаси света“. Става дума за нормални, всекидневни тайнички.

Ето например няколко от моите тайни, за които се сещам в момента:

„1. Чантата ми с марка «Кейт Спейд» не е оригинал.

2. Обожавам сладко шери — възможно най-непрестижната напитка във вселената.

3. И представа си нямам как се разшифрова съкращението НАТО. Нито пък какво е това.

4. Тежа шестдесет и един, а не петдесет и един килограма, както си мисли гаджето ми Конър. (За свое оправдание ще кажа, че когато се запознавахме и стана дума за това кой колко тежи, възнамерявах да се подложа на диета. Пък и нека бъдем справедливи, разликата е само една цифричка, все пак.)

5. Винаги съм си мислила, че Конър прилича на Кен. И че с него сме малко нещо като Барби и Кен.

6. Понякога, когато с Конър сме във вихъра на страстния секс, изведнъж ме обзема адско желание да се разсмея.

7. Изгубих девствеността си на петнадесетгодишна възраст, с Дани Нъсбаум, у дома, в стаята за гости, докато мама и татко гледаха «Бен Хур» долу в хола.

8. Отдавна съм изпила бутилката вино, която татко ми подари за двадесет и първия ми рожден ден, като заръча да я оставя да отлежава двадесет години (и е убеден, че съм го послушала).

9. Сами, златната рибка в аквариума вкъщи, не е същата златна рибка, която мама и татко ми връчиха, за да се грижа за нея, докато те са в Египет.

10. Когато моята колежка Артемис ме изкара от нервите ми, тайно поливам с портокалов сок растението в саксията на бюрото й.

11. Веднъж сънувах някаква откачена лесбийска история за мен и съквартирантката ми Лиси.

12. Прашката, която нося, ме убива и ми е неудобна.

13. Дълбоко в себе си винаги съм била убедена, че не съм като всички останали и че ме чака удивително вълнуващ нов живот, при това в най-скоро време.

14. И представа си нямам какво ми говори този тип в сив костюм.

15. Пък и вече съм забравила името му.“

А се запознахме само преди десетина минути.

— Ние твърдо вярваме в логистично формираните тесни връзки с клиентите — дудни той с дразнещо носов глас — както над, така и под продуктовата линия.

— Абсолютно правилно — заявявам убедено и ведро, сякаш да му кажа „Ами да, всеки го прави, нали така?“.

Логистично. Това пък какво беше, а?

О, боже, ами ако ме попитат какво значи „логистично“?

Не изглупявай, Ема! Никой няма да вземе да те пита какво означава „логистично“. Така де, и аз съм маркетинг специалист като тях, нали? Повече от ясно е, че ги знам тези неща.

Все едно, ако пак я споменат тази дума, просто ще сменя темата. Или пък ще кажа, че съм надживяла логистичното (каквото и да значи) или нещо подобно.

Най-важното е да изглеждам самоуверена и делова. Мога да го направя! Това е големият ми шанс и в никакъв случай няма да го прецакам.

Седя в един от офисите на щабквартирата на „Глен Петрол“ в Глазгоу. От време на време хвърлям поглед към отражението си в стъклото на прозореца, за да се уверя, че изглеждам като истинска бизнес дама. Косата ми е опъната назад, нося дискретни обеци (точно както ни съветват в статиите „Как да спечелим работата, за която кандидатстваме“) и съм в страхотния си нов строг костюм на „Джигсоу“. (Така де, почти нов — купих си го втора ръка от магазина

на организацията „Ракови изследвания“, приших му копче на мястото на липсващото и изобщо не си личи, че е носен.)

Тук съм като представител на „Пантера Корпорейшън“, където работя. Това съвещание е за последно уточняване на подробностите по договора с „Глен Петрол“ за промоция на „Пантера Прима“ — лансираната от нашата корпорация безалкохолна газирана напитка за спортисти с аромат и вкус на къпини. Тази сутрин долетях със самолет от Лондон специално с тази цел. (Компанията ми плаща билета и изобщо всичко!)

Когато пристигнах, типовете от отдела по маркетинг на „Глен Петрол“ на секундата се впуснаха да обсъждат надълго и нашироко промоциите за пролетени въздушни мили и колко било уморително да летиш до Вашингтон без прекъсване — с други думи, взеха да се фукат кой е имал най-най-много служебни пътувания. Мисля, че блъфирах доста успешно. (Само дето казах, че съм летяла с „Конкорд“ до Отава, а излезе, че „Конкорд“ не лети до Отава.) Истината е, че това ми беше първото пътуване във връзка с някаква сделка на компанията.

Добре де! Истинската истина е, че това беше изобщо първата сделка, която ми поверяваха. Работех вече от единадесет месеца в „Пантера Корпорейшън“ като асистент в отдела по маркетинг, но до този момент единственото, което ми даваха да правя, беше да набирам текстове на компютъра, да фотокопирам материали, да уреждам съвещанията на другите, да им нося сандвичите и да прибирам дрехите на шефа от химическо чистене.

Така че сегашната ми задача е моят голям пробив в професионално отношение. И аз се надявам тайничко, че ако се справя добре, може и да бъда повишена в ранг на специалист. В онази обява за работа, която ме привлече да кандидатствам в „Пантера Корпорейшън“, се казваше „възможност за служебно повишение след изтичането на една година“. Следващия понеделник ми предстоеше да се срещна с моя шеф, Пол, за „годишна оценка на служителя“, за която в брошурата на корпорацията се казваше, че е „идеален случай за обсъждане на възможностите за напредване в кариерата“.

Напредване в кариерата! При тази мисъл усещам сърцето ми да се свива в до болка познат копнеж. Най-после ще покажа на татко, че не съм пълна загубенячка. И на мама. И на Кери. Щях да им отида на

гости и в един момент да, подхвърля небрежно: „Впрочем, повишиха ме в изпълнителен директор по маркетинга“.

На визитките ми щеше да пише: „Ема Коригън, изпълнителен директор по маркетинга“.

Или „Ема Коригън, главен вицепрезидент (маркетинг)“.

Стига само всичко да мине добре днес. Пол каза, че сделката била бетон и че за мен оставало само да кимам и да им стисна ръцете, така че дори аз съм щяла да се справя с приключването ѝ. Е, поне дотук всичко върви наистина идеално.

Добре де, признавам си, че не разбирам деветдесет процента от това, което казват. Ама аз не разбирах нищо-нищичко и по време на устния изпит по френски на матурата, а пак получих петица, нали така?

До слуха ми достига смътно: „Репозициониране... анализ... ефективност на себестойността...“

Мъжът в сивия костюм продължава да дудне за нещо си. С възможно най-непосредствен жест протягам ръка и примъквам мъничко към себе си визитната картичка с името му, оставена на масата пред него, така че да мога да прочета какво пише на нея.

Дъг Хамилтън. Точно така. Хубаво, ще мога да го запомня. Дъг. От дъга. Фасулско. И после... Хам... нещо като ам-ам, нали? И какво се получава? Да изкльопаш дъгата, а? Шантава работа. Или пък...

Добре де, забрави! Просто ще си го запиша.

Записвам си в бележника „репозициониране“ и „Дъг Хамилтън“ и незабелязано се понамествам на стола си. О, Боже, тази прашка ми е адски неудобна. Така де, поне според мен прашките поначало са адски неудобни за носене, ама тази, с която съм сега, е наистина адски-адски неудобна. Може би защото ми е с два номера по-малка, знам ли.

Кое то пък вероятно се дължи на факта, че ми е подарък от Конър. Той сигурно е казал на продавачката, че тежа петдесет и един килограма. И тя е предположила, че нося осми номер. Осми номер! Ха!

(Честно да ви кажа, мисля, че тази мърла просто е искала да ми направи сечено. Няма начин да не знае, че съм послъгала за килограмите. Така де, всяка жена го прави!)

Разменяме си значи ние подаръците за Коледа, аз си отварям моя и какво да видя? Адски секси светлорозова копринена прашчица! Да, ама осми номер. Та какво да направя? Едно от двете:

А. Да си призная истината на Конър: „Прелестна е, но ще ми е малка. Аз нося по-скоро номер дванадесети и между другото не тежа петдесет и един килограма.“ Или...

Б. Да се напъхам някак си в прашката.

Всъщност напъхването не беше чак толкова страшно. Пък и после — особено на тъмно — възпалените червени черти по кожата ми почти не си личаха. Междувременно обаче се наложи скорострелно да изрежа от дрехите и бельото си всички етикетчета с размери, така че Конър никога да не разбере зловещата истина.

Излишно е да казвам, че оттогава много, много рядко съм си обувала точно тази прашка. Само от време на време ми се е случвало да я мярна как си лежи в чекмеджето ми за бельо — розовка, секси, адски луксозна — сърцето ми да се разтопи и да си кажа: „О, не може пък да е чак толкова тясна“, а после да се напъхам някак си в нея. Точно така се случи и тази сутрин. Дори за момент си помислих, че съм отслабнала, защото отначало не ме убиваше особено много.

Ама че съм заблудена глупачка!

Спецът в сиво продължава да говори, но аз вече отдавна не се и опитвам да разбера какво казва. Дочувам само откъслечни фрази: „... за жалост след репозиционирането... основно преосмисляне... необходимост да потърсим алтернативни партньорства...“

До този момент си седях най-спокойно и кимах мъдро, като си мислех, че в цялата тази работа няма нищо сложно — свършваме съвещанието, прибирам се в Лондон и си получавам повишението. Изведнъж обаче глухият глас на Дъг Хамилтън започва да прониква в съзнанието ми. За какво всъщност говори той?

„... двата продукта се разминават кардинално... стават несъвместими...“

Чакайте сега, как така „несъвместими“? И какво е имало нужда от „основно преосмисляне“? Изведнъж усещам да ме обзема нещо като тревога. Може пък това да не е празно дърдорене, а? Може би той наистина казва нещо важно. Бързо, Ема, слушай, слушай!

— Ние всички ценим високо финансовото и идейно партньорство, на което се радвах в миналото „Пантера Корпорейшън“ и „Глен Петрол“ — заявява Дъг Хамилтън. — Но, вярвам, ще се съгласите, че понастоящем двете компании очевидно вървят в различни посоки.

В различни посоки ли? Как така в различни посоки? Ама затова ли е говорил той през цялото време? Стомахът ми се свива на топка от паническа тревога. Не, не вярвам те да... Да не би да се опитват да се измъкнат от сделката, а?

— Извинете ме за момент, Дъг — обаждам се с възможно най-спокоен тон. — Аз, разбира се, изслушах най-внимателно всичко, казано досега — отбелязвам с всеобхватна, дружелюбна усмивка тип „тук сме се събрали все професионалисти, нали?“ и добавям: — Но ако обичате, бихте ли... хм... обобщили ситуацията... накратко?

„И то на разбираем английски, за бога!“, моля се мислено.

Дъг Хамилтън и другият спец се споглеждат, после той казва:

— Ние сме малко обезпокоени от вашите нравствени ценности.

— От моите нравствени ценности?!? — повтарям, обзета вече от истинска паника.

— От нравствените ценности, внушавани от продукта — натъртва Дъг, като ме поглежда малко странно. — Както вече обясних, ние тук, в „Глен Петрол“, понастоящем сме в процес на репозициониране на нашата марка и до голяма степен виждаме новия си имидж като хуманен и грижовен бензин, както го показва и детелинката от новото ни лого. И в тази светлина ни се струва, че напитката „Пантера Прима“, която набляга върху спорта и състезателността, е твърде агресивна за нас.

— Агресивна ли? — зяпвам го аз изумена. — Но, но това е плодов сок, за бога!

Не, не, пълна лудост! Продуктът на „Глен Петрол“ е даващ отровни изпарения, разрушаващ озоновата дупка, съсипващ света бензин! Докато газираната напитка на „Пантера Корпорейшън“ е най-невинен къпинов сок! Как изобщо може да бъде „твърде агресивна“?!

— Агресивни са внушаваните чрез промоцията й нравствени ценности — посочва с ръка Дъг към пръснатите по масата рекламни брошури. — Твърда решимост. Елитарност. Мъжественост. Дори самият слоган „Не спирай!“ е повече от агресивен. И да ви кажа честно, този подход ни се струва леко отживял — Дъг свива рамене и добавя: — Не смятаме, че инициативата за съвместна промоция на нашите два продукта е уместна.

Не! Не! Сигурно сънувам. Невъзможно е да се оттеглят от сделката!

Всички в „Пантера Корпорейшън“ ще решат, че аз съм виновна. Ще помислят, че нещо съм сгафила, за да стане така, и че за нищо не ставам.

Сърцето ми бие до пръсване. Усещам лицето ми да гори. Не, не мога да позволя да се случи подобно нещо! Но какво да им кажа? Изобщо не съм подготвена. Пол каза, че сделката е бетон и че трябва само да си стиснем ръцете.

— Ние, разбира се, ще обсъдим още веднъж нещата, преди да вземем окончателно решение — оповестява Дъг, като ми се усмихва криво. — И, както вече казах, бихме искали и занаят да си партнираме с „Пантера Корпорейшън“, така че тази среща беше при всички положения полезна.

Той отдръпва стола си от масата и се готви да стане.

Не, не мога да позволя сделката да ни се изплъзне! Трябва да се опитам да ги спечеля за идеята. Трябва да се опитам да я заключа тази проклета сделка.

Да я склуча, имам предвид.

— Чакайте! — чувам се да казвам. — Аз... момент, моля! Бих искала да изтъкна няколко аргументи.

Олелеее, какви ги дрънкам?! Та аз нямам абсолютно никакви аргументи!

Мярвам останената на масата пред Дъг Хамилтън кръгла метална кутийка — мостра на „Пантера Прима“. Грабвам я с, надеждата да ми дойде някакво вдъхновение. Опитвайки се да печеля време, скачам на крака, отивам до центъра на заседателната зала и вдигам високо кутийката, така че всички да я видят.

— „Пантера Прима“ е... безалкохолна газирана напитка за спортисти!

Спирам и оглеждам лицата им, застинали в учтиво мълчание. Усещам мускулите на лицето ми да потрепват нервно.

— Тя е... ъъ... тя е много...

О, боже мили! Какви ги върша?!?

Хайде, Ема! Мисли! Мисли за „Пантера Прима“! Мисли за „Кола Пантера“... Мисли!... Мисли!...

Ами да! Разбира се!!!

Добре, започвам отново.

— От лансирането на „Кола Пантера“ в края на осемдесетте години напитките на „Пантера Корпорейшън“ са синоним на енергичност, вълнуващи изживявания и съвършенство — изричам на един дъх.

Благодаря ти, боже, за вдъхновението! Това са стандартните рекламни фрази за „Кола Пантера“. Преписвала съм ги толкова безкрайно много пъти, че мога да ги изрецитирам и на сън дори.

— Напитките на „Пантера Корпорейшън“ са пазарен феномен — продължавам ентузиазирано. — Логото на „Пантера“ е едно от най-добре познатите и разпространени по целия свят, а класическият ни слоган „Не спирай!“ дори влезе в речниците! Сега предлагаме на „Глен Петрол“ изключителната възможност, да се присъедини към нашата първокласна, световноизвестна марка.

С нараснала самоувереност тръгвам да обикалям из залата, размахвайки внушително кутийката.

— Купувайки здравословната газирана напитка на „Пантера“, потребителят дава знак, че не би приел нищо, освен най-доброто — за да подчертая твърдението си, плясвам силно с другата си длан кутийката „Пантера Прима“ в ръката си. — Той очаква най-доброто от своята тонизираща газирана напитка. Той очаква най-доброто и от своя бензин. Очаква най-доброто от самия себе си!

Летя на крилете на вдъхновението! Фантастична съм! Ако Пол можеше да ме види сега, веднагически би ме повишил!

Приближавам до централното място на заседателната маса и забивам внушително поглед в очите на Дъг Хамилтън.

— Когато потребителят на продуктите на „Пантера Корпорейшън“ отвори тази кутийка, той прави избор, който оповестява на света кой е и какъв е. Приканвам „Глен Петрол“ да направи същия избор.

При тези заключителни думи трясвам кутийката на масата пред Дъг, хващам езичето ѝ и със самоуверена усмивка рязка отварям капачето.

В следващия миг сякаш изригва вулкан.

Газираният сок с вкус и аромат на къпини избухва на вълни от кутийката, залива масата, напоява разпръснатите по нея материали с кървавочервена течност и... О, не, моля те, Боже, не!... Опръсква от горе до долу ризата на Дъг Хамилтън.

— Мамка му! — изтрисам спонтанно. — Искам да кажа, съжалявам... наистина...

— Боже Господи! — възкликва Дъг Хамилтън гневно, като скача и измъква от джоба си носна кърпа. — Остават ли лекета от този сок?

— Тъъ... — грабвам безпомощно кутийката. — Не знам.

— Ще ти донеса кърпа — скача услужливо другият тип.

Вратата се затваря зад гърба му и в залата настава тишина, нарушавана единствено от капките къпинов сок, които се стичат от масата на пода.

Впивам очи в Дъг Хамилтън — лицето ми гори, сърцето ми бие оглушително.

— Много ви моля — изхриптявам със свито гърло. — Не казвайте на шефа ми!

И какво? В крайна сметка прецаках цялата работа.

Влача токчетата си на самоуверена и преуспяваща бизнес дама по коридорите на летището в Глазгоу и се чувствам тотално смазана. Всъщност Дъг Хамилтън се държа доста мило на раздяла. Бил сигурен, че петната щели да излязат. И нямало да каже на Пол за станалото. Но и нямало да си промени мнението относно сделката.

Първото ми голямо участие в корпоративно съвещание. Първият ми голям шанс. А ето какво става! Ще ми се да махна с ръка на всичко. Да се обадя в офиса на Пол и да кажа: „Това е, край. Никога повече няма да се върна. А между другото, аз бях виновна за онова голямо задръстване на фотокопирния апарат“.

Но не мога да го направя. За изминалите четири години това е третата нова кариера, която подхващам. Този път нещата просто трябва да потръгнат. За да докажа на самата себе си, че мога да постигна нещо. И за да мога да се уважавам и да имам самочувствие. Пък и защото дължа на татко четири хиляди лири.

— Е, какво да бъде? — чувам над главата си мъжки глас с австралийски акцент и замаяно вдигам поглед да видя откъде идва.

Бях пристигнала на летището един час по-рано от необходимото, така че се бях отправила направо към бара, където се бях стоварила омаломощено на първото свободно столче край барплота. И сега барманът висеше пред мен и ме гледаше с прикрито нетърпение.

— Тъъ... — умът ми е абсолютно празен. Какво се поръчваше в баровете, по дяволите?!? — Тъъ... чаша бяло вино. Не! Чакай! Всъщност... водка с тоник. Благодаря.

Австралиецът се отдалечава към другия край на барплота, а аз отново увесвам нос. В бара влиза стюардеса със сплетена на френска плитка коса и сяда през две столчета от мен. Усмивва ми се и аз също ѝ се усмихвам вяло.

Не, просто не разбирам как другите хора успяват да се оправят с кариерата си. Ама наистина не го разбирам това чудо! Да вземем например най-старата ми приятелка, Лиси. Тя открай време е знаела, че иска да стане адвокат. И ето че сега — да-да-да-да! — Лиси е адвокат, специалист по наказателно право. А аз дори като завърших колежа нямах ни най-малка представа каква искам да стана. Първата ми работа беше като брокер в агенция за недвижими имоти. Хванах се на нея просто защото винаги съм обичала да разглеждам къщи. Пък и защото на един от панаирите за представяне на различните кариери, където най-редовно и съзнателно ходех, се запознах с една жена с невероятно хубав червен лак на ноктите, която ми каза, че изкарвала толкова много пари като брокер на недвижими имоти, че щяла да може да се пенсионира още на четиридесетгодишна възраст.

Добре, ама аз я намразих тази работа още в мига, в който започнах. Мразех другите брокери, които ни обучаваха. Мразех да казвам неща от рода на „прелестен аспект“. А най-вече мразех това, че когато хората ни кажеха примерно, че могат да си позволят да похарчат най-много триста хиляди лири, ние трябваше да започнем да им предлагаме и да им хвалим в подробности къщи минимум за четиристотин хиляди, а после да ги гледаме отвисоко, един вид: „Имате само триста хиляди, така ли? Господи, ами че вие сте пълни загубеняци!“

И така, след шест месеца напуснах и обявих на нашите, че сменям кариерата и че ще стана фотограф. Това бе направо фантастичен момент, като на филми или нещо подобно. Татко ми даде назаем пари за курса по фотография и да си купя професионален фотоапарат. Беше наистина невероятно вълнуващо! Щях да се хвърля в тази нова за мен и много творческа кариера! Щях да започна приказен нов живот!

Да, ама не. Нищо подобно не стана.

Така де, като начало, имате ли изобщо представа колко получава един асистент фотограф?

Нищо. Буквално нищо.

Аз, разбира се, не бих имала нищо против и така да работя, стига някой да ми беше предложил място на асистент фотограф. Обаче не и не, нямаше работа и това си е.

Въздишам тежко и поглеждам унилото си отражение в огледалото зад бара. Ами да, типично! Едно нещо да ми тръгне наопаки и край, всичко отива по дяволите. Ето на — косата ми, дето сутринта я изправих и опънах толкова старателно с гел, вече цялата се е накъдрила и стърчи на всички страни!

Е, поне не съм единствената, дето доникъде не стигна. От осемте души в курса ни по фотография само едно момче постигна светкавичен успех и сега прави снимки за „Вог“ и разни други лъскави списания. А останалите какво? Едно момче ходи да снима по сватби. Едно момиче изкара любовна афера с ръководителя на курса. Друго момче тръгна да пътешества по света. Друго момиче роди бебе. Трето започна работа във фабрика за детски закуски — от тези, дето ги продават с по някоя играчка във всеки пакет. А един пък стана застрахователен агент.

Междувременно аз затъвах все повече и повече в дългове, така че започнах да се хващам на всякакви временни работи и да кандидатствам за места, където плащаха истински заплати. Ето как преди единадесет месеца се озовах като асистент в отдела по маркетинг на „Пантера Корпорейшън“.

Барманът слага пред мен водката с тоник и ме поглежда изпитателно, а после ми подхвърля:

— Я горе главата! Не може да е чак пък толкова кофти!

— Благодаря — отвърщам признателно и отпивам от чашата.

И веднага ми става мъъъничко по-добре. Точно се каня да отпия втора глътка и мобилният ми телефон зазвънява.

Стомахът ми се преобръща нервно. Ако ми звънят от офиса, ще се направя, че не съм чула. Но не, не ми звънят от офиса. На екрана е изписан домашният ми номер.

— Здравсти! — казвам, натискайки зеленото бутонче за разговор.

— Ей, как си? — долита гласът на Лиси. — Как мина?

Лиси ми е съквартирантка и най-старата ми приятелка на света. Тя има буйна черна коса, коефициент на интелигентност някъде към 600 и е най-милият човек, когото познавам.

— Пълна катастрофа — осведомявам я покрусено.

— Какво стана? Не я ли склучи тази сделка?

— Не само не я склучих, ами и залях с къпинов сок директора по маркетинг на „Глен Петрол“.

Забелязвам, че при тези мои думи стюардесата през две столчета от мен едва успява да прикрие усмивката си. Усещам, че се изчервявам. Страхотно! Сега вече целият свят знае за провала ми.

— О, милото ми! — възкликва Лиси и аз просто я чувствам как се опитва да измисли нещо позитивно, което да ми каже. — Е, поне си привлякла вниманието им — заявява най-сетне тя с категоричен тон. — Поне няма да те забравят скоро.

— Ами да, предполагам — съгласявам се мрачно. — Някой да е оставял съобщения за мен?

— Ъъ... не. Искам да кажа, баща ти се обади, обаче... ъъ... е, знаеш... то не беше... — проточва Лиси уклончиво.

— Лиси! Какво искаше татко?

Мълчание.

— Ами, каза, че братовчедка ти спечелила някаква браншова награда — най-сетне измърморва Лиси с извинителен тон. — Щели да го празнуват в събота, едновременно с рождения ден на майка ти.

— О, чудничко.

Отпускам се още по-тежко на столчето. Само това ми трябваше. Братовчедка ми Кери, притиснала до гърдите си сребърна купа за „Най-добър пътен агент на света, всъщност не — на цялата вселена“.

— Обади се и Конър също, да види знам ли как вървят нещата при теб — добавя бързо Лиси. — Беше много мил. Каза, че не искал да ти звъни на мобилния, да не би да те обезпокои по време на съвещанието.

— Наистина ли?

За първи път днес почувствах духът ми леко да се повдига. Конър. Гаджето ми. Моят мил, тактичен приятел.

— Той е такъв сладур! — възкликва Лиси. — Каза, че цял следобед не можел да мръдне от някакво тяхно съвещание, но че

специално заради теб отложил уговорката си за тенис след работа. И пита дали ще приемеш да те изведе на вечеря.

— О! Би било чудесно. Благодаря ти, Лиси.

Затварям телефона и отново отпивам от водката, вече в много по-ведро разположение на духа.

Конър. Гаджето ми. Моят приятел.

Както казва Джули Андриус^[1]: „Когато кучетата хапят, когато пчелите жият... достатъчно е да си спомня, че имам приятел, и нещата вече не ми изглеждат чак толкова скапани“.

Или както там го е казала.

При това не какъв да е приятел. Защото Конър е висок, красив и умен — списание „Маркетинг Уийк“ го обяви за „един от най-ярките таланти в сферата на съвременните маркетингови проучвания“.

Отпускам се, отпивам от водката и се унасям в утешителни мисли за Конър. За това как блести на слънцето русата му коса. И за вечната му усмивка. И за това как ъпгрейдва онзи ден целия софтуер на компютъра ми, без дори да съм го молила да го направи. И как... и как...

„И как... и как...“, ама в ума ми изведнъж настава пустота. Ха, странна работа. Ами че в Конър има още толкова много прекрасни неща, които ме привличат! Например... като се почне с... с дългите му крака. Ами да! И широките му рамене. И това как се грижеше за мен, когато лежах с грип. Така де, колко гаджета биха го направили, а? Именно.

Голям късмет извадих с Конър, да знаете.

Прибирам телефона, прокаравам пръсти през косата си и поглеждам часовника над бара. Още четиридесет минути до полета. Съвсем малко остава. Побиват ме ситни нервни тръпки — усещам ги да пробягват по кожата ми като малки насекоми. Пресушавам чашата си на един дъх.

Всичко ще е наред, повтарям си за милионен път. Всичко ще е съвсем, съвсем наред.

Не ме е страх. Само... само...

Добре де, страх ме. Страх ме е!

И това е още една от моите малки тайни:

„16. Страх ме е да летя със самолет.“

Никога на никого не съм признала, че ме е страх да летя със самолет. Толкова тъпо звучи. Искам да кажа, че при мен това не е фобия или нещо подобно. Не че не мога да се кача в самолет. Мога. Само че, ако има начин, бих предпочела да съм си на земята.

Навремето не ме беше страх. Но през последните няколко години постепенно взех да ставам все по-неспокойна и по-неспокойна при всеки полет. Знаем, че е абсолютно ирационално. Известно ми е, естествено, че всеки божи ден хиляди хора летят със самолет и че на практика това е дори по-безопасно, отколкото да си лежиш в леглото. Шансът да попаднеш в самолетна катастрофа е по-малък, отколкото... отколкото да си намериш свестен мъж в Лондон или нещо подобно.

И все пак... абе не ми харесва и това си е.

Май ще е добре да обърна още една водка.

Докато ни извикат за отвеждане към самолета, бях изпила още две водки и вече се чувствах много по-позитивно настроена. Ами да, права е Лиси. Поне им направих впечатление, нали така? Поне няма да ме забравят коя съм. Докато вървя по коридора с дипломатическото си куфарче в ръка, почти започвам да се чувствам отново като самоуверена и преуспяваща бизнес дама. Неколцина от хората, с които се разминавам, ме поглеждат и ми се усмихват. В отговор аз също им се усмихвам широко, усещайки да ме изпълва топла дружелюбност. Ето, виждаш ли, Ема? В крайна сметка светът не е чак пък толкова лош. Въпросът е да гледаш позитивно на нещата. В този живот всичко може да ти се случи, нали така? Човек никога не знае какво го очаква в следващия миг.

Стигам до вратата за отвеждане към нашия самолет и какво да видя? Бордовите карти ги събира същата стюардеса с френската плитка, която седеше през две столчета от мен на бара.

— Здравейте отново — усмихвам ѝ се аз. — Какво съвпадение, нали?

Момичето ме гледа някак странно.

— Здравейте. Тъъ...

— Какво има?

Защо ли изглежда толкова притеснена?

— Извинете, но... Знаете ли, че... — мънка тя и прави неопределен жест към гърдите ми.

— Какво да знам? — питам с учтива усмивка.

После поглеждам надолу и замръзвам със зяпнала уста.

Незнайно как копринената ми блузка се е разкопчала от само себе си, докато съм вървяла.

Сутиенът ми е изложен на показ! Моят розов дантелен сутиен! Същият, дето малко нещо се пораздърпа при прането!

(За да узнаете нещо повече за опасностите, дебнеци под път и над път съвременната делова жена, а също и как да подходите към тях, прочетете „Маниашки наръчник на Алис К.“^[2].)

Ето защо значи онези хора са ми се усмихвали. Не защото светът е прекрасен, а защото аз съм Жената с раздърпания розов сутиен. О, ужас!

— Благодаря — смотолевям и припряно, с разтреперани пръсти и пламнала от унижение, започвам да се боря с копчетата на блузката си.

— Днес май не е най-щастливият ви ден — отбелязва съчувствено стюардесата, като протяга ръка за бордовата ми карта. — Съжалявам, но на бара нямаше как да не чуя какво казахте по телефона.

— Няма нищо — успявам да лепна на лицето си нещо като полуусмивка. — Така си е, не бих казала, че е най-щастливият ден през живота ми.

Настава кратко мълчание. Стюардесата гледа замислено бордовата ми карта.

— Вижте какво... — започва тя почти шепнешком, — какво ще кажете да ви сменя класата с по-висока?

— Да ми смените класата ли? — зяпвам я слисано.

— Е, заслужавате да ви се случи и нещо хубаво, нали?

— Ама наистина ли? Но... можете ли да го правите? Просто ей така, без нищо?

— Ако има свободни места — да, можем. Но умерено и дискретно, разбира се. Пък и този полет е много кратък, така че... — стюардесата ми се усмихва заговорнически и добавя: — Но няма да казвате на никого, нали?

Отвежда ме в предната част на самолета и ми посочва с жест едно от широките, удобни кресла. Никога преди, в целия ми живот, не ми е била повишавана класата! Почти не ми се вярва, че ето, сега, тази стюардеса наистина го прави.

— Това първа класа ли е? — питам я шепнешком, оглеждайки почтително луксозната обстановка. От дясната ми страна мъж в изискан сив костюм пише нещо на лаптопа си, а две възрастни дами в ъгловите кресла си нагласят слушалките на главите.

— Бизнес класа. На този полет няма първа — отговаря ми стюардесата тихо, а после повишава глас до нормален тон: — Всичко наред ли е? Доволна ли сте?

— Идеално. Много ви благодаря.

— Няма проблем.

Момичето ми се усмихва отново и се отдалечава по пътеката, а аз напъхвам дипломатическото си куфарче под предната седалка.

Уаууу! Ама тук наистина е страхотно! Широки удобни кресла, поставки за отмора на краката и изобщо... Това пътуване ще бъде абсолютен кеф от началото до края — казвам си твърдо аз. Пристягам възможно най-безгрижно колана през кръста си, като старателно се опитвам да не забелязвам ужасените присвивания на стомаха си.

— Ще желаете ли малко шампанско?

Приятелката ми, стюардесата, се е появила отново и ми се усмихва топло.

— О, чудесно — отговарям. — Благодаря.

Шампанско!

— А за вас, сър? Малко шампанско?

До този момент мъжът в креслото до мен изобщо не ме беше погледнал. Седи извърнат към прозореца. Облечен е в поизтъркани дънки и суичър. Когато се обръща да отговори на стюардесата, мярвам тъмни очи, набола тъмна брада и дълбока бръчка на челото.

— Не, благодаря. Само чаша бренди.

Гласът му е суховат, с американски акцент. Каня се да го попитам учтиво откъде е, но преди още да си отворя устата, той отново се е извърнал към прозореца.

Чудесно, защото ако трябва да бъде откровена, аз също нямам никакво настроение за разговори.

[1] Джули Андриус (род. 1935 г. в Англия) — изключително популярна американска театрална и киноактриса, певица, водеща на телевизионни шоу и образователни програми, авторка на детски книги и общественичка. — Бел.прев. ↑

[2] Как да оцелееш, да не полудееш и да откриеш идеалните обувки от Каролин Нап, ИК „Кръгозор“, 2003 г. — Бел.ред. ↑

II

Добре де! Истината е, че цялата тази работа изобщо не ми харесва.

Хубаво, знам, че седя в бизнес класа; знам, че съм заобиколена от страхотен лукс. Ама стомахът ми въпреки всичко се е свил на топка от страх.

По време на излитането броях много бавно, със затворени очи, и това донякъде помогна. Но когато се издигнахме на около петстотин километра във въздуха, цялата ми решимост се изпари. Така че сега седя, отпивам от шампанското, чета някаква статия в „Космополитън“ — „Тридесет неща, които всяка жена трябва да направи, преди да навърши тридесет години“ — и полагам неимоверни усилия да приличам на безгрижна, изискано отпусната, пътуваща в бизнес класа висша специалистка по маркетинг. Но (О, Боже! О, мили Боже!) истината е, че и най-малкото шумче ме кара да подскачам; и при най-малкото трепване на самолета затаявам дъх и стисвам зъби.

С жест на привидно спокойствие протягам ръка към брошурата с инструкции за безопасност и уж разсеяно започвам да я чета. Спасителни изходи. Как да се свиеш и обгърнеш с ръце. Ако се наложи използването на спасителни жилетки — те са първо за децата и старите хора. О, Боже!!!!!!

Защо изобщо ги чета тези работи?!? Ами картинките?!? С какво може да ми помогне гледането на това как мънички човечета в спасителни жилетки скачат в океана, докато самолетът над главите им избухва?!? Бързо пъхвам инструкциите обратно на мястото им и отпивам глътка шампанско.

— Извинете, мис — казва появилата се до креслото ми непозната стюардеса с червени къдрици. — Вие в бизнес класа ли пътувате?

— Да — отговарям, като пригладдам косата си с жест на едва прикрита гордост.

Момичето ми подава брошура, озаглавена „Улеснения за бизнес дейност“, на чиято корица има снимка на костюмирани мъже и жени с

вид на шефове, които разговарят оживено пред клипборд с начертана вълнообразна графика.

— Малко информация за нашия нов салон за бизнес дейност на летище „Гетуик“. Предлагаме всички условия за провеждане на конференции, а също и зали за съвещания. Дали това ще ви заинтересува?

О, добре. Аз съм преуспяваща бизнес дама. Специалистка с много, много висока директорска позиция в служебната йерархия.

— Вероятно — отговарям, като прелиствам небрежно брошурата. — Да, бих могла да използвам някоя от тези зали, за... за да дам наставления на екипа си. Работя с доста голям екип и, както се досещате, хората се нуждаят от много наставления. По бизнес въпроси — покашлям се лекичко и добавям: — Предимно... логистични.

— Желаете ли отсега да ви резервирам една зала? — пита с надежда стюардесата.

— Ъъъ... не, благодаря — отказвам, след което правя кратка пауза и пояснявам: — Точно днес хората ми са по домовете си. Дадох на всички почивен ден.

— Ясно — кимва момичето с леко озадачен израз на лицето.

— Но другия път вероятно ще се възползвам — добавям бързо. — Впрочем... просто се чудех... Този звук нормален ли е?

— Какъв звук? — пита стюардесата и се ослушва с леко наклонена глава.

— Ами това... виене откъм крилото?

— Не, нищо не чувам — казва момичето и ме поглежда съчувствено. — Вероятно сте малко нервна.

— Не! — възкликвам на секундата, дори успявам да се позасмея. — Не, не съм нервна. Само... се чудех. Чисто любопитство.

— Ще се постарая да удовлетвори интереса ви след малко — казва ми тя мило, след което се обръща към мъжа в съседното кресло: — Заповядайте, сър. Малко информация за нашия нов салон за бизнес дейност на летище „Гетуик“.

Американецът взема брошурата мълчаливо и я оставя на масичката пред себе си, без изобщо да я погледне. Стюардесата тръгва по пътеката, като за миг залита леко, понеже самолетът изведнъж се тръсва леко.

Какво става? Защо самолетът се тръсна?

О, Боже!!! Изневиделица ме залива цунами от панически ужас. Какво правя аз тук?!? Това е лудост! Пълна лудост! Да седиш затворен в някаква огромна, тежка, метална кутия... на хиляди километри над земята... и да не можеш да избягаш!

Не, не мога да се справя сама с ужаса си. Изпитвам непреодолимо желание да говоря с някого. С човек, който да ме успокои. И да ме накара да се чувствам в безопасност.

Конър.

Инстинктивно измъквам от чантичката мобилния си телефон, но стюардесата на секундата се надвесва над мен.

— Боя се, че не е разрешено да използвате телефона си на борда на самолета — казва ми момичето с широка усмивка. — Бихте ли проверили дали е напълно изключен, моля?

— О! Тъъ... извинете.

Ами да, естествено, че не мога да използвам телефона си. Откакто сме се качили на борда, сигурно ни го казаха поне милион пъти. Как можах да забравя?!? Както и да е. Няма значение. Добре съм. Добре съм! Пъхвам телефона обратно в чантичката си и опитвам да се съсредоточа във филма, който са ни пуснали.

Може би е добре да започна да броя отново. Триста четиридесет и девет. Триста и петдесет. Триста петдесет и...

Божичко!!! Какво беше пък това сега?!? Самолетът изведнъж подскочи! Да не би нещо да ни е ударило?!?

Без паника, Ема! Просто леко тръсване, чудо голямо. Сигурна съм, че всичко е наред. Вероятно сме налетели на някой гълъб или нещо подобно. Та докъде бях стигнала с броенето?

Триста петдесет и едно. Триста петдесет и две. Триста петдесет и...

И край, дотук беше.

Защото точно в този момент всичко сякаш се разпадна на отделни фрагменти.

Дочувам писъците да ме заливат като вълна — дори преди още да осъзная какво става.

О, Боже! О, Боже! О, Боже! О, Боже! О, Боже! О, Боже! О, Боже... ООО!... НЕ! НЕ! НЕ!

Падаме! О, Боже, падаме!!!

Сриваме се надолу. Самолетът пада като камък. Един мъж от другата страна на пътеката излита от креслото и си удря главата в тавана. По челото му потича кръв. Вкопчвам се в креслото си, за да не ме постигне същата участ, но усещам как нещо се опитва да ме изтръгне нагоре, сякаш някой ме дърпа... като че гравитацията се е задействала в обратна посока. Няма време за мислене. Умът ми не може да... Из кабината летят чанти, чаши, една от стюардесите е паднала, вкопчила се е в седалката...

О, Боже! О, Боже! О, сега скоростта май намалява. Сега... май е по-добре.

Мамка му! Просто... не мога... аз...

Поглеждам американеца в съседното кресло — и той се е вкопчил в седалката си също като мен.

Прилошава ми. Мисля, че ще повърна. О, Боже!

Добре. Сега... май вече... всичко е отново нормално.

— Дами и господа — долита глас по интеркома и всички рязко вдигат глави, — говори капитанът на самолета.

Сърцето ме стяга и бие до пръсване в гърдите ми. Не съм в състояние да слушам. Нито да мисля.

— Попаднахме във въздушно завихряне и за известно време може да сме малко нестабилни. Призовавам ви да се върнете по местата си и да си закопчуете коланите колкото е възможно по-...

Самолетът отново подскача силно и гласът на капитана потъва в писъците и виковете на пътниците.

Сякаш сънувам някакъв кошмар.

Хората от екипажа сядат на седалките си и се пристягат с коланите. Една от стюардесите попива със салфетка стичащата се по лицето ѝ кръв. Само допреди миг момичетата щастливо ни предлагаха захаросани бадеми.

Не, не, това се случва с други хора, в други самолети. Като тези по видеофилмите с инструкции за безопасност. Не и с мен!

— Моля, запазете спокойствие — долита гласът на капитана. — Веднага, щом имаме допълнителна информация, ще...

Да запазя спокойствие ли?!? Та аз не мога да дишам, камо ли да запазвам спокойствие!! Какво да направим, за бога? Защото не може просто да си седим, докато самолетът подскача като побеснял кон, нали така?!?

Чувам някой зад мен да рецитира „Света Богородице, изпълнена с милост...“ и ме залива нова вълна от паника. Хората се молят. Значи това наистина ни се случва.

Ще умрем.

Ще умрем!

— Моля? — пита американецът от съседното кресло, който се е обърнал към мен и ме гледа с напрегнато и пребледняло лице.

Да не би да съм го казала на глас?

— Ще умрем — повтарям, загледана в лицето му.

Това е може би последният жив човек, който ще видя преди смъртта си. Буквално попивам с поглед чертите на лицето му, бръчиците край тъмните му очи, изпечената челюст със сянка от наболата брада.

Самолетът изведнъж пропада рязко надолу и аз неволно изпищявам.

— Не, не мисля, че ще умрем — казва американецът, но виждам, че и той се е вкопчил здраво в страничните облегалки на креслото си. — Капитанът каза, че просто сме попаднали в завихряне...

— Ами да, какво друго да каже?!? — възкликвам истерично. — Не може да ни изтресе „Е, хора, това е краят, ще се видим на оня свят!“, нали така? — самолетът отново подскача ужасяващо и аз панически сграбчвам ръката на американеца. — Не, няма да се спасим. Знаем, че няма да се спасим. Това е краят. Но аз съм само на двадесет и пет години, за бога! Още не съм готова да умра! Нищо не съм постигнала. Не съм имала деца. Не съм спасила човешки живот... — блуждаещият ми поглед случайно допада на статията „Тридесет неща, които всяка жена трябва да направи, преди да навърши тридесет години“. — Не съм покорила никой планински връх. Нямам татуировка. И дори не знам дали имам G-точка^[1]!...

— Извинете, не ви разбрах? — поглежда ме леко стреснато мъжът, но аз дори не го и чувам.

— Кариерата ми е пълен майтап. Изобщо не съм преуспяваща бизнес дама — при тези думи незнайно защо посочвам полуразплакана костюма си. — И нямам никакъв екип! Аз съм само една нищо и никаква асистентка и днес беше изобщо първата в живота ми голяма самостоятелна делова среща за сключване на сделка и какво? Пълен провал! През повечето време нямам никаква представа за какво

говорят хората. И не знам какво значи „логистично“. И никога, никога няма да заслужа повишение. И дължа на татко четири хиляди лири. И никога не съм се влюбила истински...

Изведнъж се стряскам от думите си.

— Извинете ме — обръщам се към американеца, като издишам рязко. — Не би трябвало да ви обременявам по този начин.

— Няма нищо — отговаря ми той любезно.

Боже мили, съвсем съм си изгубила ума! Пък и това, което казах, всъщност не е истина. Ами да, защото аз съм влюбена в Конър, нали? Добре, Ема, опитай отново да броиш. Триста пет-десет и... шест. Триста петдесет и...

О, Боже! О, Боже! Не! Моля те, Господи! Не!!! Самолетът отново подскача ужасяващо. И отново летим като камък надолу.

— Никога не съм направила нещо, заради което родителите ми да се гордеят с мен — думите излитат от устата ми, преди да успея да ги спра. — Никога.

— Убеден съм, че това не е истина — отбелязва американецът мило.

— Истина е! Навремето може и да са се гордели с мен, ама после братовчедка ми Кери дойде да живее с нас и изведнъж мама и татко сякаш изобщо вече не ме и забелязваха. Само тя ги интересуваше, аз сякаш не съществувах. Кери беше на четиринадесет, когато дойде да живее с нас, а аз бях на десет и отначало си мислех, че ще е страотно, нали разбирате. Все едно да имаш по-голяма сестра. Да, ама нещата не се развиха така...

Не мога да спра да говоря. Просто не мога и това си е! При всяко подскачане или пропадане на самолета от устата ми изригва нов порой от думи.

Или говориш, или пициш — няма друга алтернатива.

— ... тя беше шампион по плуване, и изобщо шампион по всичко, а аз бях само... едното нищо в сравнение с нея...

— ... курс по фотография и бях убедена, че това ще промени живота ми...

— ... шестдесет и един килограма, но възнамерявах да се подложка на диета и...

— ... кандидатствах за абсолютно всяка работа на света, за която чуех или прочетях обява. Бях толкова отчаяна, че кандидатствах дори

за...

— ... отвратителна колежка на име Артемис. Онзи ден докараха едно ново бюро и тя на секундата си го присвои, въпреки че моето е тясно и цялото очукано, с изкъртени вратички...

— ... понякога поливам тъпата ѝ коледна звезда^[2] с портокалов сок, просто за да ѝ отмъстя...

— ... мило момиче Кейти, което работи в „Личен състав“. С нея си имаме таен код. Когато влезе в нашия офис и ме попита „Би ли дошла да прегледаме някои отчети, Ема?“, това всъщност означава „Давай да се измъкваме към близката сладкарница на «Старбъкс»!“...

— ... отвратителни подаръци и се налага да се преструвам, че ги харесвам...

— ... онзи ден, без да искам счупих любимата чаша на шефа и после скрих парчетата в чантичката си...

— ... кафето в службата е възможно най-гадното на света, истинска отрова...

— ... писах в автобиографията си, че на матурата имам шестица по математика, докато всъщност имам четворка. Знам, че е непочтено. Знам, че не трябваше да го правя, но толкова много исках да получа тази работа, че...

Боже мили, какво ми става? Обикновено в главата ми има нещо като филтър, който ме спира да не избълвам всичко, каквото мисля.

Но явно филтърът ми се е повредил. Думите извират от устата ми на буен, врящ и кипящ порой. Изобщо не съм в състояние да ги озаптя.

— ... понякога си мисля, че вярвам в съществуването на Бог, защото как иначе ще ни има на този свят, нали така? После обаче започвам да си мисля: „Добре де, ами войните и всякаквите други гадости...“

— ... да нося прашки, защото като си с прашка и те погледнат в гръб, не си личат грозните очертания на бельото под дрехата. Ама прашките са толкова неудобни за носене и убиват...

— ... беше осми номер и просто не знаех какво да правя, така че само казах: „Уаууу! Абсолютно фантастична е!“...

— ... печени чушки, защото това е най-най-любимото ми ядене...

— ... присъединих се към един читателски клуб^[3], ама „Големите очаквания“ ми беше толкова скучна, че... така де, погледнах само началото и края и после се преструвах, че съм я прочела цялата.

— ... изсипах в аквариума на Сами цялото пликче с храна за златни рибки и, честно, не ми е ясно защо умря и после...

— ... само като чуя първите тактове от песента на Карпънтърс „Близо до теб“, и започвам да плача...

— ... наистина ми се ще да имах по-големи цици. Така де, не големи колкото на момичето от трета страница на „Пентхауз“, не глупаво огромни, нали разбираш, ами просто по-големи. Само за да знам какво е да...

— ... перфектната първа среща с мъж си личи по това, че шампанското се появява изневиделица на масата, сякаш с махване на вълшебна пръчица...

— ... този лесбийски сън направо ме срина, купих си огромна кутия сладолед и после го излапах наведнъж и никога не споменах и думичка на Лиси...

Изобщо не забелязвам какво става край нас. Светът сякаш се е свил и на него сме само аз и този непознат, а от устата ми бълват всички мои най-най-съкровени мисли и тайни.

Вече дори не си давам сметка какво говоря. Знам само, че говоренето ме кара да се чувствам добре.

Дали пък и психотерапията не е нещо подобно?

— ... казваше се Дани Нъсбаум. Мама и татко бяха долу в хола, гледаха „Бен Хур“ по телевизията и помня, че си помислих: „Ако това е въпросният секс, по който светът е пощурял, значи светът е, ама наистина луд“...

— ... лежа обърната на една страна, защото по този начин деколтето изглежда по-пълно...

— ... работи в сферата на маркетинговите проучвания. Помня, че когато го видях за първи път, си помислих: „Уаууу, много е сладък!“ Той е висок и русокос, защото е наполовина швед, и има невероятни сини очи. И така, той ме покани на среща...

— ... винаги преди среща с мъж да изпивам по чаша сладко шери, просто за успокоение на нервите...

— ... той е невероятен. Конър е направо прекрасен. Страхотен късмет извадих с него. Всички непрекъснато ми разправят колко е

готин. Той е мил, и е добър, и преуспява в работата си, и всеки казва, че сме свършената двойка...

— ... това не бих го казала на никого, за нищо на света... понякога си мисля, че той е почти прекалено красив. Като... като кукла. Като Кен. Като един рус Кен.

Сега пък съм на тема „Конър“. И дрънкам неща, които никога и на никого не съм казвала. Неща, които дори не съм съзнавала, че ми се въртят в главата.

— ... му подарих за Коледа един стилиен часовник с кожена каишка, ама той продължава да си носи своя оранжев дигитален кич, само защото му казал каква е температурата в Полша или други подобни глупости...

— ... ме водеше по всякакви джаз концерти и аз от учтивост се преструвах, че ми харесват, така че сега той си мисли, че обичам джаз...

— ... знае наизуст абсолютно всеки филм на Уди Алън и казва всяка реплика, преди още да се е разнесла от екрана, и с това адски ми лази по нервите...

— ... само ме гледа неразбиращо, сякаш му говоря на някакъв чужд език...

— ... твърдо решен да открие моята G-точка, така че прекарахме целия уикенд да го правим в най-различни пози и накрая бях направо съсипана, не исках нищо друго, освен пица и да си гледам сериала „Приятели“...

— ... непрекъснато ме питаше: „Как беше? Как беше?“. Така ми писна, че накрая послъгах и казах, че е било удивително и че цялото ми тяло сякаш се е разтворило като цвете. И тогава той започна да пита като какво цвете по-точно и аз му казах „бегония“...

— ... човек не може да очаква първоначалната страст да продължи вечно. Но пък как можеш да познаеш дали страстта се уталожава по един положителен, хубав начин, както е при всеотдайните дълготрайни връзки, или по грозен начин, един вид „двамата с теб вече не се привличаме един друг“...

— ... рицарят на бял кон не е реалистична възможност. Въпреки това обаче част от мен копнее за огромна, удивителна любов. Искам да има страст. Искам да бъде пометена от вихър. Искам земетресение или поне... не знам, ураган... нещо вълнуващо. Понякога имам чувството,

че там някъде ме чака цял един нов, безкрайно вълнуващ живот и че ако мога само да...

— Извинете, мис...?

— А? Какво? — вдигам замаян поглед.

Стюардесата с френската плитка ме гледа и се усмихва.

— Приземихме се.

Зяпвам я неразбиращо:

— Как така сме се приземили!

Не, нещо не ми се връзва. Нали уж щяхме да умираме, а сега изведнъж... Оглеждам се наоколо — истина е, самолетът е неподвижен. На земята сме!

Чувствам се като Дороти. Само допреди миг съм се вихрила из Оз, а сега изведнъж се събуждам отново нормална.

— Не подскачаме вече — отбелязвам тъпо.

— Подскачането спря доста отдавна — обажда се американецът.

— И няма... няма да умрем — казвам невярващо.

— Не, няма да умрем — потвърждава той.

Поглеждам го и сякаш го виждам за първи път. Изведнъж осъзнавам, че в продължение на цял час съм дрънкала каквото ми дойде на ум пред един свършено непознат човек. Един бог знае какви съм му ги наговорила.

Иска ми се на секундата да напусна самолета. Или поне да потъна вдън земя.

— Извинете — промърморвам засрамено. — Трябваше да ме спрете.

— Щеше да ми е доста трудно — отговаря той с лека усмивка. — Малко нещо не бяхте на себе си.

— Толкова ми е неудобно!

Опитвам да се усмихна, но изобщо не мога да го погледна в очите. Така де, та аз му разправих за прашката си! Казах му и за G-точката ми!

— Не се притеснявайте. Всички бяхме стресирани. Ама че полет! — казва той, взема раничката си и става от креслото. После ме поглежда и добавя: — Добре ли сте вече? Ще можете ли да се приберете у дома си?

— Да. Всичко е наред. Благодаря. Приятно изкарване в Англия! — подвиквам след него, но не мисля, че ме чу.

Събирам бавно нещата си и напускам самолета. Имам чувството, че съм вир-вода от пот, косата ми е разрошена до безобразие, усещам в главата ми да пулсира болка.

Салонът на летището изглежда толкова светъл, тих и спокоен след напрегнатата атмосфера в самолета! А земята — някак особено твърда и солидна. Отпускам се на един от пластмасовите столове и известно време седя със затворени очи, като се опитвам да дойда на себе си. Когато най-сетне ставам, все още се чувствам леко замаяна. Движа се като в мъгла, все още не мога да повярвам, че съм тук — че съм жива! Да си призная, изобщо не мислех, че ще стъпя отново на земята.

— Ема! — чувам някой да ме вика, когато излизам от салона на „Пристигащи“, но изобщо не поглеждам. На света има безброй Еми.

— Ема! Тук съм!

Вдигам удивено глава. Това не е ли...?

Не. Не може да бъде, не може да е...

Да! Конър е!

Изглежда потресаващо красив. Прилича повече от всякога на скандинавец, а очите му са невероятно яркосини. И тича към мен. Не, нещо не ми се връзва. Какво прави той тук? Когато стигаме един до друг, той ме сграбчва в прегръдките си и ме притиска силно до гърдите си.

— Слава Богу! — възкликва Конър дрезгаво. — Слава Богу! Добре ли си?

— Конър, какво... какво правиш тук?

— Звъннах на авиокомпанията, за да проверя в колко часа кацате, и те ми казаха, че самолетът попаднал в силен турбулентен поток. И аз... просто нямаше начин да не дойда на летището — той ме обгръща с поглед от висотата на своя ръст и добавя настойчиво: — Ема, гледах как самолетът се приземява. Изпратиха линейка към него. После ти все не излизаше и си помислих, че... — Конър преглъща тежко и завършва: — И аз не знам какво точно си помислих.

— Добре съм. Не излизах, защото седнах за малко, за да дойда на себе си. О, Боже, Конър, беше ужасно! — гласът ми изведнъж се разтреперва, което е тъпо и смешно, защото сега съм в пълна

безопасност, нали така? — В един момент наистина си помислих, че ще умра.

— Когато най-сетне се появи... — гласът на Конър е дрезгав от напрежение, той млъква и няколко секунди ме гледа мълчаливо и настойчиво. — Мисля, че за първи път осъзнах колко дълбоки са чувствата ми към теб.

— Наистина ли? — прошепвам аз.

Сърцето ми бие до пръсване, струва ми се, че всеки момент ще припадна.

— Ема, мисля, че ние с теб трябва да...

Да се оженим ли? Сърцето ми се свива от страх. О, Боже! Той се кани да ми направи предложение за женитба, още тук, на летището. Какво да му отговоря, за бога?!? Изобщо не съм готова да се женя! Но ако му откажа, той като нищо може да ме зареже и да избяга. Мамка му! Добре де, ще му кажа: „О, Конър, това е страхотна идея, но ми трябва малко време да...“

— ... се съберем да живеем заедно — завършва изречението си Конър.

Ама че съм глупачка да си въобразявам разни работи! Той явно няма никакво намерение да ми прави предложение за женитба.

— Какво ще кажеш? — пита Конър и нежно ме погалва по косата.

— Ъъъ... — измънквам и разтривам с ръце лицето си, като се опитвам да спечеля малко време, защото в момента изобщо не мога да мисля рационално.

Да живея заедно с Конър... Ами да, звучи разумно. Защо не? Има ли някаква причина да не искам да го направя? Чувствам се адски объркана. Нещо в мозъка ми сякаш се опитва да ми изпрати някакво съобщение...

И в следващия миг си спомням някои от нещата, които казах на американеца в самолета. Това, че никога не съм била истински влюбена. И че Конър всъщност не ме разбира.

Но пък... аз тогава не бях на себе си, нали така? Защото... защото бях убедена, че всеки миг ще умра, за бога! При това положение как да мислиш разумно?

— Конър, а какво стана със съвещанието ти днес следобед? — спомням си изведнъж.

— Отложих го.

— Отложил си го? — питам удивено, защото знам колко много държи на работата си. — Заради мен ли?

Сега вече наистина ми се завива свят. Усещам, че краката ми едвам ме държат. Само дето не ми е ясно дали е реакция на преживяното в самолета или е от любов.

О, боже! Конър е висок, и красив, и е отложил съвещанието си заради мен, и е дошъл да ме спаси!

Ясно, вие ми се свят от любов. Трябва да е от любов!

— С удоволствие ще живея с теб, Конър — прошепвам и за мое огромно учудване избухвам в сълзи.

[1] Предполага се, че във вагината на всяка жена има особено чувствителна област, G-точка, чието стимулиране води до страхотен оргазъм. — Бел.прев. ↑

[2] Стайно растение с красиви, яркочервени цветове. — Бел.прев. ↑

[3] Широко разпространена практика в Америка. Читателските клубове са неформални групи, обикновено от жени, които четат и обсъждат подбрани от тях книги. Издателствата периодично провеждат анкети сред читателските клубове, за да преценят маркетинговите тенденции. — Бел.прев. ↑

III

На другата сутрин се събуждам от играта на слънчевата светлина по клепачите ми и от примамливия аромат на кафе.

— Добр'утро! — долита до слуха ми гласът на Конър.

— Добр'утро! — измърморвам в отговор, без да отварям очи.

— Чаша кафе?

— Да, моля.

Обръщам се на другата си страна и заравям замаяната си глава във възглавницата, като се опитвам да потъна в сън за още няколко минути. Обикновено това не ми представлява никаква трудност. Днес обаче не успявам да заспя отново. Дали пък не съм забравила нещо? Нещо важно, което ме притеснява?

Лежа, заслушана в шумовете откъм кухнята, където Конър приготвя кафето, и в приглушения звук на телевизора откъм хола, а умът ми трескаво се опитва да открие защо не мога да се отпусна и да заспя отново. Събота сутрин е. Лежа в леглото на Конър. Снощи вечеряхме на ресторант... О, Боже, ужасното пътуване със самолета!... Той дойде да ме посрещне на летището... и каза... каза, че...

Двамата ще живеем заедно!

Сядам рязко в леглото точно когато Конър влиза в спалнята, понесъл табла с порцеланов кафеник и две чаши на нея. Облечен е в белия си халат на вафлички и изглежда страшно секси. Усещам да ме обзема лека гордост, че ми е гадже, и се надигам да го целуна.

— Хей, внимателно — засмива се Конър, като ми подава едната чаша с кафе. — Как се чувстваш?

— Добре — отговарям и отмятам косата от лицето си. — Малко уморена.

— Нищо чудно... — отбелязва Конър и добавя, като вдига вежди и врътва очи: — Ама че ден беше вчера!

— Ужасен — кимвам и отпивам глътка кафе. — Значи ние ще... живеем заедно, така ли?

— Ами да, ако все още искаш.

— Разбира се, разбира се, че искам! — възкликвам с лъчезарна усмивка.

Така си е, наистина искам.

Имам чувството, че някак изведнъж, само за една нощ, съм пораснала. И ето, вече съм истински възрастна и ще живея с приятеля си. Животът ми най-сетне става такъв, какъвто би трябвало да бъде!

— Разбира се, няма да стане още утре, защото трябва да предупредя Андрю — отбелязва Конър с жест към стената, зад която е стаята на съквартиранта му. — Но след един месец...

— Аз също трябва да кажа на Лиси и Джемима.

— И ще трябва да си намерим подходящо жилище. И ти да обещаеш, че ще го поддържаш в идеален ред — усмихва ми се той закачливо.

— Хубава работа! — възкликвам, престорено обидена. — Ти си този, който има петдесет милиона разхвърляни навсякъде компактдиска.

— То е различно!

— Че кое му е различното, ако смея да попитам?

Задавам въпроса, като слагам юмрук на хълбока си като жените в ситуационните комедии по телевизията и Конър се размива.

Настава кратка пауза, сякаш двамата сме изчерпили парата си за шага. Отпиваме от кафето си.

— О, трябва да тръгна — подхвърля Конър след малко. Този уикенд има курс по компютри. А после добавя: — Съжалявам, че няма да се видя с родителите ти.

И наистина съжалява! Хм, не стига, че имам идеалното гадже, ами на всичкото отгоре Конър изпитва и искрено удоволствие от срещите с родителите ми!

— Няма проблем — махвам с ръка великодушно.

— О, забравих да ти кажа! — възкликва Конър със загадъчна усмивка. — Познай за какво съм купил билети!

— Ооо! — възкликвам възторжено. — Тъъ...

Каня се да кажа „за пътуване до Париж!“, но Конър ме прекъсва.

— За джаз фестивала! — оповестява с широка усмивка. — За „Квартет Денисън“! Това е последният им концерт за сезона. Помниш ли, че слушахме техен запис при Рони Скот?

За момент сякаш онемявам.

— Уаууу! — успявам да изцедя най-сетне престорено въодушевено възклицание. — „Квартет Денисън“! Разбира се, че ги помня.

Свиреха на кларнети. Надуваха ги, надуваха ги, надуваха ги... цели два часа без прекъсване, дори дъх не спряха да си поемат.

— Знаех си, че това ще те зарадва — казва Конър и ласкаво погалва ръката ми, а аз успявам някак да му се усмихна едва-едва.

— Да, наистина!

Добре де, някой ден може и да обикна джаза, нали така? Дори всъщност съм сигурна, че ще го обикна.

Наблюдавам го разнежена как си измива зъбите, минава ги грижливо с конец, облича се и си взема дипломатическото куфарче.

— Виждам, че носиш подаръка ми — подхвърля Конър със задоволство, поглеждайки захвърлената на пода розова прашка.

— Ооо! Тъъ... често я нося — заявявам припряно, като заключвам пръсти зад гърба си, защото лъжа, естествено. — Прелестна е!

— Да си прекараш чудесно с родителите си — пожелава ми Конър, приближава към леглото да ме целуне, после се поколебава за миг. — Ема?

— Да?

Той присяда на леглото и се вглежда сериозно в лицето ми. О, Боже, очите му са толкова яркосини!

— Искам да ти кажа нещо — започва Конър, после млъква за миг, като прехапва устни. — Знаеш, че винаги говорим откровено за връзката си.

— Тъъ... да — отговарям с чувство на леко неудобство.

— Просто ми хрумна нещо. Може и да не ти хареса. Искам да кажа... това, дали ще го направим, зависи изцяло от теб.

Поглеждам го озадачено. Той леко се изчервява и изглежда смутен.

О, Боже! Да не би да е започнал да иска разни откачени неща? Да се обличам като медицинска сестра примерно или нещо подобно? Всъщност не бих имала нищо против да бъда медицинска сестра. Или жената котка от „Батман“. Дори би било адски готино. Той ще ми купи лачени ботушки и...

— Мислех си, че... може би... бихме могли... — мънка Конър и отново замлъква нерешително.

— Да? — слагам окуражително длан върху ръката му.

— Бихме могли да... — отново млъква.

— Да?

Паузата се проточва. Едва си поемам дъх. Какво иска да правим, за бога? Какво?!?

— Бихме могли да започнем да се наричаме един друг „мили“ и „мила“ — изстрелва Конър, целият пламнал от смущение.

— Каквооо? — зяпвам го сащисано.

— Ами щом като... — изчервява се той още по-силно — ... щом като вече ще живеем заедно... Това си е сериозно обвързване. А неотдавна ми направи впечатление, че ние с теб никога не използваме... нежни обръщения един към друг.

Зяпвам го изумено. Изведнъж имам чувството, че сякаш съм уловена в капан.

— Ама никакви ли?

— Никакви.

— О! — възкликвам и отпивам от кафето си.

Като се позамисля, той е прав. Наистина не използваме. Защо не използваме нежни обръщения един към друг?

— Е, какво ще кажеш за идеята ми? Но само ако наистина искаш, нали?

— Абсолютно! — съгласявам се припряно. — Така е, прав си. Наистина би трябвало да използваме — покашлям се лекичко и добавям неуверено — ... мили!

— Благодаря, мила — казва Конър с обичлива усмивка.

На свой ред му се усмихвам, като се старая да не обръщам внимание на приглушените протести в главата си.

Не, не ми звучи точно.

Не се чувствам като „Мила“.

„Мила“-та е съпруга с наниз перли на врата и стабилна, скъпа кола.

— Ема? — Конър ме гледа изпитателно. — Нещо не е наред ли?

— Ами... не съм сигурна! — размивам се пресилено и притеснено. — Просто не се чувствам като „мила“. Но... знаеш, ще свикна... с течение на времето.

— Така ли? Е, можем да използваме друго обръщение. Какво ще кажеш за „скъпи“ и „скъпа“?

„Скъпи“ и „скъпа“ ли? Ама не, той сериозно ли ми говори или какво?!?

— Не, не! — отговарям бързо. — Мисля, че „мили“ и „мила“ е по-добре.

— Или „душице“... „зайче“... „ангелче“...

— Може би. Виж, дай да оставим засега този въпрос, а?

Лицето на Конър посърва и това ме изпълва с угризения. Добре де, какво пък толкова? Мога да наричам приятеля си „мили“, за бога! Това означава да си възрастен, нали така? Просто ще трябва да свикна.

— Конър, извинявай — казвам му аз. — Не знам какво ми става. Може би още съм под напрежение от полета — хващам ръката му и добавям: — Мили.

— Няма нищо, мила — усмихва ми се той и ме целува, а лицето му отново просветва. — Довиждане, мила.

Ето, виждате ли? Фасулска работа. О, Боже!!!

Както и да е. Няма значение. Предполагам, че всички двойки имат подобни неприятни моменти. Вероятно е съвсем нормално.

Отнема ми около половин час, за да стигна от дома на Конър на Мейда Вейл до Айлингтън, където е моето жилище. Когато отварям входната врата, сварвам Лиси на дивана — затрупана с купища документи и материали, съсредоточено смръщила вежди. Лиси работи страшно много. Понякога дори прекалява.

— Над какво работиш този път? — питам съчувствено. — По онова дело за измама ли?

— Не. Над ей тази статия тук — отвърща ми тя разсеяно и повдига леко лъскавото модно списание от коленете си. — Пишат, че още от времето на Клеопатра пропорциите, определящи красотата, не са се променили. И че човек може по научен път да прецени абсолютно точно колко е красив. Трябва само да се направят някои измервания и изчисления...

— О, така ли? — питам заинтригувано. — Е, и? Ти колко си красива?

— Ами точно сега изчислявам — отвърща Лиси и отново се смръщва над страницата. — Това прави петдесет и три... минус двадесет... равно на... О, неее! Боже мили! — Лиси се опулва

невярващо и потресено в страницата на списанието. — Имам само тридесет и три!!!

— От колко?

— От сто!!! Тридесет и три от сто!!!

— О, Лиси. Това е гадно — казвам утешително.

— Знам — заявява Лиси адски сериозно. — Грозна съм. Знам си го. Цял живот тайно в себе си съм то знаела, но...

— Не! — извиквам, като се опитвам да не се разсмея. — Имам предвид, че списанието е гадно, не ти! Невъзможно е да измериш красотата с някакъв си индекс. Погледни се, за бога! — Посочвам ѝ жест към огледалото. Лиси има най-огромните зелени очи на света и страхотно бяла, направо съвършена кожа. Направо е потресаващо красива, въпреки че последната ѝ прическа не е от най-успешните. — Така де, на какво ще повярваш? На огледалото или на някаква тъпа и безсмислена статия в списанието?

— На тъпата и безсмислена статия в списанието — отговаря Лиси така, сякаш става дума за нещо съвършено очевидно.

Знам, че не го мисли наистина — поне не напълно, — но откакто гаджето на Лиси, Саймън, я заряза, самочувствието ѝ направо никакво го няма. Дори се тревожа за нея.

— Това да не е златната пропорция на красотата? — пита другата ни съквартирантка, Джемима, като изтопурква в стаята на високите си токчета. Облечена е в тесни светлорозови дънки и прилепнала блузка. Както винаги, тенът ѝ е идеален, а гримът — перфектен. На теория Джемима работи — консултантка е в някаква галерия за скулптури. На практика обаче единственото, което прави по цял ден, е да скубе, щави и масажира различни части от тялото си, а вечер да ходи по срещи с разни банкери и други баровци от Ситито, чиято заплата винаги проверява, преди да приеме да излезе с когото и да било от тях.

Аз всъщност се разбирам добре с Джемима. Така де, донякъде. Дразни ме само това, че тя започва всяко свое изречение с: „Ако искаш огромен диамант на пръста си“, „Ако искаш да живееш в баровски квартал“ и „Ако искаш да се прочуеш с фантастично изисканите вечери, на които си домакиня“.

Добре де, нямам нищо против да се прочуя с фантастично изисканите вечери, на които съм домакиня. Само че, да си призная, точно сега това не ми е приоритет.

И още нещо. Представата на Джемима за фантастично изискани вечери, на които е домакиня, е да покани куп свои богати приятели, да накачули апартамента с разни премигващи лампички и какви ли не дрънкулки, да поръча на фирма за кетеринг да ѝ доставят сума ти изискани и екзотични блюда, а после да разправя на гостите си, че ги е сготвила сама, да отпрати съквартирантките си (мен и Лиси) на кино за цялата вечер и да изглежда дълбоко обидена, ако в полунощ те най-сетне дръзнат да се промъкнат на пръсти в дома си и да влязат в кухнята да си сварят горещ шоколад.

— И аз го направих този тест — заявява Джемима и взема розовата си чантичка на „Луи Вюитон“.

Тази чантичка ѝ е подарък от баща ѝ, който ѝ я купи, когато Джемима скъса с един мъж след третата им среща — явно е предполагал, че сърцето ѝ е разбито.

Какво пък, може и наистина да беше разбито — мъжът имаше огромна яхта все пак.

— И колко точки събра? — пита Лиси.

— Осемдесет и девет — отговаря небрежно Джемима, докато се пръска обилно с парфюм, отмята дългата си руса коса и доволно се усмихва на себе си в огледалото. — Какво чувам, Ема, с Конър ще живеете заедно, а?

Зяпвам я изумено.

— Откъде знаеш?

— Е, казаха ми. Тази сутрин Андрю се обадил на Рупис да се уговорят за крикет и между другото му споменал, че Конър ще се изнася от апартамента, за да живее с теб.

— Ама наистина ли, Ема? — пита Лиси невярващо. — Защо не си ми казала досега?

— Снощи го решихме. Канех се да ти кажа, честно, ама се заговорихме за статията и... Не е ли страхотно?

— Кофти ход, Ема — поклаща неодобрително глава Джемима. — Много лоша тактика.

— Тактика ли? — врътва очи Лиси. — Каква тактика, за бога?! Тук става въпрос за връзка, а не за игра на шах, Джемима!

— Връзката е игра на шах — сопва се Джемима, докато си слага спирала на миглите. — Мама казва, че една жена винаги трябва да

мисли няколко хода напред. И да планира внимателно стратегията си. Един погрешен ход и си загубена.

— Глупости! — заявява Лиси предизвикателно. — За да има връзка, не са нужни тактики и стратегии, а еднакъв начин на мислене. Това е среща на две сродни души.

— Да бе, да, сродни души! — изсумтява Джемима пренебрежително. После ме поглежда и добавя назидателно: — Не забравяй, Ема, ако искаш огромен диамант на пръста си, не се нанасяй да живееш с Конър.

При тези думи очите на Джемима инстинктивно се извъртат към фотографията върху полицата над камината — на нея тя се запознава с принц Уилям на някакъв благотворителен поло мач.

— Все още си мечтаем за кралското височество, а, Джемима? — подхвърля ехидно Лиси. — Я ми припомни той колко десетилетия беше по-млад от теб, че съм забравила?

— Не се прави на глупачка, Лиси! — озъбва ѝ се Джемима, като се изчервява. — Понякога се държиш ужасно детински.

— Все едно, аз изобщо не искам диамант на пръста си, пък било то и огромен — прекъсвам ги троснато.

Джемима ме поглежда и вдига перфектно очертаните си като дълги вежди, сякаш иска да каже: „Ех, ти, бедна, невежа глупачко!“.

— Между впрочем — възкликва изведнъж тя, като взема чантичката си, — някоя от вас да е обличала джемпъра ми от „Джоузеф“?

За част от секундата се споглеждаме мълчаливо.

— Не — заявявам аз най-невинно.

— Дори не знам за кой джемпър става дума — свива рамене Лиси.

Старая се да не поглеждам към Лиси. Сигурна съм, че преди вечеря я видях да излиза облечена точно в този джемпър.

Сините очи на Джемима пробягват по лицата ни като радар.

— Защото, както знаете, моите ръце са много слаби и изящни — натъртва тя, — така че не искам ръкавите му да бъдат разтегнати. И не си въобразявайте, че няма да забележа дали е носен. Ще забележа. Чао.

В мига когато излиза, двете с Лиси се споглеждаме.

— Мамка му! — възкликва Лиси. — Забравих проклетия ѝ джемпър в службата. Както и да е, ще го прибера в понеделник —

свива рамене тя и отново се зачита в списанието.

Добре де, истината е, че ние и двете от време на време обличаме по някоя дрешка на Джемима. Без да питаме. В наша защита обаче ще кажа, че тя има страшно много дрехи — и до този момент никога не ни е излавяла. Пък и според Лиси основно човешко правило е съквартирантките да могат да си заемат дрехите една на друга. Тя казва, че на практика това си е част от Английската конституция, макар и не записана на хартия.

— Все едно — добавя Лиси, — Джемима ми е длъжница заради онова писмо до общината, което ѝ написах, за да оправдае неплатените си билети за паркинг. Тя дори едно благодаря не ми каза тогава — Лиси вдига поглед от статията за Никол Кидман и пита: — Какво ще правиш следобеда? Искаш ли да отидем на кино?

— Не мога — отвръщам със съжаление. — Днес е семейното събиране за рождения ден на мама.

— О, вярно, забравих — казва Лиси, прави съчувствена физиономия и добавя: — Ами късмет тогава. Надявам се всичко да мине добре.

Лиси е единственият човек на света, който има представа как ме карат да се чувствам посещенията при родителите ми. Но дори тя не знае всичко докрай.

IV

Докато пътувам с влака към дома на родителите ми, вземам твърдо решение този път срещата ни да протече различно и много по-добре. Преди няколко дни гледах по телевизията токшоуто на Синди Блейн, чиято тема този път беше откриването и сближаването на отдавна отчуждени една от друга майки и дъщери — и показаните срещи бяха толкова покъртителни, че много скоро вече се обливах в сълзи. В края на предаването Синди каза няколко заключителни думи за това колко е лесно да приемем родителите и особено майка си за даденост и да не се съобразяваме с тях, но че би трябвало да ги ценим и зачитаме, защото те са ни дали живот. И аз изведнъж се почувствах някак просветлена.

И така, ето какво съм решила твърдо за днешния ден:

„Няма:

— Да допусна семейството ми да ме изнерви и потисне.

— Да ревнувам от Кери, нито да позволя съпругът ѝ Нев да ме вбеси.

— Да си гледам през пет минути часовника и да се чудя кога най-скоро мога да си тръгна.

Ще:

— Оставам спокойна и изпълнена е обич към тях, като помня, че всички ние сме свещени брънки от вечния кръговрат на живота;“

(И това го чух в токшоуто на Синди Блейн.)

Допреди време мама и татко живееха в Туикънхам, където и израснах. После обаче се преместиха извън Лондон, в едно малко селце в Хемпшир. Пристигам в къщата им броени минути след дванадесет и заварвам мама в кухнята, заедно с Кери. Братовчедка ми и съпругът ѝ Нев също се изнесоха от Лондон и сега живеят в едно селце на пет минути с кола от мама и татко, така че непрекъснато се виждат с тях.

Усещам обичайното свиване на сърцето, когато ги забелязвам двете да стоят една до друга пред готварската печка. Много повече

приличат на майка и дъщеря, отколкото на леля и племенница. Имат една и съща къса прическа — въпреки че косата на Кери е с повече руси кичури, отколкото тази на мама — и двете са облечени в ярки на цвят блузи, които щедро разкриват деколтета с великолепен тен. И двете се смеят. Забелязвам на шкафа до печката бутилка бяло вино, вече преполовена.

— Честит рожден ден! — прегръщам сърдечно мама.

Поглеждам под око красиво опакования пакет на кухненската маса и усещам тръпка на вълнуващо нетърпение. Моят подарък за мама е възможно най-страхотният на света! Горя от желание колкото се може по-скоро да ѝ го връча!

— Здравсти! — подхвърля Кери и се извърща леко към мен. Очите ѝ са силно гримирани, а на врата ѝ виси диамантен кръст, който не съм виждала никога преди. При всяка поредна среща с Кери тя е с някое ново бижу, все по-скъпо и по-скъпо.

— Радвам се да те видя, Ема! Много рядко идваш насам — бодва ме братовчедка ми, но веднага добавя: — Липсваш ни. Нали, леличко Рейчъл?

— Определено ни липсваш — казва мама и ме притиска силно до гърдите си.

— Дай да ти окача палтото — предлага Кери, докато пъха в хладилника бутилката шампанско, която съм донесла. — Да ти сипя ли чаша вино?

Ето, всеки път ми говори така. Сякаш съм гостенка. Няма значение. Няма да се ядосвам и потискам от това! Ще помня, че сме свещени брънки от вечния кръговрат на живота.

— Не се притеснявай — отговарям, като се старая да звуча мило, — сама ще се оправя.

Отварям шкафа над мивката, където открай време стоят чашите, но виждам пред себе си консерви с домати.

— Чашите са ей там — посочва Кери към другия край на кухнята. — Пренаредихме всички шкафове! Сега нещата са организирани много по-рационално и удобно.

— О, ясно. Благодаря — поемам чашата, която ми е напълнила, и отпивам глътка вино. — Мога ли да ви помогна с нещо?

— Няма с какво, струва ми се... — отговаря Кери, като оглежда критично кухнята. — Всичко е почти напълно готово. И тогава

попитах Илейн — обръща се тя към мама, продължавайки разговора, който явно бях прекъснала с появата си — откъде си е купила обувките. И тя каза, че от „Марк енд Спенсър“! Не можах да повярвам на ушите си!

— Коя е Илейн? — попитах, за да се включа в разговора им.

— Не я познаваш, тя е от клуба ни по голф — подхвърля ми небрежно Кери.

Навремето мама не играеше голф. Когато обаче се преместиха в Хемпшир, двете с Кери се записаха заедно в клуба. И сега непрекъснато слушам за мачове по голф, за вечери в клуба по голф и за безкрайни купони с приятели от клуба по голф.

Веднъж отидох с тях, за да видя за какво става дума. Първо се оказа, че имат някакви глупави правила за това как трябва да си облечен, които аз не знаех естествено, и един старчък само дете не получи удар, като ме видя да се появявам в дънки. Така че трябваше да ми намерят пола и чифт от онези грозни обувки с шпайкове. После, когато най-сетне излязохме на игрището, аз не можех да уцеля топката. Не че не я нацелвах добре, ами съвсем буквално не бях в състояние да осъществя контакт между стика и топката. Накрая те се спогледаха и ми казаха да ида да ги чакам в салона на клуба.

— Извинявай, Ема, само да взема... — Кери протяга ръка над рамото ми и изважда от шкафа зад гърба ми чиния за сервиране.

— Извинявай — казвам и се дръпвам встрани. — Наистина ли няма какво да помогна, мамо?

— Можеш да нахраниш Сами — казва тя и ми подава пликче с храна за златни рибки. На лицето ѝ се изписва тревога. — Да ти призная, доста съм притеснена за Сами.

— О! — отронвам и усещам пристъп на паника. — Тъъ... защо?

— Ами откакто сме се върнали, той някак не прилича на себе си — пояснява мама и надниква към рибката в аквариума. — На теб как ти се струва? Нормално ли ти изглежда?

Надниквам и аз в аквариума, като си лепвам замислен израз на лицето и се преструвам, че се вглеждам в чертите на Сами.

О, Боже! Нито за миг не съм и предполагала, че тя ще забележи. Положих всички усилия да намеря златна рибка, която да изглежда досущ като Сами. В смисъл... да е оранжева, да има две перки, да плува насам-натам... Че какво им е различното, за бога?!

— Вероятно е малко нещо депресиран — отбелязвам най-сетне.
— Ще му мине.

Започвам да се моля мислено: Моля те, Боже, дано не го занесе на ветеринар или нещо подобно. Като купувах тази рибка, с която да заместя Сами, дори не проверих дали е от същия пол като него. Пък и изобщо не знам дали златните рибки са двуполови същества или какво?

— Нещо друго за помагане? — питам, като ръся щедро храна в аквариума и се старая да скрия с нея така наречения Сами от погледа на майка ми.

— Двете с леличка Рейчъл почти приключваме — подхвърля Кери мило.

— Защо не идеш да кажеш „добър ден“ на татко си? — предлага мама, като оцежда граха от водата, в която е врял. — Обядът ще е готов след десетина минути.

Баща ми и Нев седят в хола пред телевизора и гледат мач по крикет. Посивялата брада на татко е както винаги идеално оформена. Държи в ръката си също толкова сребриста халба с бира, от която периодично отпива. Неотдавна мама редекорира стаята, но на стената пак висят всички купи по плуване, спечелени от Кери. Мама редовно ги лъска до блясък, всяка седмица.

До тях са и моите две розетки за изразително четене. Тях тя само ги бръсва с четката за прах — поне така си мисля.

— Здравсти, тате — казвам, като го целувам по бузата.

— Ема! — плясва се татко по челото с присмехулна изненада. — Успя да пристигнеш жива и здрава! Този път нямаше объркани посоки, а? Нито разглеждане на исторически забележителности?

— Не и в ден като днешния! — успявам да се позасмея, сякаш това е някаква шега.

Намекът е за онзи път, когато — скоро след като родителите ми се бяха преместили в тази къща — на идване се качих на погрешен влак и се озовах в Солсбъри. Оттогава татко все ме подкача за това.

— Здравсти, Нев — поздравявам мъжа на Кери и го целувам кратко по бузата, като се моля да не се задуша от огромното количество афтършейв, с което се е залял.

Нев е облечен в широки, тъмносиви дочени панталони и бяло поло, на китката си носи масивна златна верижка, а на пръста му проблясва брачна халка с вграден диамант. Той управлява фамилната фирма на родителите си, която доставя офис оборудване из цялата страна. С Кери се запознали на някакъв семинар за млади предприемачи. Както двамата не пропускат да изтъкнат, повод да се забележат и заговорят станало това, че всеки оценил „Ролекса“ на другия.

— Здравсти, Ема — подхвърля ми Нев и веднага пита: — Видя ли новите ми колела?

— Какво? — поглеждам го тъпо, защото в първия момент изобщо не схващам за какво говори. После обаче се сещам, че на идване мярнах пред къщата някаква чисто нова и адски лъскава кола. — А, да! Много е готина.

— Мерцедес петица — отпива Нев със задоволство от бирата си. — Четиридесет и две хиляди лири фабрична цена.

— Уаууу!

— Обаче ми излезе по-евтино, естествено. Колко мислиш съм дал за нея?

— Тъъ... четиридесет?

— Посмали малко.

— Тридесет и девет?

— Тридесет и две хиляди двеста и петдесет! — обявява Нев триумфално. — Плюс безплатна уредба за компактдискове. И ми се признава за фирмен разход — добавя той.

— Ясно. Страхотно!

Не знам какво друго да кажа, затова присядам на облегалката на дивана и лапвам няколко фъстъка от купата на масичката за кафе.

— Ето, това трябва да е и твоята цел, Ема! — обажда се татко. — Мислиш ли, че някога ще я постигнеш?

— Ами... не знам. Тъъ... Татко, да не забравя, имам чек за теб — бръквам в чантичката си и изваждам чек за триста лири.

— Браво, моето момиче — казва татко. — Ще ги приспаднем от общата сума по кредита — зелените му очи ми намигат, докато прибира чека в джоба си. — Така се научава човек да цени парите. И да стои здраво на собствените си крака!

— Безценен урок — кимва с глава Нев. Отпива от бирата си и се ухилва на татко, като ме пита: — Я ми напомни, Ема... в каква кариера си тази седмица?

За първи път видях Нев точно когато напуснах агенцията за недвижими имоти, за да стана фотограф. Преди две години и половина. Оттогава обаче той повтаря тази тъпа шега всеки път, когато ме види. Проклето, гадно коп...

О, спокойно, Ема! Само хубави и позитивни мисли! Цени и зачитай семейството си. Цени и зачитай Нев.

— Все още съм в маркетинга — отговарям лъчезарно усмихната. — Вече от близо една година.

— Ааа, маркетинг. Добре, добре!

Няколко минути цари мълчание, нарушавано само от коментатора на мача по крикет. Изведнъж татко и Нев изръмжават хорово на нещо, което е станало на терена. След малко отново изръмжават.

— Ами... аз ще...

Не довършвам какво „ще“, ставам от дивана и тръгвам към вратата, а те дори не ме поглеждат.

Излизам в коридора и вземам кашона, който нося от Лондон. Излизам навън, заобикалям ниската преградка отстрани на входа и внимателно отварям вратата на пристройката.

— Дядо?

Дядо е бащата на мама и живее с нас вече от десет години — откакто претърпя сърдечна операция. В Туикънхам той си имаше своя стая, но тази къща е по-голяма, така че тук дядо си има обособено апартаментче от спалня, хол и малка кухничка. Заварвам го да седи в любимото си кожено кресло. От радиото се лее класическа музика, а на пода пред него са струпани поне шест огромни кашона, пълни с разни неща.

— Здравсти, дядо — поздравявам го аз.

— Ема! — той вдига поглед към мен и лицето му светва. — Милото ми момиче! Ела, ела насам!

Навеждам се да го целуна и той стисва здраво ръката ми. Кожата му е суха и студена, а побелялата му коса е дори още по-бяла от последния път, когато се видяхме.

— Нося ти още „Пантера барс“ — кимвам към кашона в ръцете си.

Дядо е буквално пристрастен към произвежданите от „Пантера Корпорейшън“ шоколадови блокчета, обогатени с витамини и минерали, за които се твърди, че зареждат с енергия. Пристрастени към тях са и всичките му приятели от клуба по боулинг, така че всеки път, когато идвам, им нося по един кашон, пълен с „Пантера барс“, които купувам с голямо намаление като служител на фирмата.

— Благодаря, любов моя — засиява дядо. — Ти си добро момиче, Ема.

— Къде да ги оставя?

Двамата се оглеждаме безпомощно — цялата стая е задръстена от какво ли не.

— Защо не ги оставиш ей там, зад телевизора? — предлага дядо най-сетне.

Промъквам се внимателно през хола, стоварвам кашона на пода зад масичката с телевизора и после се връщам отново до креслото на дядо, като се старая да не стъпча нищо по пътя си и да не се спъна.

— Виж, Ема, онзи ден прочетох във вестника една много тревожна статия — подхваща дядо, когато се настанявам върху един от кашоните в краката му. — Става дума за безопасността на хората в Лондон — добавя той, като ме поглежда многозначително. — Ти нали не пътуваш по тъмно с обществен транспорт?

— Ами... тъъ... почти никога — отговарям, като заключвам пръсти зад гърба си, защото лъжа, естествено. — Само от време на време, много рядко, когато наистина е наложително...

— О, милото ми момиче, не го прави! Никога! — казва дядо, безкрайно развълнуван и силно разтревожен. — В статията се казва, че по тъмно из метрото вилнеят тийнейджъри с качулки и автоматични ножове. И че пълчища пияници трошат бутилки и си вадят един на друг очите...

— Е, не е чак пък толкова страшно...

— Чуй ме, Ема, не си струва да рискуваш живота и здравето си заради няколко мижави сметки за такси!

Сигурна съм, че ако попитам дядо колко, според него, излиза средно едно такси в Лондон, той ще ми каже напълно убедено: „Пет шилинга^[1].“

— Честно, дядо, аз много внимавам — уверявам го аз, като го потупвам успокоително по ръката. — А когато се случи да закъснея, вземам такси.

За всеки случай заключвам пръсти зад гърба си. Макар че не съм сигурна дали това се брои за лъжа. Така де, понякога наистина се прибирам с такси. Хм... може би веднъж годишно.

— Както и да е. Какво има във всичките тези кашони? — питам, за да сменя темата.

Дядо въздъхва тежко, като им отправя мрачен поглед.

— Майка ти разчисти тавана миналата седмица. Заел съм се да сортирам какво да остане и какво да отиде на боклука.

— Добра идея.

Поглеждам към огромния куп вехтории, струпани на пода до кашоните, и питам:

— Това тук е за боклука, нали?

— Не! — виква дядо и протяга закрилнически ръка над купа вехтории. — Тези неща ще ги запазя.

— Ами къде е купчината за боклука? — питам, като се оглеждам наоколо.

Настава продължително мълчание. Дядо отбягва погледа ми.

— Дядо! Трябва все пак да изхвърлиш някои от тези неща — възкликвам, като се опитвам да не се разсмея. — За какво са ти например всички тези изрезки от стари вестници? Ами това пък какво е? — питам, като се присягам през изрезките и измъквам старо йо-йо. Положително е за боклука.

— Йо-йото на Джим — дядо посяга да го вземе от ръката ми, а очите му се навлажняват. — Добрият стар Джим.

— Кой беше Джим? — питам озадачено. Никога преди не съм го чувала да споменава това име. — Някой твой близък приятел от детинство ли?

— Запознахме се на панаира. Целия следобед прекарахме заедно. Аз бях на девет години тогава.

Дядо върти замислено йо-йото между пръстите си.

— И какво, после се сприятелихте, така ли?

— Никога повече не го видях — клати тъжно глава дядо. — Но никога няма да забравя онзи следобед.

Истината е, че дядо никога нищо не забравя.

— Добре де, ами тези картички тук? — измъквам дебел куп свързани с ластиче поздравителни коледни картички.

— Никога не изхвърлям поздравителни картички! — категорично заявява дядо. После ми отправя дълъг поглед и добавя: — Когато станеш на моята възраст, когато хората, които си познавал и обичал цял живот, започнат един след друг да си отиват... Искат ти се да се вкопчиш във всяко нещо, което ти напомня за тях. Дори за най-дребното.

— Да, разбирам — отронвам трогнато и развълнувано. Вземам най-горната от купчинката картички, отварям я и се изблещвам: — Но дядо! Тази е от „Смит — фирма за ремонт на електроуреди“ за Коледата на 1965 година!

— Франк Смит беше много свестен човек... — започва дядо.

— Не! — отсичам твърдо. — Тази заминава на боклука. Не е нужно да пазиш и... — отварям следващата картичка — „доставчик на газ в югозападните щати“. Не са ти необходими и двадесет стари екземпляра на „Пънч“ — решително ги оставям на купчинката за боклука. — А това тук какво е? — бръквам в кашона и изваждам дебел плик със стари снимки. — Наистина ли е нещо, което действително би искал да запазиш или...

Изведнъж нещо ме прерязва в сърцето и млъквам напред изречението.

На снимката, която съм извадила от плика, сме аз, татко и мама, седнали на пейка в някакъв парк. Мама е облечена във весела рокля на цветя, татко е нахлупил на главата си смешна лятна шапка, а аз седя на коленете му — изглеждам на около девет години — и ближа сладолед. Личи си, че тримата се чувстваме невероятно щастливи заедно.

Безмълвно изваждам друга снимка. На нея смешната лятна шапка на татко е върху моята глава и тримата се заливаме в смях. Само ние тримата — мама, татко и аз.

Само ние тримата. Преди появата на Кери в живота ни.

Все още си спомням съвсем ярко деня, когато тя пристигна у дома. Червен куфар в коридора, непознат глас откъм кухнята, необичаен мирис на парфюм във въздуха. Влязох в кухнята и я видях — една непозната, която пиеше чай. Беше с ученическа униформа, но въпреки това ми се стори напълно възрастна. С огромен бюст, златни обички на ушите и изрусени кичури в косата. За рекордно кратко

време мама и татко започнаха да ѝ позволяват да изпива и по чаша вино, когато се хранехме. Мама непрекъснато ми повтаряше, че трябва да съм свръхмила с нея, защото майка ѝ е умряла. Всички трябваше да бъдем свръхмили с Кери. Поради това ѝ дадоха моята стая.

Прехвърлям набързо останалите снимки, като се опитвам да преглътна заседналата в гърлото ми буца. Вече си спомням къде е направена първата снимка — парка, в който ходехме обикновено преди появата на Кери. Там имаше люлки и пързалки. Но Кери обяви, че там е много скучно. По онова време аз страшно много исках да приличам по всичко на нея, затова също казах, че е скучно. Никога повече не отидохме в парка.

— Чук, чук! — вдигам стресната глава и виждам Кери да стои на прага с чаша вино в ръка. — Обядът е готов!

— Благодаря. Ей сега идваме.

— О, дядо! — Кери размахва укоризнено пръст към дядо и посочва към кашоните. — Още ли не си ги разчистил тези боклуци?

— Това е трудна работа, Кери — казвам, изведнъж обзета от желание да защитя дядо. — Тук има толкова много скъпи спомени. Човек не може просто ей така да ги изхвърли.

— Щом казваш — врътва очи Кери и свива презрително рамене. — Ако зависеше от мен, отдавна всичко да е на боклука.

Не, не мога да я ценя и зачитам. Няма начин! Дори от известно време ми се иска да я замеря с парчето торта от чинията си.

Седим на масата вече четиридесет минути, а единственият глас, който се чува, е този на Кери.

— Всичко опира до имиджа — заявява тя точно в този момент. — Всичко зависи от правилните дрехи, правилния външен вид, правилната походка. Когато вървя по улицата, чрез външния си вид отправям към света посланието: „Аз съм преуспяваща жена.“

— Я ни покажи! — предлага мама възхитено.

— Ами... — прави се Кери на скромна — ... добре.

Отдръпва стола си от масата, избърсва устни със салфетката и става.

— Гледай внимателно, Ема — обръща се към мен мама. — И запомни някои неща!

Всички отправяме поглед към Кери, която започва да обикаля демонстративно из стаята. Брадичката ѝ е вирната нагоре; гърдите ѝ стърчат, изпъчени напред; очите ѝ са фиксирани в някаква мислена точка в далечината; задникът ѝ се врътка ту на едната, ту на другата страна.

Прилича на хибрид между щраус и андроид от филма „Атака на клонингите“.

— Би трябвало да съм на по-високи токчета, естествено — отбелязва братовчедка ми, без да спира демонстрацията си.

— И ще ви кажа, че когато Кери влиза в някоя заседателна зала, всички глави се обръщат към нея — подхвърля Нев гордо, като отпива от виното си. — Хората зарязват работата си и я зяпат!

Няма начин да не я зяпат — с тази безумна походка. О, Боже! Едва сдържам смеха си. Не, не бива да се смее. Не бива!

— Защо не станеш и ти, Ема? — предлага ми Кери. — Върви след мен и се опитай да ми подражаваш.

— Тъъ... не, не е необходимо — отговарям задавено. — Мисля, че... схванах най-същественото.

Изведнъж от гърлото ми се изтръгва лек кикот, който бързам да замаскирам като кашлица.

— Кери се опитва да ти помогне, Ема — отбелязва мама. — Трябва да си ѝ благодарна! Много мило от твоя страна, Кери.

Мама се усмихва обичливо на братовчедка ми, която все така наперено се връща до масата и сяда отново на мястото си.

Отпивам глътка вино.

Да бе, да! Кери наистина иска да ми помогне.

Точно затова, когато отчаяно се нуждаех от нова работа и я помолих да ми даде възможност да натрупам малко професионален опит в нейната компания, тя ми отказа. Бях ѝ написала едно дълго, внимателно обмислено писмо, в което ѝ казвах, че съзнавам в колко неудобна позиция я поставя молбата ми, но че наистина ще съм ѝ дълбоко признателна, ако ми даде и най-малък шанс за натрупване на опит, пък било то и само няколко дни като „момче за всичко“.

В отговор получих от нея стандартното писмо за отхвърляне на кандидатура. Това ме потресе толкова дълбоко, че никога и с никого не го споделих. Най-малкото пък с мама и татко.

— Би трябвало да се вслушаш поне в някои от бизнес съветите на Кери, Ема — отбелязва татко остро. — Може би ако го направиш, ще се справяш по-добре в живота.

— Е, това все пак е само походка — подхвърля Нев и се позасмива гадничко. — Едва ли е панацея за всичките ѝ проблеми!

— Нев! — възкликва мама леко укоризнено.

— Ема знае, че само се шегувам. Нали, Ема? — измъква се Нев и си налива още вино.

— Разбира се — отговарям, като се насилвам да се усмихна весело.

Ще видите вие като ме повишат в службата. Ще видите вие. Ще видите!

— Ема! Земя вика Ема! — размахва разперени пръсти пред очите ми Кери. — Къде си се отнесла! Време е за подаръците.

— А, да — отърсвам се от мислите си аз. — Ами добре. Ще ида да взема моя.

Докато мама отваря другите си подаръци — фотоапарат от татко и портмоне от дядо — започва да ме обзема все по-трескаво вълнение. Надявам се мама да хареса страшно много моя подарък.

— Не изглежда нищо особено — протягам ѝ аз розовия пощенски плик. — Но ще видиш, като го отвориш...

— Ха! Какво ли има вътре? — възкликва мама заинтригувано. Разкъсва плика, изважда и разгръща разкрасената с цветенца картичка и зяпва изумено: — О, Ема!

— Какво е това? — пита татко.

— Абонамент за един ден в център по разкрасяване! — възкликва мама възторжено. — Един цял ден с какви ли не глезотии!

— Прекрасна идея — отбелязва дядо и потупва одобрително ръката ми. — Ти винаги имаш прекрасни идеи за подаръци, Ема.

— Благодаря ти, обична моя дъщеричке! Каква чудесна изненада!

Мама се навежда да ме целуне и аз усещам сърцето ми да се разтапя. Идеята за този подарък ми хрумна преди няколко месеца. Въпросният център правеше промоция на наистина прекрасен едnodневен пакет от услуги за разкрасяване и тонизиране, като много от процедурите бяха безплатни и имаше ред други съблазнителни добавки.

— Включва и обяд с шампанско — бързам да поясня. — И можеш да задържиш чехличките за спомен!

— Чудесно! — възкликва отново мама. — С нетърпение ще чакам посочената дата. Наистина прелестен подарък, Ема!

— Ооо! — отронва Кери, като се позасмива с леко неудобство и поглежда големия кремав плик, който държи. — Боя се, че при това положение моят подарък става неуместен. Няма значение. Ще го сменя.

Поглеждам я, изведнъж обзета от лека тревога. Има нещо в гласа на Кери, което ме изправя на нокти. Ясно ми е, че нещо се мъти. Знам си аз, че е така.

— Какво искаш да кажеш? — пита мама.

— Няма значение — прави се на интересна Кери. — Просто ще... ще измисля нещо друго. Няма проблем — добавя и понечва да пъхне плика обратно в чантата си.

— Кери, мила! — спира я мама. — Престани! Не изглупявай. Какъв е подаръкът?

— Ами... — започва Кери — ... изглежда, че на двете с Ема ни е хрумнала една и съща идея — подава на мама плика, като отново се позасмива уж от неудобство. — Невероятно, нали?

Цялата се сковавам в очакване на нещо неприятно.

Не.

Не! Тя не би могла да направи това, което предполагам, че е направила, нали така?!?

Възцарява се пълно мълчание, докато мама отваря плика.

— О, мили Боже! — възкликва мама, като измъква отвътре позлатена брошура. — Какво е това! „Клуб Медитераеен“^[2] — някакви листчета се плъзват от брошурата и мама се втренчва изумено в тях. — Самолетни билети до Париж?!? Кери!

Кучка! Направила го е! И то нарочно, за да провали ефекта от моя подарък!

— За двама ви — натъртва Кери. — За теб и за чичо Брайън също.

— Кери! — на свой ред възкликва възторжено и татко. — Ти си невероятна!

— Надявам се да прекарате добре — усмихва се Кери със задоволство. — Петзвезден хотел... майстор-готвачът е отличен с три

звезди на „Мишлен“^[3]...

— Не, не мога да повярвам! — възкликва мама, като прелиства трескаво брошурата. — Вижте само какъв басейн! Ами градините?!

Моята картичка на цветенца лежи забравена сред разкъсаните опаковки на другите подаръци.

Едва сдържам сълзите си. Кери знаеше. Знаеше!

— Кери, ти знаеше, че аз... — изведнъж изтърсвам, без да успея да се възпра. — Казах ти, че ще подаря на мама едnodневен абонамент за центъра по красота. Казах ти го! Говорихме за това преди няколко месеца. Тук, в градината!

— Наистина ли? — подхвърля Кери небрежно. — Не си спомням.

— Ема! — скастрия ме мама остро. — Станало е по погрешка. Нали, Кери?

— Но да, разбира се! — потвърждава Кери, като опулва невинно очи. — Ема, ако нещо съм те засегнала с подаръка си, мога само да ти се извиня и...

— Не е нужно да се извиняваш, Кери, мила — прекъсва я мама. — Стават такива недоразумения. И двата подаръка са прекрасни. И двата! — мама поглежда моята картичка и добавя: — Вижте, момичета, вие сте си най-близки приятелки! Не искам да се карате. Особено на рождения ми ден.

Мама ми се усмихва и аз отвърщам някак също с усмивка. Но вътрешно се чувствам отново като десетгодишно момиченце. Кери винаги успява да ме представи в неблагоприятна светлина и да ме измести. Открай време постъпва така, още откакто дойде да живее при нас. Независимо какво прави, всички застават на нейна страна. Ами да, нейната майка беше умряла. Всички трябваше да бъдем много, много мили с Кери. Нямахме начин аз да изляза правата, поне веднъж.

Опитвайки се да си възстановя самообладанието, надигам чашата с вино и отпивам голяма глътка. После поглеждам скришом часовника си. Мога да си тръгна в четири, като се извиня с късно пристигащите влакове, примерно. Значи трябва да устискам само още час и половина. Може би междувременно ще седнем да гледаме телевизия или нещо подобно... Дано.

— Петаче за мислите ти, Ема — казва дядо, като потупва утешително ръката ми и се усмихва лекичко.

Вдигам виновно поглед.

— Тъъ... нищо — насилвам се да се усмихна и аз. — Наистина за нищо не мислех.

[1] Един шилинг е равен на една двадесета от лирата. В момента пет шилинга са приблизително 0.75 лв. — Бел.прев. ↑

[2] В превод „Средиземноморски клуб“ — стара, прочута и престижна агенция за луксозни екскурзии, която притежава кораби, санаториуми, хотели и цели курорти по света. — Бел.прев. ↑

[3] Корпорацията „Мишлен“, произвеждаща едноименните автомобилни гуми, редовно провежда класация на най-добрите майстор-готвачи в света, а присъжданото на тях отличие — звезда — се смята за изключително престижно и е знак за високо качество в кулинарното изкуство. — Бел.прев. ↑

V

Както и да е. Няма значение. Защото в най-скоро време ще бъде повишена. Тогава Нев ще бъде принуден да престане да си прави майтапи с кариерата ми. И ще мога да се издължа на татко. Всички ще бъдат силно впечатлени. Ще бъде направо фантастично!

В понеделник сутрин се събуждам настроена позитивно и кипяща от енергия. Намъквам обичайния си работен тоалет — дънки и някоя хубава блузка. Този път избирам тази от „Френч Кънекшън“.

Добре де, не точно от „Френч Кънекшън“. Да си призная, купих си я втора ръка от „Оксфам“. Но на етикета ѝ пише „Френч Кънекшън“. Докато не се издължа изцяло на татко, нямам кой знае какъв избор откъде да пазарувам. Така де, една нова блузка от „Френч Кънекшън“ струва близо петдесет лири, докато тази я взех само за седем и петдесет. И е почти нова!

Изкачвам две по две стъпалата на излизане от метрото. Слънцето свети ярко. Чувствам се изпълнена с оптимизъм. Представям си как ме повишават. Представям си как го съобщавам на всички. Мама ми се обажда по телефона и пита: „Как мина седмицата?“ А аз ѝ отговарям: „Ами, всъщност, мен ме...“

Не! По-добре да изчакам, докато си отида у дома. А там небрежно да им подам новата си визитка.

Или може би ще е най-добре да пристигна при мама и татко с новата фирмена кола, която си върви към повишението! Всъщност... не съм съвсем сигурна дали другите специалисти от отдела по маркетинг имат фирмени коли, но... е, човек никога не знае, нали така? Може пък точно по случай моето повишаване да въведат тази нова фирмена политика. Или да ми кажат: „Ема, ти си толкова ценна за нас, че решихме специално за теб да...“

— Ема!

Оглеждам се и виждам Кейти, моята приятелка от „Личен състав“, да изкачва стълбите малко след мен. Леко се е запъхтяла,

червената ѝ къдрава коса е цялата разрошена, държи в ръка едната си обувка.

— Какво се е случило, за бога? — питам я аз, когато стига до мен на площадката пред метрото.

— Глупавата ми обувка! — възкликва Кейти отчаяно. — Онзи ден я взех от обувчаря, а ето, че токчето ѝ пак се разкова! — тя размахва възмутено обувката към мен и добавя: — Платих шест лири за поправката на това скапано токче! Днешният ден е тотален ад! Сутринта млекарят забрави да ми донесе млякото. Уикендът ми беше отвратителен и изобщо...

— Мислех, че ще го прекараш заедно с Чарли — казвам изненадано. — Какво стана?

Чарли е последният мъж в живота на Кейти. Излизаха заедно от няколко седмици и в петък тя ми беше казала, че ще ходят заедно на вилата му, която той довършвал през уикендите.

— Беше ужасно! Още щом пристигнахме, Чарли заяви, че отива да играе голф.

— Аха, ясно — кимвам с разбиране. После се опитвам да открия и нещо позитивно в ситуацията. — Е, това поне показва, че той се чувства непосредствено в твое присъствие. Достатъчно добре, че да се държи нормално.

— Може би — поглежда ме Кейти с известно съмнение. — После обаче ме попита дали бих имала нещо против да му помогна едно-друго по къщата, докато е на игрището. Казах, че не, разбира се. И тогава той ми връчи едно мече и три кофи боя и заяви, че докато се върне, би трябвало да съм свършила с боядисването на хола.

— Каквооо?!?

— Върна се чак в шест вечерта, огледа стените и каза, че съм ги била боядисала немарливо! — Кейти извиси глас възмутено, а тонът ѝ граничеше с истерия: — Изобщо не беше немарливо! Нищо подобно! Много мърливо си беше даже! Само някои места бяха малко неравни, ама то е защото тъпата му стълба не беше достатъчно висока!

Зяпвам я изумено и питам невярващо:

— Кейти, да не би да искаш да ми кажеш, че си боядисала стаята?!?

— Ами... да — тя ме гледа с огромни, невинни сини очи. — Нали разбираш... за да му помогна. Сега обаче започвам да се питам

дали... дали той само не ме използва?

Почти изгубвам и ума, и дума от изумление.

— Кейти, ама, разбира се, че те използва! — успявам най-сетне да проговоря. — Иска безплатен бояджия човекът! Трябва да го зарежеш! Незабавно! На секундата!

Кейти мълчи миг-два, а аз я наблюдавам леко нервно. Лицето ѝ е безизразно, но ми е ясно, че под тази маска бушува буря от мисли и чувства.

— Така е! — изведнъж избухва Кейти. — Права си! Той ме използва! Но сама съм си виновна. Трябваше да го осъзная още когато ме попита разбирам ли нещо от водопроводни свързки и покривни покрития.

— Каквооо?!? — отново възкликвам невярващо. — Кога те е попитал?

— Още на първата ни среща! Ама аз тогава си помислих, че той просто... е, нали разбираш... че се опитва да води непосредствен разговор.

— Кейти, ти нямаш абсолютно никаква вина. Не би могла да знаеш предварително що за човек е — казвам, като стисвам окуражително ръката ѝ.

— Просто не разбирам! — възкликва Кейти и изведнъж спира насред улицата. — Какво не ми е наред, за бога? Защо привличам само такива пълни задници?

— Не е вярно!

— Вярно е! Виж само мъжете, с които съм била досега! — и Кейти започва да ги изрежда, като брои на пръстите си: — Даниел взе на заем от мен огромна сума пари и изчезна в Мексико. Гари ме заряза в мига, в който му намерих работа. Дейвид непрекъснато ме лъжеше и ми изневеряваше. Това да ти говори нещо?

— Ами... ъъ... — мънкам безпомощно. — Може би просто...

— Мисля си дали не е крайно време да се откажа — прекъсва ме Кейти с посърнало лице. — Никога няма да си намеря свестен мъж.

— Не говори така! Не се отказвай, Кейти! Убедена съм, че нещата ще се обърнат. И че ще срещнеш някой чудесен, мил, прекрасен мъж...

— Къде, къде ще го срещна този мъж?!? — пита Кейти безнадеждно.

— Ами... не знам — измънкавам, после заключвам пръсти зад гърба си и добавям: — Но знам, че ще стане. Имам страхотното усещане, че ще стане, при това в най-скоро време!

— Ама наистина ли? — зяпва ме Кейти. — Толкова ли си сигурна?

— Абсолютно! — мисълта ми работи на бързи обороти. — Слушай, имам една идея. Защо не опиташ... днес да отидеш да обядваш в някое друго заведение? На друга улица, в друг квартал, нещо съвсем различно. Може би там ще го срещнеш.

— Мислиш ли? — за миг Кейти ме гледа изпитателно, после тръсва решително глава: — Добре. Ще го направя.

Въздъхва дълбоко и двете отново поемаме към службата.

— Единственото хубаво нещо през този уикенд беше, че успях да довърша новата си блузка — отбелязва тя по едно време. — Я виж! Какво ще кажеш?

Кейти съблича жакета си и се завърта на пети, за да ми демонстрира блузата си. Няколко секунди я гледам мълчаливо, защото просто не знам какво да кажа.

Не че не харесвам плетивата на една кука, ама... Добре де, не ги харесвам! Не харесвам дрехи, плетени на една кука и това си е!

Особено плетени на една кука розови блузи с голямо деколте. През едрата мрежа на плетивото се вижда сутиенът ѝ, за бога!

— Ммм... жестока е — успявам най-сетне да кажа. — Абсолютно фантастична!

— Нали е страхотна! — отправя ми Кейти изпълнена със задоволство усмивка. — И толкова бързо я изплетох! Сега ще взема да си изплета и пола към нея.

— Чудесно — отронвам лицемерно. — Ти си толкова сръчна, Кейти.

— О, не е кой знае какво. Просто ми харесва да плета.

Кейти се усмихва скромно и отново облича жакета си.

— Ами ти? — обръща се към мен тя, докато пресичаме улицата. — Добре ли прекара уикенда? Ама и аз какво питам, като знам! Няма начин да не си го прекарала добре. Конър сигурно е бил абсолютно прекрасен и много романтичен. Сигурно те е завел да вечеряте в някой готин ресторант или нещо подобно.

— Ами... той всъщност ми предложи да се преместим да живеем заедно — смотолевям с неудобство.

— Наистина ли?!? — възкликва Кейти хем радостно, хем леко завистливо. — Боже, Ема, вие с него сте идеалната двойка! Като ви гледам, започвам да се изпълвам с надежда, че подобно нещо наистина е възможно. При вас изглежда някак толкова лесно и осъществимо!

Усещам тръпка на удоволствие. Аз и Конър. Идеалната двойка. Пример за подражание на други хора.

— Не е чак толкова лесно — отговарям със скромна усмивка. — Искам да кажа... и ние се караме понякога, като всички останали двойки.

— Така ли? — поглежда ме Кейти изненадано. — Никога не съм ви виждала да се карате.

— Разбира се, че се караме.

Опитвам се да си спомня кога двамата с Конър сме се карали за последен път. Естествено, че и ние се караме. Дори честичко. Това си е нормално и дори здравословно. С всички двойки е така. Кога сме се карали за последно... кога изобщо сме се карали...

Хайде де, Ема, мисли... мисли... Няма начин поне веднъж да не сме се скарали. Така де, нали сме идеалната двойка!

Да! Сетих се! Онзи път, когато се разхождахме край реката и аз настоявах, че белите птици в нея са патици, а Конър твърдеше, че са лебеди. Точно така! Съвършено нормална двойка сме!

Знаех си аз!

С Кейти вече сме стигнали до сградата на „Пантера Корпорейшън“. Поемаме нагоре по стъпалата към входа — светли каменни плочи, върху всяка от които е гравирана политнала в скок пантера. Изведнъж ме обзема лека нервност. Пол ще иска да дам пълен отчет как е минала срещата с „Глен Петрол“.

Въпросът е какво да му кажа?

О, естествено, че ще бъде напълно откровена и искрена. Без обаче да му казвам чистата истина, ами...

— Ей, я виж! — прекъсва размислите ми гласът на Кейти. Проследявам погледа ѝ. През остъклената входна врата виждам във фоайето някаква тълпа. Това не е нормално. Какво става?

Боже мили, да не би да има пожар или нещо подобно?

Двете с Кейти се споглеждаме озадачено, докато отваряме тежките крила на остъклената врата. Вътре цари пълен хаос. Хора тичат насам-натам. Един полира месинговия парапет на стълбището, друг лъска листата на изкуствените растения. Сирил, главният офис мениджър, бута хората към асансьорите.

— Разотивайте се по офисите си, моля! Не искаме никой да се мотае около рецепцията! Досега всички вече трябваше да сте на бюрата си! — подвиква той. Изглежда тотално стресиран. — Няма какво да зяпате тук! Отивайте на бюрата си!

— Какво става? — питам Дейв, охранителя, който — както винаги — стои небрежно облегал на стената, с чаша чай в ръка.

Той отпива от чая, преглъща бавно, ухилва ни се и отговаря:

— Чакаме Джак Харпър.

— Каквооо? — възкликваме двете хорovo и го зяпваме изумено.

— Днес ли? — питам аз.

— Сериозно? — опулва се Кейти.

В света на „Пантера Корпорейшън“ то е все едно да кажеш, че идва папата. Или Дядо Коледа. Джак Харпър е един от двамата основатели на корпорацията. И създателят на „Кола Пантера“. Знам го, защото милиони пъти съм набираща на компютъра разни рекламни материали, в които се говореше за него: „През 1987 г. младите и динамични бизнес партньори Джак Харпър и Пийт Лейдлър купуват западащата компания за безалкохолни напитки «Зут», измислят нова и привлекателна опаковка за тяхната «Зутакола», лансират я на пазара като «Кола Пантера» под хитовия слоган «Не спирай» и така влизат в историята на маркетинга.“

Е, нищо чудно, че Сирил е пощурял.

— Ще пристигне след около пет минути — отбелязва Дейв, като си поглежда часовника. — Горедолу.

— Но... как така? — пита Кейти. — Искам да кажа... защо така изневиделица?

Очите на Дейв блестят от удоволствие. Той очевидно цялата сутрин съобщава на хората грандиозната новина и искрено се кефи на изненадата им.

— Изглежда, иска да види как вървят нещата тук, в английския клон на корпорацията — свива рамене Дейв.

— Мислех си, че вече се е оттеглил от активния бизнес — подхвърля Джейн от счетоводството, която е влязла току-що и ни слуша със зяпнала уста, изненадана от новината. — Нали се чу, че след смъртта на Пийт Лейдлър той бил потресен от мъка и се оттеглил в усамотение. В имението си или нещо подобно.

— Това беше преди три години — отбелязва Кейти. — Може би вече се чувства по-добре.

— По-вероятно е решил да ни продаде — процежда Джейн мрачно.

— Че защо ще ни продава? — недоумява Кейти.

— Човек никога не знае — дълбокомислено заявява Джейн.

— Според мен... — започва Дейв и ние всички обръщаме любопитно очи към него — той иска да види дали всичко тук е лъснато до блясък.

Дейв кимва многозначително към Сирил, който наблюдава съсредоточено почистването на листата на изкуствените растения.

— Внимателно със стеблата! — точно в този момент извиква Сирил разтревожено и ние избухваме в хоров кикот. Това привлича вниманието му към нас и той ни подвиква трескаво: — Какво правите още тук?

— Изчезваме — отвърща Кейти успокоително. Отправляме се вкупом към стълбите. Никога не използвам асансьор, защото така си спестявам ходенето на фитнес. Пък и офисите на отдела по маркетинг са на първия етаж. Току-що сме започнали да се качваме, когато Джейн изписква:

— Вижте, вижте! О, боже! Идва!

Дълга лимузина спира на улицата пред остъклените врати на сградата.

Винаги съм се чудила защо лимузините изглеждат толкова лъскави, сякаш металът, от който са направени, е съвършено различен от този на нормалните коли.

Като че по команда вратите на асансьора в другия край на фойето се отварят и отвътре делово изприпква Грeъм Хилингдън, нашият главен изпълнителен директор, следван от директора по мениджмънт и още поне шестима други шефове, всичките облечени в безупречни тъмни костюми.

— Достатъчно! — изсъсква Сирил към хората, лъскащи едно-друго из фоайето. — Изчезвайте! Веднага!

Кейти, Джейн и аз се притаяваме в основата на стълбището; побутваме се и се кикотим като хлапета. Вратата на лимузината се отваря тържествено. Миг по-късно отвътре се появява русокос мъж в морскосиньо пардесю, с черни очила и много луксозно дипломатическо куфарче.

Уаууу! Изглежда страхотно! Като... като банкнота от един милион долара!

Греъм Хилингдън и останалите шефове го чакат отвън пред входа, подредени в шпалир на стъпалата. Един след друг се ръкуват с него, после припряно го въвеждат вътре, където го пресреща Сирил.

— Добре дошли в „Пантера Корпорейшън, Великобритания“ — поздравява го той важно и тържествено. — Надявам се, че сте пътували добре.

— Да, благодаря — отговаря мъжът с отчетлив американски акцент.

— Както ще се убедите, за нас тук това е един нормален работен ден...

— Ей, вижте! — прошепва ни Кейти. — Кени е запецнал отвън на входа.

Кени Дейви, един от нашите дизайнери, с вечните си дънки и бейзболни обувки, стои нерешително на стъпалата пред входа и явно се чуди дали да влезе или не. Протяга длан да бутне остъкленото крило на вратата, но веднага я дръпва и отстъпва крачка назад, после отново приближава и неуверено наднича навътре.

— Влизай! — казва Сирил, като му отваря вратата с донякъде дивашка усмивка. — Един от нашите дизайнери, Кени Дейви — представя го той набързо на Джак Харпър, а после отново се обръща към сащисания ни колега: — Трябваше да си тук още преди десет минути, Кени. Както и да е, няма значение!

Сирил припряно побутва озадачения Кени към асансьора, после поглежда към стълбите, забелязва ни и с гневни мимики ни дава знак да се махаме.

— Хайде — казва Кейти, — по-добре да изчезваме.

И трите се устремяваме нагоре по стълбите, като полагаме неимоверни усилия да не се кикотим.

Атмосферата в отдела по маркетинг е горе-долу като тази, която цареше в моята стая у дома, когато бях ученичка и с приятелките ми се готвехме за някое парти — трескаво ресане на коси, пръскане с парфюми, безсмислено преместване на разни неща насам-натам по бюрата, развълнувано клюкарстване. На минаване покрай остъкления офис на Нийл Грег, който отговаря за медийната ни стратегия, го мярвам да подрежда грижливо върху бюрото си своите награди за маркетингова ефективност, докато асистентката му Фиона припряно забърсва прахта от поставените в рамка снимки на Нийл, ръкуващ се с различни прочути личности.

Точно окачам палтото си на общата закачалка, когато Пол, шефът на маркетинговия отдел, ме придърпва встрани.

— Какво, по дяволите, е станало на срещата с „Глен Петрол“? — пита той мрачно. — Тази сутрин получих много странен имейл от Дъг Хамилтън. Заляла си го със сок, така ли?

Зяпвам го шокирана. Дъг Хамилтън е казал на Пол! Но нали обеща да не му казва!!

— Не беше нарочно — бързам да се оправдая. — Искан да демонстрирам достойнствата на „Пантера Прима“ и... без да искам разлях малко сок.

Пол ми отправя не особено дружелюбен поглед и отбелязва:

— Ясно. Явно сме те надценили с тази задача.

— Не, не сте! — настоявам припряно. — Всичко щеше да е чудесно, ако... искам да кажа... ако ми дадете втори шанс, ще се представя по-добре, обещавам.

— Ще видим — казва Пол и поглежда часовника си. — Сега по-добре върви на мястото си. Бюрото ти е в пълен безпорядък.

— Тъъ... в колко часа да дойда за годишната оценка на работата ми?

— Ема, вероятно още не си уведомена, но днес на посещение при нас е Джек Харпър — отбелязва Пол с възможно най-саркастичен тон. — Но, разбира се, ако смяташ, че твоята годишна оценка е по-важна от основателя на компанията...

— Нямах предвид... аз само...

— Върви си оправи бюрото — срязва ме Пол с досада в гласа. — И да знаеш, че ако залееш с „Пантера Прима“ Харпър, на секундата си уволнена.

Докато подтичвам към бюрото си, в помещението влиза Сирил — задъхан, разрошен, извън себе си от трескаво вълнение.

— Внимание! — извиква той, като пляска с ръце като учителка в детски дом. — Внимавайте всички! Това е едно най-обикновено, неофициално посещение, нищо повече. Мистър Харпър ще влезе, може би ще размени по някоя дума с един-двама от вас, ще погледа как работите. Така че искам всички вие да се държите съвсем нормално, като, естествено, се придържате към нашите високи стандарти... Какви са тези листове? — изведнъж виква той рязко, втренчен в спретнатата купчина коректури в ъгъла до бюрото на Фъргъс Грейди.

— Ами... това са... тъъ... за рекламната кампания на новата ни „Дъвка Пантера“ — отговаря Фъргъс, който е ужасно стеснителен и изключително талантлив. — На бюрото ми няма достатъчно място и...

— Абсурд е да останат тук! — срязва го Сирил, награвва купчината коректури и ги тръсва на бюрото пред Фъргъс. — Разкарай ги! — нарежда му той, после се врътва на пета и повишава още повече глас, за да го чуем всички: — Ако той зададе някакъв въпрос на когото и да било от вас, отговаряйте учтиво и естествено. Когато влезе, искам да завари всички ви да работите. Просто се заемете с типичните си задачи, с които бихте се занимавали в един най-нормален работен ден — Сирил хвърля разсеян поглед наоколо и добавя: — Някои може да водят делови разговор по телефона, други да пишат на компютрите си... двама от нас може да обсъждат творчески идеи... Помнете, този отдел е сърцето на компанията. „Пантера Корпорейшън“ е прочута с брилянтния си маркетинг!

Сирил млъква и в настъпилата тишина всички ние го зяпаме тъпо.

— Хайде, на работа! — подканящо пляска с ръце той. — Не ми стойте така! Ти! — изведнъж ме посочва с пръст Сирил. — Няма какво да ме гледаш! Действай!

Боже мили! Бюрото ми е затрупано с какво ли не. Отварям най-горното чекмедже и със замах напъхвам вътре купчина листове, след което, обзета от лека паника, започвам да подреждам в редички

разпилените навсякъде моливи, химикалки и маркери. На съседното бюро Артемис Харисън си слага червило.

— Срещата с него несъмнено ще бъде много вдъхновяваща — отбелязва тя високопарно, като се любува на себе си в ръчното си огледалце. — Мнозина смятат, че той сам-самичък е променил коренно и завинаги начина, по който се прави маркетинг. — Случайно попадам в полезрението ѝ и Артемис рязко сменя тона. — Нова блузка, а, Ема? Откъде е?

— Тъъ... от „Френч Кънекшън“ — отговарям след кратка пауза.

— В събота минах през „Френч Кънекшън“ — присвива подозрително очи Артемис. — Не видях да имат този десен.

— О, може би вече са ги свършили — припряно ѝ обръщам гръб и се заемам да подреждам средното чекмедже на бюрото си.

— Ами как да го наричаме? — трескаво пита Каролин. — Мистър Харпър или Джак?

— Пет минути насаме с него! — развълнувано говори в телефонната си слушалка Ник, един от главните ни маркетингови специалисти. — Нищо повече не ми трябва. Пет минутки, за да му изложа идеята си за уебсайт. Мили Боже, ако я възприеме, аз ще...

О, Господи, цялото това трескаво вълнение е адски заразително. Усещам прилив на адреналин, грабвам гребена и ръчното си огледалце, проверявам дали не трябва да освежа блясъка на устните си. Така де, никога не се знае. Може пък той да забележи някак си моя потенциал. Може да ме отличи от тълпата!

— Внимавайте всички! — влетява Пол в отдела. — Вече е на етажа. Първо ще мине през администрацията, а после...

— Захващайте се с ежедневните си задачи! — крясва Сирил. — Веднага!

Мамка му! Каква ми е ежедневната задача?!?

Грабвам телефонната слушалка и набирам кода за гласовата поща. Ами да, може пък да прослушвам съобщенията си, когато той влезе.

Хвърлям поглед наоколо и забелязвам, че всички останали правят точно същото.

О, няма начин всички да сме на телефоните си едновременно. Би било адски тъпо! Добре де, ще включа компютъра си и просто ще го чакам да загрее.

Гледам смяната на цветовете по екрана, а в това време Артемис изведнъж заговорва на висок глас:

— Мисля, че същината на цялата концепция е виталността — казва тя, като непрекъснато поглежда към вратата. — Схващате ли какво имам предвид?

— Тъъ... да — отговаря Ник. — Смятам, че в модерната маркетингова среда е необходимо да се стремим към... тъъ... сливане на стратегията с напредничавата визия...

Ама че е бавен компютърът ми днес! Джак Харпър ще влезе, а аз още ще гледам тъпо в празния екран като пълна глупачка.

О, знам какво ще правя, когато дойде! Гениално! Аз ще съм колежката, която си взема кафе от автомата! Така де, какво поестествено от това?!

— Ще ида да си взема едно кафе — оповестявам уж небрежно и ставам от стола си.

— Би ли ми донесла и на мен? — подхвърля Артемис, като ме поглежда кратко. — Та значи, докато следвах маркетинг и бизнес...

Автоматът за кафе е близо до входа за отдела, в специална малка ниша. Докато чакам гадната блудкава течност да напълни чашката ми, вдигам поглед и забелязвам Греъм Хилингдън да излиза от административния отдел, следван от други няколко души. Боже мили! Идва!!!

Спокойно, Ема! Запази хладнокръвие! Ти просто чакаш да се напълни и чашката за колежката ти... любезно и естествено...

О, ето го! С русата си коса, скъпия костюм, тъмните очила... За моя изненада обаче той отстъпва крачка назад и встрани.

Всъщност никой от останалите дори не го и поглежда. Вниманието на всички е насочено към един друг мъж, който в момента излиза от административния отдел. Някакъв тип в дънки и черно поло.

Докато зяпам с интерес, типът се извъръща. И когато виждам лицето му, усещам сякаш удар в слънчевия сплит.

О, Господи! О, Боже!

Той е!

Същите тъмни очи. Същите бръчици около тях. Няма я сянката от наболата брада, но... Той е!

Мъжът от самолета.

Какво прави той тук?

И защо всички са насочили вниманието си към него? Нещо им говори и те попиват жадно всяка негова дума.

Мъжът отново се извързва и аз инстинктивно се свивам навътре в нишата с автомата за кафе, като се опитвам да запазя самообладание. Какво прави той тук? Не може той да е...

Това не може да е...

Няма начин той да е...

С омекнали крака се отправям към бюрото си, като се старая да не изпусна чашките с кафе от разтрепераните си ръце.

— Ей — обръщам се към Артемис, а гласът ми прозвучава някак истерично високо, — знаеш ли как изглежда Джак Харпър?

— Не — отговаря тя, като поема от ръцете ми едната чашка кафе. — Благодаря.

— Тъмнокос — обажда се някой.

— Тъмнокос ли? — преглъщам тежко. — Ама не е ли с руса коса?

— Пссст! Идва насам! — изшътква друг. — Идва!

С омекнали колене се свличам на стола си. Отпивам от кафето, без изобщо да усещам вкуса му.

— ... нашия директор по маркетинг и реклама, Пол Флетчър — дочувам да казва Греъм Хилингдън.

— Радвам се да се запознаем, Пол — долита до слуха ми познатия сух глас с американски акцент.

Той е! Няма грешка, той е!

Добре, Ема, спокойно! Може пък да не ме познае. В края на краищата съвместният ни полет продължи съвсем кратко, нали така? Той сигурно лети много често и среща по самолетите какви ли не хора.

— Внимание, моля! — обръща се Пол към нас, като отвежда важния гост в центъра на офиса. — За мен е огромно удоволствие да ви представя основателят на нашата компания, мъжът, повлиял и вдъхновил цяло едно поколение специалисти в маркетинга, Джак Харпър!

Избухват ръкопляскания. Джак Харпър поклаща скромно глава и се усмихва.

— Моля ви, не е нужно — казва той. — Не бих искал да преча на обичайната ви работа.

След което тръгва из офиса, като от време на време поспира тук и там, за да поговори с хората. Пол го развежда между бюрата и му представя служителите, а неотлъчно след тях мълчаливо върви русокосият мъж с тъмните очила.

— Идва насам! — изсъсква Артемис и всички в нашата част на офиса изведнъж се сковаваме.

Сърцето ми бие до пръсване. Свличам се по-надолу на стола си, като се опитвам да се скрия зад компютъра. Може пък да не ме познае. Може да не си спомни. Може да не...

Мамка му! Гледа право към мен. Виждам в очите му да проблясва изненада, а после и да вдига въпросително вежди.

Позна ме.

„Моля те, моля те, Пол, не го води насам! — повтарям си мислено. — Моля те, мистър Харпър, не идвай насам!!!“

— А това кой е? — чувам в следващия миг въпроса му към Пол.

— Това е Ема Коригън, една от нашите младши асистентки в отдела.

Джак Харпър приближава към мен. Артемис млъква наред поредното си префърцунено изречение. Всички ни зяпат. Цялата горя от притеснение.

— Здравейте — казва ми той мило.

— Здравейте... — успявам да изрека, — мистър Харпър.

Добре, ясно, познал ме е. Ама това съвсем не значи, че си спомня какво съм му говорила в самолета, нали така? Ами да, как ще си спомня няколко незначителни коментари, случайно подхвърлени от пътника в съседното кресло! Че кой помни такива неща?!? Може би той дори не ме е слушал!

— И с какво се занимавате вие тук? — пита ме Джак Харпър.

— Ами... тъъ... асистирам на отдела по маркетинг и помагам в организирането на съвещания и промоции — измънквам едва чуто.

— В края на миналата седмица Ема беше в командировка до Глазгоу — отбелязва Пол, като ми отправя адски лицемерна усмивка.

— Ние тук вярваме, че трябва да натоварваме нашите младши служители с отговорности възможно най-рано, за да им предоставяме шанс да се развиват.

— Много мъдро — кима Джак Харпър. Погледът му обхожда бюрото ми и изведнъж неочаквано спира на пластмасовата чашка за

кафе. Очите му срещат моите. — Как е кафето тук? — пита той любезно. — Добро ли е?

„... кафето в службата е възможно най-гадното на света, истинска отрова...“

— Страхотно е! — отговарям. — Наистина... чудесно!

— Радвам се да го чуя.

В очите му проблясват весели искрици и аз усещам как се изчервявам като домати.

Помни. Мамка му! Помни!

— А това е Артемис Харисън — казва Пол. — Тя е сред нашите най-находчиви млади маркетингови специалисти.

— Артемис — повтаря Джек Харпър замислено и прави няколко крачки към нея. — Какво чудесно голямо бюро имате, Артемис — усмихва ѝ се той. — Ново ли е?

„... докараха едно ново бюро и тя на секундата си го присвои...“

Всичко помни. Абсолютно всичко!

О, Господи! Какво още съм му казала, по дяволите?!?

Докато Артемис му отговаря нещо префърцунено, аз седя като замръзнала на мястото си, лепнала на лицето си израз тип „съвестен служител“. В главата ми обаче кипи трескава дейност; умът ми превърта лентата назад и се опитва да си спомни в подробности какви съм му ги наговорила. О, Господи, Боже мой! Ами че аз май казах на този непознат мъж всичко за себе си! Абсолютно всичко! Казах му какво бельо нося и какъв сладолед обичам, и как загубих девствеността си, и...

Кръвта се смразява във вените ми.

Спомням си нещо, което за нищо на света не е трябвало да му казвам!

Нещо, което за нищо на света не би трябвало да казвам на когото и да било!

„... знам, че не трябваше да го правя, но толкова много исках да получа тази работа, че...“

Казах му, че съм излъгала в автобиографията си и съм си писала шестица по математика.

Е, това е! Край! Свършено е с мен!

Той ще ме уволни. В служебното ми досие ще пише, че съм непочтена и никой никога повече няма да ме вземе на работа. И в

крайна сметка ще ме покажат в документалния филм „Най-ужасните видове труд във Великобритания“ — как рина кравешки екскременти и заявявам ведро усмихната: „Не е чак толкова ужасно, наистина“.

Добре, Ема, само не се паникьосвай! Сигурно може да се направи нещо. Мога примерно да се извиня. Точно така! Ще кажа, че съм го направила в момент на умопомрачение и че сега дълбоко съжалявам за стореното, и че нито за момент не съм имала съзнателно намерение да заблуждавам компанията, и че...

Не! По-добре ще е да кажа: „Всъщност, действително имам шестица по математика! Ха-ха, как може да съм толкова разсеяна и да забравя!“. И да си изфабрикувам сама сертификата за оценките от матурата с онези шаренки писалчици за калиграфия, дето ги продават по книжарниците. Гениално! Така де, той е американец, изобщо не е наясно какви са английските сертификати.

Уф, не, не става! Ако реши да проверява, ще стане адски кофти. О, Боже! О, Господи! Мамка му!

Добре де, може пък да правя от мухата слон. Я да видим как стоят реално нещата. Сегааа... хм... Джак Харпър е ужасно важна личност. Ами да, то е ясно само като го погледне човек! Движи с лимузини, има си бодигард и притежава огромна корпорация, която му докарва милиони долара печалба всяка година. Какво му пука дали шестицата по математика на някой от служителите му е истинска или не! Така де, хубава работа, ще седне да се занимава с подобни глупости! Как ли пък не!

От нерви се изкикотвам гласно и Артемис ми мята изпепеляващ поглед.

— Много се радвам, че имах възможността да се запозная с всички вас — казва в този момент Джак Харпър и обхожда с очи притихналия офис. — А също и да ви представя моя асистент Свен Петерсен — добавя, като посочва с жест русокосия тип с черните очила.

О, значи не му е бодигард, а асистент. Добре де, все едно.

— Ще остана в Лондон няколко дни — продължава Джак Харпър, — така че се надявам да мога да опозная по-добре някои от вас. Както вероятно знаете, Пийт Лейдлър, с когото основахме заедно „Пантера Корпорейшън“, беше англичанин. И това е една от причините, поради които вашата страна е от огромно значение за мен.

Из офиса се разнася съчувствен шепот. Джак Харпър вдига ръка за сбогуване, кимва ни и тръгва към вратата, следван от Свен Петерсен и останалите шефове. Известно време цари гробно мълчание, после изведнъж всички заговорват развълнувано.

Усещам тялото ми да се отпуска облекчено. Слава Богу! Слава Богу!!!

Честно, голяма съм глупачка! Как изобщо можах да си помисля, че великият Джак Харпър ще помни какви съм му ги дрънкала в самолета! Още по-малко пък, че моите дивотии ще го интересуват! Как изобщо можа да ми мине през ума, че един толкова важен и безкрайно зает човек ще вземе да се занимава с нещо толкова дребно и незначително като това, дали съм измислила едно-друго в автобиографията си или не! Сега вече тези мои страхове ми се виждат толкова безумни, че на лицето ми грейва широка усмивка, докато кликвам с мишката, за да отворя нов файл на компютъра си.

— Ема! — чувам над главата си гласа на Пол. Вдигам очи и го виждам да стои до бюрото ми. — Джак Харпър иска да говори с теб — съобщава ми той сухо.

— Каквооо? — усмивката ми се стопява на секундата. — С мен ли?

— В заседателната зала, след пет минути.

— Каза ли защо?

— Не.

Пол се отправя забързано към офиса си, а аз се вторачвам неவிждащо в екрана на компютъра. Буквално ми прилошава.

Права съм била, значи.

Ще ме уволнят.

Ще си изгубя работата заради някакво си тъпо признание, изтърсено от шубе в тъпия самолет!

О, защо ми трябваше да се местя в бизнес класа?!? Защо изобщо не си държах тъпата уста затворена?!? Аз съм едно тъпо, тъпо, тъпо плямпало!

— Защо Джак Харпър иска да говори с теб? — пита Артемис безкрайно озадачено.

— Не знам.

— Вика ли и други от отдела?

— Не знам.

За да я накарам да престане с въпросите си, се правя на много заета и бързо започвам да тракам разни безсмислици на компютъра си, но в ума ми се върти все едно и също.

Не, не мога да изгубя работата си! Не мога да се проваля в още една кариера!

Джак Харпър не може да ме уволни. Просто не може и това е! Не е честно! В самолета изобщо не знаех кой е той. Така де, ако ми беше казал, че е баш шефът на корпорацията, аз естествено никога нямаше да спомена за автобиографията си. Нито за... всичко останало.

Пък и в края на краищата не съм си подправила дипломата, нали така? И нямам криминално досие или нещо подобно! Съвестен служител съм. Наистина се старая! И не клинча чак толкова често, и работих извънредно за промоцията на спортните облекла, и организирах купона на отдела за Коледа, и...

Тракам все по-яростно по клавиатурата, а лицето ми пламти от възмущение.

— Ема! — подава глава от офиса си Пол и гледа многозначително часовника си.

— Тръгвам — отговарям, поемам си дълбоко дъх и ставам от стола.

Не, няма да му позволя да ме уволни. Просто няма да му го позволя и това е!

Припряно минавам през офиса, после по коридора към заседателната зала, почуквам на вратата и я отварям.

Джак Харпър седи в единия край на заседателната маса и пише нещо в бележника си. Когато влизам, той вдига поглед и при вида на сериозното му изражение стомахът ми се преобръща.

Трябва да се защитя! Трябва да запазя работата си!

— Заповядай — казва той. — Би ли затворила вратата? — изчаква ме да го направя, а после добавя: — Ема, има нещо, за което трябва да поговорим.

— Да, знам — отговарям, като се старая гласът ми да не трепери. — Но може ли първо аз да кажа?

Джак Харпър ме поглежда озадачено и някак стреснато, после вдига вежди и отвърща:

— Разбира се. Казвай.

Приближавам към масата, поемам си дълбоко дъх и заговорвам, като го гледам право в очите:

— Мистър Харпър, знам за какво искате да говорите с мен. Съзнавам грешката си и дълбоко съжалявам за стореното. Това никога, никога няма да се повтори. Но бих искала да кажа нещо в своя защита — чувам гласа ми да се повишава развълнувано. — И то е... и то е, че в самолета изобщо нямах представа кой сте. И не мисля, че е правилно да ме наказвате заради това.

Настъпва мълчание.

— Мислиш, че ще те накажа, така ли? — казва най-сетне Джак Харпър, като свива вежди.

Как може да е толкова подъл и лицемерен!

— Ами да! Но трябва да знаете, че ако в самолета знаех кой сте, никога, за нищо на света нямаше да спомена за автобиографията си! Това беше недоразумение! Дори може да се каже, че съм била... подведена! И ако бяхме в съдебна зала, съдията щеше да отхвърли обвинението ви. Дори нямаше да ви позволи да...

— Автобиографията ли? — свъсва озадачено вежди Джак Харпър, но в следващия миг лицето му се отпуска. — Ааа, шестицата по математика — отправя ми пронизителен поглед и натъртва: — Фалшифицираната шестица, бих казал.

О, не! Изречено така, на глас, звучи наистина ужасно! Цялата пламвам от срам.

— Мнозина биха нарекли подобна постъпка измама — отбелязва Джак Харпър, като се отпуска назад на стола си.

— Да, знам. Съзнавам колко е лошо. Не биваше да го правя... Но това по никакъв начин не се отразява на работата ми! Изобщо!

— Така ли мислиш? — поклаща замислено глава Джак Харпър. — Не съм напълно убеден. Има доста голяма разлика между четворка и шестица. Ами ако в работата ти се наложи да пресметнеш нещо?

— Но аз мога да смятам! — възкликвам отчаяно. — Хайде, кажете да пресметна нещо. Каквото и да е.

— Добре — съгласява се Джак Харпър, а устата му някак странно потрепва. — Осем по девет.

Застивам с отворена уста. Сърцето ми бие до пръсване. В главата ми е пълна мъгла. Осем по девет... осем по девет... И представа си

нямам колко е осем по девет. Ужас! Добре де, едно по девет е девет, две по девет е...

Ааа, да! Сетих се. Осем по десет е осемдесет. Значи осем по девет ще е...

— Седемдесет и две! — извиквам победоносно, но в следващия миг леко се свивам, когато го виждам да се усмихва леко. — Седемдесет и две — повтарям вече по-овладяно.

— Много добре — Джак Харпър ме поканва с учтив жест да седна. — Е, свърши ли каквото имаше да ми казваш или има още?

Смутено потривам с длан бузата си и питам:

— Нали... нали няма да ме уволните?

— Не, няма да те уволня — отговаря Джак Харпър търпеливо. — А сега може ли вече да поговорим?

Докато се настанявам на стола срещу него, в ума ми се поражда ужасно подозрение.

— За... — покашлям се нервно — ... за автобиографията ли искахте да говорите с мен?

— Не — отговаря той с лека полуусмивка. — За нещо съвсем друго.

Боже мили! Искам да умра! Искам да умра още сега, веднага!

— Ясно — приглаждам косата си, като се опитвам да дойда на себе си и да приема делови вид. — Ясно. Ами... въъ... за какво... искахте да...

— Бих искал да те помоля за една малка услуга.

— О, добре! — възкликвам, изведнъж обзета от любопитство. — Каквото и да е! Искам да кажа... за какво?

— Поради известни съображения — започва Джак Харпър бавно — бих предпочел никой да не знае, че миналата седмица съм бил в Шотландия — поглежда ме втренчено в очите и добавя: — Ще ти бъда много благодарен, ако срещата ни в самолета си остане само между нас.

— Ясно! — казвам след кратка пауза. — Разбира се! Абсолютно! Няма проблем.

— Нали не си казала на никого?

— Не. Не съм. Не съм казала дори на моя... Така де, на абсолютно никого не съм казала.

— Добре. Благодаря. Много съм ти признателен — усмихва ми се той и става от стола си. — Радвам се, че се видяхме отново, Ема. Сигурен съм, че пак ще се срещнем.

— И това ли е всичко? — питам леко озадачена.

— Да, това е. Освен ако ти нямаш още някои въпроси за обсъждане.

— Не, нямам! — скачам припряно от мястото си, като при това доста силно си удрям глезена в крака на масата.

Ама и аз съм еднааа! Какво, да не би да очаквам да ме помоли да оглавя новия му международен проект? Ха!

Джак Харпър отваря вратата и учтиво я придържа, докато изляза. Вече съм почти в коридора, когато изведнъж спирам и възкликвам:

— Момент!

— Какво има?

— За какво да кажа, че сте искали да говорите с мен? Всички ще ме питат.

— Защо не кажеш, че сме обсъждали логистични въпроси? — предлага ми той и затваря вратата.

VI

До края на работното време в офиса цари празнична атмосфера. Аз обаче седя безмълвно на бюрото си и не мога да повярвам на станалото. Докато вечерта пътувам към вкъщи, сърцето ми все още тупти ускорено поради невероятното стечение на обстоятелствата. И поради несправедливостта на всичко това.

В самолета той беше за мен просто един напълно непознат човек. Поне така предполагах тогава. А когато пътуваш с някой непознат, той после сякаш се изпарява и никога повече не го виждаш. Не ти се появява изневиделица в офиса. Не те изпитва колко е осем по девет. Не се оказва изведнъж мегашеф на компанията, в която работиш. Така де!

Е, поне ще ми е за обеща на ухото. Мама и татко винаги са ми набивали в главата да не говоря с непознати. Прави бяха! Край, от днес нататък никога нищичко няма да кажа на който и да било непознат. Нико-га!

С Конър се бяхме уговорили след работа да отида у тях и да прекараме заедно вечерта. Когато пристигам в апартамента му, чак се разтрепервам от облекчение. Най-сетне далеч от офиса! Най-сетне далеч от безкрайните приказки за Джак Харпър. И Конър вече се е заел да готви вечерята. Върхът! В кухнята се носи апетитна миризма на чесън и на подправки, а на масата вече ме чака чаша с вино.

— Здравей! — целувам го аз по бузата.

— Здравей, мила! — натъртва Конър, като вдига поглед от печката.

По дяволите, напълно забравих да кажа „мили“. Уф, какво да направя, за да се подсецам?!

Ааа, да! Ще си го запиша с химикалка на дланта.

— Я погледни там. Свалих ги от Интернет — усмихнат до уши, Конър ми посочва една папка на масата. Отварям я и виждам няколко листа с принтирани черно-бели снимки на интериори. На най-горния се вижда стая с диван и някакво голямо растение.

— О, снимки на апартаменти! — възкликвам изненадано. — Много си бърз. А аз още не съм предупредила хазаина, че напускам.

— Е, трябва да почнем да се оглеждаме — отбелязва Конър. — Виж, този тук има и балкон. А в този има работеща камина!

— Страхотно!

Отпускам се на близкия стол и се вторачвам в най-горната снимка, като се опитвам да си представя как двамата с Конър живеем заедно в снимания апартамент. Как седим един до друг на дивана, само той и аз, вечер след вечер.

Чудя се за какво ли ще си говорим.

Какво пък толкова! Ами ще си говорим за... за каквото винаги си говорим.

Може би ще играем на „Монополи“. Ако ни писне да си говорим или нещо подобно.

Измъквам следващия лист и усещам да ме обзема леко вълнение.

На снимката се вижда апартамент с паркет и дървени капаци на прозорците! Винаги съм си мечтала да живея в апартамент с паркет и дървени капаци на прозорците! Ами кухнята...! Страхотна е с този черен гранит на плотовете...

О, чудесно ще бъде да живеем в този апартамент. Нямам търпение!

Щастливо отпивам от виното и точно се отпускам удобно на стола, когато Конър се обажда:

— Я кажи, не е ли вълнуващо това идване на Джак Харпър?

О, Господи, не! Не искам да чувам нито дума повече за проклетия Джак Харпър!

— Запозна ли се с него? — пита Конър, като слага на масата пред мен купа с печени фъстъци. — Чух, че се отбил при вас.

— Мм, да. Запознах се.

— Днес следобед минал и през отдела за изследователска и развойна дейност, но аз бях на една среща извън офиса — Конър ме гледа очаквателно. — Кажи де, какво представлява?

— Ами... не знам. Тъмна коса... американец... А твоята среща как мина?

Конър напълно пренебрегва опита ми да сменя темата.

— Ама не е ли страхотно! — възкликва той със светнало лице. — Като си помисля само... Джак Харпър!

— Да, предполагам — свивам рамене аз. — Както и да е...

— Ема! Ама наистина ли ти е все едно? — зяпва ме Конър удивено. — За бога! Та това е основателят на компанията! Човекът, създал концепцията за „Кола Пантера“! Човекът, превърнал една никому неизвестна марка в световен хит! Джак Харпър превърнал една западаща малка компания в огромна, преуспяваща корпорация! И сега най-сетне имаме възможност да се запознаем с него. Не е ли вълнуващо!

— Да — съгласявам се с половин уста. — Тъъ... вълнуващо е.

— За всички нас идването му тук може да се окаже шанс, който се среща веднъж в живота. Ей богу, само като си помисля — да научим нещо от самия гений! Сама знаеш, той няма написана книга. И никога не е споделял мислите си с никой друг, освен с Пийт Лейдлър... — Конър изважда от хладилника кутийка „Кола Пантера“ и отваря капачето ѝ.

Той навярно е най-лоялният служител на света. Веднъж бяхме излезли на пикник и аз си купих „Пепси“, а той за малко да получи удар.

— Знаеш ли какво ми се иска най-много? — пита Конър, като отпива от кутийката. — Разговор насаме с него! — заявява той с блеснали очи. — Среща насаме с Джак Харпър! Не би ли било това най-фантастичният професионален стимул, а?

Среща насаме с Джак Харпър. Ха! Да бе, да, адски ми стимулира кариерата.

— Предполагам — отговарям уклончиво.

— Разбира се, че ще бъде! Достатъчно е дори само да го слуша човек! Да чуеш какво има да каже! Като си помисля само, та той е живял като отшелник цели три години. Какви ли гениални идеи са му хрумнали през това време?! Сигурно е стигнал до толкова много прозрения и теории не само за маркетинга, но и за бизнеса като цяло... за начина, по който работят хората... за самия живот!

Ентусиазираният глас на Конър ми действа като сол в раните. Защото ми показва повече от ясно колко ултраграндиозно съм си проиграла шанса!

Имах уникалната възможност да седя в самолета до великия Джак Харпър, творчески гений и извор на безценна мъдрост не само за маркетинга и за бизнеса като цяло, но и за мистериите на самия живот!

И какво направих? Да са му задавала прозорливи въпроси? Да съм завързала с него интелигентен разговор? Да съм научила поне нещичко от него?

Нищо подобно! През цялото време му разправях какви прашки нося!

Страхотен ход за професионален напредък, Ема! Едва ли има подобър.

Рано на следващата сутрин Конър бърза за делова среща, но преди да тръгне, измъква отнякъде старо списание със статия за Джак Харпър.

— Прочети това тук — изломотва ми с пълна уста, дъвчейки припряно филийката, която си е препекъл за закуска. — Малко информация за професионалния му път.

Ще ми се да му се сопна, че не ми трябва никаква информация за този човек, но Конър вече е излетял през вратата.

Изкушавам се да зарежа списанието, без изобщо да го отварям, но си давам сметка, че от апартамента на Конър до службата ми се пътува доста дълго, а нямам нищо за четене. Така че го вземам със себе си и в метрото мрачно се зачитам в статията. Историята обаче се оказва доста интересна. Харпър и Лейдлър били близки приятели от деца. Като пораснали, решили да започнат съвместен бизнес. Джак бил творческа личност и затворен, интровертен тип, а Пийт — екстровеертен плейбой. Много скоро двамата станали мултимилionери. Били изключително близки, като кръвни братя. А после Пийт загинал при автомобилна катастрофа. Джак бил буквално съсипан и се оттеглил напълно от света, като заявил, че се отказва от всичко.

Докато чета статията, започвам да се чувствам доста глупаво. Как така да не позная Джак Харпър?! Много добре си спомням как изглежда — изглеждаше — Пийт Лейдлър. Първо, защото приличаше на Робърт Редфорд. И второ, защото негови снимки бяха залели вестниците, когато почина. И сега виждам лицето му съвсем ясно, въпреки че по онова време нямах нищо общо с „Пантера Корпорейшън“. Претрепа се с мерцедеса си и всички казваха, че станало точно както с принцеса Даяна.

Статията толкова ме увлече, че за малко да пропусна спирката си. Наложих се в последния момент да скоча от мястото си и да се хвърля като побъркана към вратата, а хората ме гледаха и сякаш си мислеха: „Ама че разсеяна глупачка! Как може да не забележи, че спирката ѝ приближава?“. Чак след като вратите на метрото се затвориха зад гърба ми, видях, че съм изпуснала списанието във вагона.

Е, все едно, успех все пак да прочета най-същественото.

Навън е ярка слънчева утрин и аз се отправям с бодра крачка към бара за сокове, където обикновено се отбивам преди работа. От известно време съм си създала навика всяка сутрин да си вземам за офиса по чаша пресен нектар от манго. Защото е здравословно.

И защото барманът е един много сладък новозеландец на име Ейдън. (Истината е, че мъничко си падах по него, преди да почна да излизам с Конър.) Освен че работи в бара за сокове, Ейдън води и курс по здравословен начин на живот — хранителни режими, спортуване и други такива — и непрекъснато ми разказва разни интересни неща, примерно кои са жизненонеобходимите за организма витамини и минерали.

— Здравсти — посреща ме той с широка усмивка. — Как върви кикбоксът?

— О! — изчервявам се лекичко. — Страхотно, благодаря.

— Пробва ли ритника с извъртане, който ти показах?

— Да! Наистина върши добра работа!

— Знам си аз — подхвърля Ейдън със задоволство и отива да ми приготви нектара от манго.

Чудничко! Истината е, че изобщо не тренирам кикбокс. Пробвах веднъж, в кварталния спортен център, но да си призная, бях истински шокирана! И представа си нямах, че кикбоксът е толкова зверски спорт! Но Ейдън е така запален по него и непрекъснато ми повтаря как това щяло да промени коренно живота ми... хм, просто нямаше начин да си призная, че съм се отказала още след първата тренировка. Защото щеше да ме помисли за ужасно... несериозна. За... кекава. Пък и все едно, той няма да разбере. Виждаме се само тук, в бара, така че...

— Нектар от манго, заповядай — поднася ми високата чаша Ейдън.

— И една голяма шоколадова меденка — добавям, сякаш едва сега съм се сетила. — За... колежката ми.

Ейдън взема от тавата една меденка и я пъха в хартиен плик.

— Да ти кажа, тази твоя колежка трябва да се замисли за нивата на захарта си — смръщва се загрижено той. — Тази е вече... четвъртата ѝ голяма меденка за тази седмица.

— Знам — отговарям припряно. — Ще ѝ кажа. Благодаря, Ейдън.

— Няма защо — кимва ми той. — И помни: рит-рит-врът!

— Рит-рит-врът — повтарям ведро. — Помня го!

Когато влизам в отдела, Пол се появява на вратата на своя офис, щраква пръсти към мен и подвиква:

— Оценката!

Стомахът ми изведнъж се свива и за малко да се задавя с последната хапка от шоколадовата меденка. О, Господи! Край. Не, не съм готова!

Глупости, готова съм! Хайде, Ема! Започвай да излъчваш увереност. Аз съм уверена в себе си млада жена, поела по пътя към... така де, поела нанякъде.

Изведнъж се сецам за Кери и нейната „походка на успеха“. Добре де, знам, че Кери е една надута патка, ама пък има собствена туристическа агенция и изкарва милиарди лири годишно. Значи... предполага се, че прави все пак нещо така, както трябва. Може би пък трябва да я пробвам тази нейна походка. Предпазливо изпъчвам бюст, вирвам брадичка, лепвам на лицето си маска на хладно безразличие, вторачвам се в далечината и вдървено поемам към офиса на Пол, като се старая да си полюшвам задника като Кери.

— Да нямаш менструални болки? — пита грубо Пол, когато стигам до вратата му.

— Не! — отговарям шокирано.

— Изглеждаш много шантаво. Сядай.

Пол затваря вратата, настанява се зад бюрото си и отваря голяма папка с надпис: „Годишна оценка на служителите“.

— Съжалявам, че вчера се наложи да го отложим. Но с това посещение на Джак Харпър всичко се обърна надолу с главата.

— Няма проблем.

Опитвам да се усмихна, но безуспешно, защото устата ми изведнъж пресъхва и се скована. Адски съм нервна. Това е по-кофти и

от матура.

— Хубаво... Я да видим... Ема Коригън — той се вторачва в листа, който е измъкнал от папката, и започва да отбелязва с хиксчета квадратчетата по него. — Като цяло се справяш добре. Обикновено не закъсняваш... разбираш задачите, които ти се поставят... доста си ефективна... сработваш се добре с колегите си... бла, бла... бла... Някакви проблеми? — изведнъж пита той, като ме поглежда.

— Тъъ... не.

— Да се чувстваш расово тормозена?

— Тъъ... не.

— Хубаво — слага хиксче той в поредното квадратче. — Е, това е, свършихме. Bravo, Ема. Би ли казала на Ник да дойде?

Каквооо? Ама той да не е забравил?

— Тъъ... ами повишението? — питам, като се старая въпросът ми да не прозвучи прекалено тревожно.

— Повишение ли? — вторачва се Пол в мен. — Какво повишение?

— Ами... в специалист по маркетинг — измънквам аз.

— За какво говориш, по дяволите?

— Там пишеше... в обявата ви за работа пишеше... — започвам и измънквам намачканата вестникарска страница от джоба на дънките си, където тя отлежава от вчера сутринта. — Ето, туй пише: „Възможност за служебно повишение след изтичането на една година.“

Побутвам страницата с оградената обява към него, той я поглежда свъсено и казва:

— Ема, това се отнася само до служители, които са се изявили изключително добре. Ти още не си готова за повишение! Първо трябва да докажеш на какво си способна.

— Но аз се старая толкова много! И ако само ми дадете шанс да...

— Дадохме ти шанс с „Глен Петрол“ — отбелязва сухо Пол и вдига подигравателно вежди. Прерязва ме остро чувство на унижение. — Ема, истината е, че засега все още не си готова за по-висок пост. След една година ще видим.

— След една година...?

— Разбра ме, нали? Хайде сега, изчезвай.

Главата ми ври и кипи. Но не, трябва да го приема спокойно и достойно. Трябва да кажа нещо от рода на: „Зачитам решението ти, Пол“. Да му стисна ръката и гордо да напусна офиса му. Да, точно така трябва да постъпя!

Хубаво. Само дето не мога да помръдна от стола си.

След няколко мига Пол ме поглежда озадачено.

— Приключихме, Ема.

Като парализирана съм. Знам, че веднъж, изляза ли оттук — край, надежда всяка остави.

— Ема?

— Моля те, моля те, Пол, повиши ме! — простенвам отчаяно. — Много те моля! Трябва да получа повишение, за да впечатля родителите и роднините си. Това е единственото нещо на света, което желая от цялото си сърце и душа. Ще работя още по-усилено, обещавам. Ще оставам след работа... ще идвам и през уикенда, и ще... ще нося делови костюми...

— Каквооо? — Пол ме е зяпнал така, сякаш изведнъж съм се превърнала в златна рибка.

— Не е нужно да повишаваш заплатата ми! Ще работя за същите пари като сега. Дори ще платя от джоба си за новите визитки, след като ме повишиш. Искам да кажа, ти изобщо няма да усетиш разлика. Изобщо няма да забележиш, че си ме повишил!

Млъквам рязко, като едва си поемам дъх.

— Надявам се в най-скоро време да осъзнаеш, че не това е смисълът на повишението, Ема — отбелязва Пол саркастично. — Боя се, че отговорът ми е отрицателен. Не, Ема. Още повече, че...

— Но...

— И един съвет от мен. Ако искаш да се издигнеш в службата, трябва сама да създаваш шансовете си за напредък. Трябва ти самата да си градиш възможности за изява. Добре, а сега би ли се измела от офиса ми, по дяволите? И кажи на Ник да дойде.

На излизане забелязвам Пол да извърта очи към небето с подигравателен израз и да вписва още нещо в досието ми.

Страхотно! Сигурно е написал: „Побъркана лунатичка. Да се прати на психиатър.“

Докато влача покрусено крака към бюрото си, Артемис ме поглежда любопитно и подхвърля:

— О, Ема, току-що те търси братовчедка ти Кери.

— Така ли? — питам изненадано. Кери абсолютно никога не ми звъни в службата. Всъщност, не помня изобщо някога да ме е потърсила по телефона където и да било. — Каза ли нещо?

— Да. Пита какво става с повишението ти.

Чудничко! Сега вече всички знаят. Мразя я! Мразя я тази подла и злобна гадина Кери.

— О, ясно — отронвам, като се опитвам да прозвучи така, сякаш това е някакъв досаден, ежедневен въпрос от страна на братовчедка ми. — Благодаря.

— Повишиха ли те, Ема? Не знаех! — нарочно високо и пронизително пита Артемис. Забелязвам няколко от колегите ни да вдигат глави и да се заслушват с интерес. — Значи сега вече си специалист по маркетинг, така ли?

— Не — прошепвам едва-едва, пламнала от унижение. — Не съм.

— О! — прави подигравателно смутена физиономия Артемис. — Но защо в такъв случай братовчедка ти...

— Млъквай, Артемис — срязва я Каролин.

Аз ѝ отправям благодарен поглед и се свличам на стола си.

Още цяла една година! Боже мили, да прекарам още цяла една година като асистентка в отдела и всеки да си мисли, че от мен няма никаква полза! Още цяла една година да не мога да изплатя дълга си към татко, Кери и Нев да ми се подиграват и да се чувствам като пълно нищожество! Отварям някакъв файл на компютъра си и разсеяно натраквам няколко думи.

— Ще отида да си взема едно кафе — подхвърлям. — Някой иска ли да му донеса?

— Не можеш да си вземеш кафе — поглежда ме някак странно Артемис. — Не забележа ли?

— Какво да забележа?

— Дойдоха и отнесоха автомата за кафе — обяснява Ник. — Докато беше при Пол.

— Отнесли са автомата ли? — поглеждам го озадачено. — Че защо?

— Не знам — отговаря той и тръгва към офиса на Пол. — Просто дойдоха и го отнесоха.

— Ще монтират нови във всички отдели! — съобщава Каролин и понася нанякъде купчина коректури. — Така ми казаха долу! Свестни автомати, които да правят наистина хубаво, силно кафе. Било по нареждане на Джек Харпър.

Каролин излиза, а аз оставам да зяпам с отворена уста след нея.

Каквооо?!? Джек Харпър наредил да ни монтират нови автомати за кафе?!?

— Ема! — нетърпеливо ми подвиква Артемис. — Не ме ли чуваш? Иди да ми намериш брошурата за промоцията на „Теско“, която правихме преди две години. Извинявай, мамо — казва тя в телефонната слушалка. — Трябваше да наредя нещо на асистентката си.

Нейната асистентка ли! О, Господи, направо откачам, като говори така за мен!

Но да си призная, сега съм толкова сащисана, че дори не мога да й се ядосам.

„Не, смяната на автоматите за кафе няма нищо общо с мен!“, казвам си твърдо, докато ровя приклепнала из кантонерката с досиета на предишни промоции. Смешно е да се мисли, че това би могло да има нещо общо с мен. Вероятно поначало е имал предвид да ги смени. Вероятно...

Изправям се с купчина брошури в ръце и в следващия миг едва не ги изтървавам на пода.

Ето го!

Стои точно пред мен.

— Здравсти отново — усмихва ми се Джек Харпър и около очите му заиграват ситни бръчици. — Как я караш?

— Тъъ... добре, благодаря — преглъщам тежко и добавям: — Току-що разбрах, че сменят автоматите за кафе. Тъъ... благодаря.

— Няма защо.

— Внимание, моля! — притичва Пол след него. — Тази сутрин мистър Харпър ще гостува на нашия отдел.

— Моля, наричайте ме Джек — усмихва ни се американецът.

— Прав си. Тази сутрин Джек ще гостува на нашия отдел. Ще наблюдава с какво се занимавате, как действате като екип. Не е нужно

да правите нищо по-специално. Просто се дръжте нормално и си работете — погледът му спира върху мен и той ми се усмихва леко снизходително. — Привет, Ема! Как си? Всичко наред ли е?

— Ъъ... да, благодаря, Пол — измънквам. — Направо страхотно.

— Чудесно! Ние се радваме, когато нашите служители са щастливи и доволни. И между другото — Пол се покашля с леко неудобство, — нека ви припомня, че Корпоративният ден на семейството приближава. Както знаете, този традиционен ежегоден празник на нашата компания ще се проведе идващата събота, така че остават броени дни. И тогава ще имаме прекрасен повод да са отпуснем, да опознаем семействата на колегите си и да се позабавляваме заедно!

Всички го зяпаме леко тъпо. До този момент Пол винаги е наричал това фирмено мероприятие „Корпоративен ден на изтъпяването“ и нееднократно е заявявал, че по-скоро ще се остави да му отрежат топките, отколкото да доведе който и да било член на семейството си на него.

— Е, това е! Продължавайте да работите! Джак, ей сега ще ти донеса стол.

— Не ми обръщайте внимание — казва ни Джак Харпър любезно, като сяда в единия ъгъл на офиса. — Все едно ме няма. Дръжте си се както обикновено.

Както обикновено ли?! Да бе, да.

„Както обикновено“ би означавало да се разплуя на стола си, да си събуя обувките, да си изчета имейлите, да си намажа ръцете с крем, да изям няколко желирани бонбона, да си видя хороскопа за деня в Интернет, да видя и хороскопа на Конър, поне десетина пъти да изпиша в бележника си с разкрасени букви и във винетка от цветенца „Ема Коригън, директор маркетинг“, да пратя имейл на Конър, да изчакам няколко минути, за да видя дали ще ми отговори веднага, да пийна няколко глътки минерална вода и най-сетне да се помъкна да търся брошурата на „Теско“, дето ми я иска Артемис.

Както обикновено ли?! Как ли пък не!

Сядам на бюрото си, а умът ми работи на бързи обороти. Създавай своите шансове. Гради собствените си възможности за изява. Нали така ме посъветва Пол.

А това какво е, ако не шанс и възможност, а?

Самият Джак Харпър седи тук и ме гледа как работя. Великият Джак Харпър. Шефът на цялата корпорация. Все ще мога да го впечатля някак си, нали така?

Добре де, съгласих се, познанството ми с него не стартира по най-блестящия начин. Но може пък точно това сега да е моят шанс да оправя нещата! Само трябва да му покажа по някакъв начин, че действително съм умна и мотивирана...

Както си седя и преглеждам файла с материалите за промоцията, изведнъж си давам сметка, че държа главата си леко по-изправена от обикновено, сякаш позирам. Хвърлям поглед наоколо и забелязвам, че всички останали също сякаш позират. Преди Джак Харпър да влезе, Артемис говореше с майка си по телефона, сега обаче си е сложила роговите очила и скорострелно трака на клавиатурата, като от време на време се усмихва в стил „вижте ме що за гений съм“. Ник четеше спортните страници на „Телеграф“, сега обаче се е вгълбил с израз на дълбок размисъл в проучване на някакви документи с графики.

— Ема — обажда се Артемис с престорено сладък гласец, — дали намери брошурата, за която те помолих? Не че е спешно, но...

— Да, естествено — отговарям отзивчиво.

Бутвам деликатно стола си назад, ставам и приближавам към бюрото ѝ, като се старая да изглеждам колкото се може по-естествено. Но, Боже мили, то е все едно си пред телевизионни камери или нещо подобно. Краката ми са някак странно омекнали, усмивката е като залепена на лицето ми и имам ужасното предчувствие, че може изведнъж да извикам „Гащи“ или някаква друга подобна дивотия.

— Заповядай, Артемис — казвам и внимателно поставям брошурата на бюрото ѝ.

— Бог да те поживи, мила! — отговаря ми тя. Очите ѝ срещат за миг моите и осъзнавам, че тя също играе. Слага длан върху моята и ми се усмихва мазно. — Наистина не знам какво щяхме да правим без теб, Ема!

— О, щастлива съм да ти помогна! — отвърщам с подобен на нейния лигав тон.

Мамка му — мисля си, докато се връщам към бюрото си — трябваше да кажа нещо по-умно. Примерно: „Екипната работа крепи организацията.“

Както и да е. Още не е късно да го впечатля.

Стараейки се да върша всичко колкото се може по-естествено, отварям някакъв файл на компютъра и започвам да пиша с възможно най-бързата си скорост и ефективност, изпънала гръб, сякаш съм глътнала бастун. В офиса ни цари необичайно гробно мълчание. Всички тракат делово по клавиатурите, никой не бърби. Като че сме на изпит. Кракът ме сърби, но не смея да се почеша.

Е, не! Просто не разбирам как хората издържат да се снимат в цели документални филми от рода на „Един ден в офиса“! Аз лично се чувствам изтощена до краен предел, а са минали само пет минути.

— Много е тихо при вас — изведнъж се обажда Джак Харпър, явно озадачен. — Така ли е винаги?

Всички се споглеждаме нерешително.

— Моля ви, не ми обръщайте внимание. Говорете си както обикновено. Предполагам, че обсъждате някои неща — той ни се усмихва дружелюбно и продължава: — Когато аз работех в офис, с колегите ми говорехме за какво ли не. За политика, филми, книги... Я кажете, например, кой какво четете напоследък?

— Аз чета една нова биография на Мао Це Дун — веднага се обажда Артемис. — Много е интересна.

— Аз съм по средата на историята на Европа през четиринадесети век — казва Ник.

— Аз препрочитам Пруст — скромно свива рамене Каролин. — В оригинал.

— Аха — кима Джак Харпър. Лицето му е съвършено непроницаемо. — Ами... ти, Ема? Какво четеш напоследък?

— Тъх... всъщност... — преглъщам, като се опитвам да спечеля време.

Така де, не мога да му кажа, че чета „Талисманите на известните личности и техният скрит смисъл“, нали? Въпреки че е много интересно. Бързо, Ема, мисли, мисли! Хайде де, сети се за някоя сериозна книга.

— Нали ми каза, че четеш „Големите очаквания“ на Дикенс, Ема? — напомня ми Артемис. — За читателския ти клуб.

— Именно! — въздъхвам с облекчение. — Чета...

И в следващия миг млъквам рязко, защото срещам пронизателния поглед на Джак Харпър. Мамка му!

Сещам се какво му бях казала в самолета.

„... погледнах само началото и края и после се преструвах, че съм я прочела цялата...“

— „Големите очаквания“ — казва Джак Харпър замислено. — Е, какво мислиш за книгата, Ема?

Не, просто не мога да повярвам, че ми задава такъв въпрос! За няколко мига сякаш онемявам.

— Ами... — най-сетне успявам да проговоря, — мисля, че... че е наистина... крайно...

— Прекрасна книга! — намесва се Артемис, нетърпелива да се покаже колко е умна. — Особено когато схванеш докрай символизма.

О, я млъквай, тъпа, префърцунена патко! Боже мили! Какво да кажа?!?

— Мисля, че е наистина много... резонирана — изломотвам несвързано.

— Какво значи „резонирана“? — пита Ник.

— Ами... тъъ — покашлям се лекичко — ... от резонансите.

Настъпва озадачено мълчание.

— Резонансите... я резонират, така ли? — опитва се да схване мисълта ми Артемис.

— Точно така! — казвам предизвикателно. — Резонират я. Както и да е. Трябва да си продължа работата — извърщам се към компютъра и яростно започвам да тракам по клавиатурата.

Добре де, обсъждането на книги не беше особено успешно. Ама просто защото ми липсва късмет, не за друго. Мисли позитивно, Ема! Все още мога да го постигна. Мога да го впечатля... с нещо.

— Просто не знам какво му става — чувам Артемис да казва с глезено детинско гласче. — Всеки ден го поливам.

Тя опипва листата на растението, клюмнало в саксията на бюрото ѝ, а после отправя към Джак Харпър изпълнен с трепетна надежда поглед.

— Разбираш ли нещо от растения, Джак?

— Боя се, че не — отговаря той и ме поглежда с непроницаем израз. — Какво предполагаш, че му има, Ема?

„... понякога поливам тъпата ѝ коледна звезда с...“

— Тъъ... нямам представа — измърморвам и продължавам да пиша, но усещам, че се изчервявам все повече и повече.

Добре де! Много важно! Поляла съм някакво си растение с портокалов сок. И какво от това?!

— Някой да е виждал чашата ми с емблемата на Световната купа по бейзбол? — появява се Пол, смръщил вежди. — Никъде не мога да я намеря.

„... онзи ден, без да искам счупих любимата чаша на шефа и после скрих парчетата в чантичката си...“

Мамка му!

Добре де, няма значение! Счупила съм някаква си чашчица, много важно! Просто продължавай да си пишеш на компютъра, Ема!

— Ей, Джак — подвиква Ник с пресилено хъшлашки тон, стил „приятели по чашка и свалки“ — искаш ли малко да се позабавляваш? Я виж това тук! — и кимва към ксерокопирания лист, върху който се виждат ясните очертания на женско дупе с прашка. Тази „картина“ виси на таблото за съобщения в офиса още от Коледа. — Още не знаем на кого е...

„... пих малко повече на последния коледен купон...“

Е, това е, край! Сега вече искам да умра. Някой да ме убие, моля!

— Ей, Ема! — влетява Кейти в офиса, пламнала от вълнение. В следващия миг обаче вижда Джак Харпър и се заковава на място. — О!

— Няма проблем. Гледай на мен като на муха на стената — махва ѝ той приятелски. — Хайде, казвай каквото имаш да ѝ кажеш.

— Здравсти, Кейти — успявам да изрека със свито гърло. — Какво има?

В мига, в който произнасям името ѝ, Джак Харпър вдига отново поглед към нас и лицето му се оживява.

Хич и не искам да го гледам оживеното му лице!

Какво му бях казала в самолета за Кейти? Какво, какво...? Трескаво се опитвам да си спомня какви му ги говорих тогава. Добре де, какво пък толкова бих могла да му кажа за Кейти?

И изведнъж се сецам. О, Господи!

„... С нея си имаме таен код. Когато влезе в нашия офис и ме попита «Би ли дошла да прегледаме някои отчети, Ема?»“, това всъщност означава „Давай да се измъкваме към близката сладкарница на «Старбъкс»!“...

Казала съм му тайния ни код за кръшкане от работа!!! О, не!

Отчаяно се вторачвам в пламналото лице на Кейти, като се опитвам да ѝ предам по телепатия да си затваря устата.

За бога, Кейти, мълчи! Не казвай, че искаш да прегледаме заедно някои отчети!

Тя обаче явно няма телепатични способности.

— Ами аз само... тъъ... — Кейти се прокашля и като поглежда под око Джак Харпър, ми казва делово: „Би ли дошла да прегледаме някои отчети, Ема?“

Мамка му!

Изчервявам се като домати. Цялото ми тяло започва да ме сърби от нерви.

— Виж, Кейти — отговарям ѝ с изкуствено приповдигнат тон. — Не съм сигурна, че можем да го направим днес.

Кейти ме зяпва изненадано.

— Но аз трябва да... Наистина ми е наложително да прегледаме заедно някои отчети — натъртва тя и ми кима многозначително.

— Днес съм претрупана с работа, Кейти — усмихвам ѝ се пресилено, като се опитвам да ѝ внуша: „Млъквай, по дяволите!“

— Няма да ти отнема много време! Съвсем набързо.

— Не, не мисля, че е възможно.

Кейти буквално подскача от крак на крак от вълнение.

— Но, Ема, това са много... важни отчети. Наистина трябва да ти разкажа за тях.

— Ема — разнася се гласът на Джак Харпър и аз се стряскам, все едно ме е ударил. Той се привежда към мен и ми казва тихо: — Може би е по-добре да ги видиш тези отчети.

— Добре — кимам след дълга пауза. — Ще ги видя.

VII

Докато вървя по улицата с Кейти, част от мен е буквално парализирана от ужас, а друга част иска да избухне в истеричен кикот. Всичките ми колеги са в офиса и се терзаят как и с какво да впечатлят великия Джак Харпър. А аз най-безгрижно се измъквам под носа му, за да изпия едно капучино с приятелката си.

— Извинявай, че прекъснах работата ти — подхвърля ми Кейти, докато влизаме в „Старбъкс“. — Изобщо не предполагах, че Джак Харпър може да седи при вас! Но да знаеш, кодът ни е много хитър — казва ми тя успокоително. — На него и през ум няма да му мине какви ги вършим.

— Сигурно си права — отговарям мрачно. — Изобщо няма да се досети.

— Добре ли си, Ема? — поглежда ме любопитно Кейти.

— Прекрасно! — отговарям с леко истерична веселост. — Абсолютно прекрасно!... Е, какво има чак толкова спешно?

— О, просто трябваше да ти го кажа! Две чаши капучино, моля — поръчва Кейти на келнерката и ми се усмихва развълнувано. — Направо няма да го повярваш!

— Казвай де!

— Имам среща! Запознах се с един нов мъж!

— Амиии! — зяпвам я изненадано. — Наистина ли? Много бързо стана!

— Да. Вчера. Точно както ти каза! В обедната почивка нарочно тръгнах в обратната посока и скоро попаднах на много симпатично заведение. Реших да обядвам там. На опашката точно до мен чакаше един много приятен мъж, който по едно време ме заговори. После седнахме на една маса и продължихме да си говорим... Вече се канех да си тръгвам, когато той ме попита дали бих приела да излезем заедно някой път да пийнем по нещо! — Кейти отпива от капучиното си и ми отправя широка лъчезарна усмивка. — Тази вечер имаме среща!

— Но това е чудесно! — плясвам с ръце от радост заради нея. — Хайде, разправяй! Той какво представлява?

— Много е готин. Казва се Филип. Има прекрасни пъстри очи. И е много чаровен и учтив. Има и страхотно чувство за хумор.

— Звучи направо фантастично!

— Наистина. Имам чувството, че този път нещата ще потръгнат — лицето на Кейти буквално сияе от надежда. — Той изглежда толкова различен от останалите! И, Ема, знам, че ще ти прозвучи глупаво, но... — Кейти се поколебава за миг, преди да продължи. — Имам чувството, че появата на този мъж в живота ми се дължи на теб.

— На мен ли? — зяпвам я изумено.

— Ами да! Ти ми вдъхна увереност да заговоря с него.

— Но аз само ти казах, че...

— Каза, че си абсолютно убедена, че в най-скоро време ще срещна някой свестен мъж. Твоята вяра в мен ме вдъхнови. И го срещнах! — възкликна Кейти и очите ѝ се насълзиха. — Извинявай! — прошепна тя и попи с книжната салфетка сълзите си. — Толкова съм щастлива!

— О, Кейти!

— Наистина си мисля, че животът ми ще се обърне. И че всичко ще се промени за добро. И го дължа на теб, Ема!

— Ами, на мен... — казвам с неудобство. — Нищо не съм направила.

— Не е вярно, направила си! — възкликва Кейти от все сърце. — Искаше ми се да ти се отблагодаря по някакъв начин... — започва тя, като измъква от чантата си някакво оранжево плетиво на една кука — ... и снощи ти изплетох нещо — подава ми го и ме гледа очаквателно. — Шал за глава.

За няколко секунди буквално замръзвам. Оранжев шал за глава, плетен на една кука! Боже мили! Ами сега?!?

— Кейти — измърморвам най-сетне, — ама наистина... не биваше...

— Исках да те зарадвам! И да ти благодаря! — Кейти ме гледа с трепетно очакване. — Особено след като си изгуби коланчето, дето ти го изплетох за Коледа.

— О! — отронвам, изведнъж обзета от чувство на вина, преглъщам тежко и добавям: — Тъъ... да. Още ми е мъчно за него.

Толкова прелестно коланче беше. Никога няма да си простя, че го изгубих.

— Чудо голямо, Ема! — отново светват очите на Кейти. — Ще ти изплета и едно ново коланче.

— Не! Не! — само дето не извиквам от ужас. — Недей, Кейти! Няма нужда!

— Но аз наистина искам да ти изплета коланче! — привежда се тя през масата и ме прегръща. — Нали за това са приятелите!

Минават още двадесет минути, докато привършим и вторите си чаши капучино и поемем отново към офиса. Когато приближаваме сградата на „Пантера Корпорейшън“, си поглеждам часовника и изведнъж се стряскам — отсъствали сме цели тридесет и пет минути!

— Не е ли страхотно, че ще имаме нови автомати за кафе? — възкликва Кейти, докато тичаме нагоре по стъпалата.

— О... да. Страхотно е.

Стомахът ми се свива при мисълта, че отново ще се изправя пред Джак Харпър. Не съм се чувствала толкова притеснена от изпита ми по кларнет в първи клас — тогава бях толкова нервна, че когато учителят ме попита как се казвам, аз избухнах в плач.

— Е, ще се видим по-късно — подхвърля Кейти, когато стигаме на площадката на първия етаж. — И още веднъж ти благодаря, Ема.

— Няма защо. До скоро.

Когато поемам по коридора към отдела по маркетинг, осъзнавам, че краката ми не ме слушат. Колкото повече приближавам вратата, толкова по-бавно се движат. По-бавно... и още по-бавно...

Една от секретарките в счетоводството ме задминава, потраквайки устремно с високите си токчета, и ми хвърля странен поглед през рамо.

О, Господи! Не, не мога да вляза!

Глупости! Можеш, Ема! Всичко ще е наред. Просто ще си седна тихичко на мястото и ще си продължа работата. Какво толкова... той може и изобщо да не ме забележи, нали така?

Хайде, Ема! Влизай! Колкото повече отлагаш, толкова по-кофти става! Поемам си дълбоко дъх, стисвам очи, бутвам вратата, пристъпвам няколко крачки навътре и отново ги отварям.

Оживена групичка колеги са се струпали около бюрото на Артемис, а от Джак Харпър няма и помен.

— Възможно е да преустрои цялата компания — казва един от групата.

— Аз пък чух да се говори, че имал някакъв таен проект...

— Не може да централизира изцяло маркетинговата дейност — опитва се да надвика останалите Артемис.

— Къде е Джак Харпър? — питам уж небрежно.

— Отиде си — отговаря Ник.

Залива ме вълна на облекчение. Отишъл си е! Няма го!

— Ще се връща ли? — питам с опасение.

— Май не. Впрочем, Ема, приключи ли с онези писма, които ти дадох? Вече минаха три дни, а трябваше...

— Ей сега ще ги напиша — отговарям на Ник, като му се усмихвам до уши.

Сядам на бюрото си с усещането за огромна лекота — сякаш съм балон и всеки миг ще полетя. Въодушевено си събувам обувките, протягам ръка към бутилката с минерална вода и...

Върху клавиатурата пред мен виждам сгънат лист хартия, върху който с непознат за мен почерк е написано: „За Ема“.

Хвърлям поглед наоколо — не, никой не ме гледа, очаквайки да открия бележката. Дотолкова са погълнати от темата „Джак Харпър“, че изобщо не забелязват какво става наоколо им.

Бавно разгръщам листа и изумено втренчвам поглед в написаното:

„Надявам се срещата да е била продуктивна. Мен лично преглеждането на отчети винаги ме изпълва с истински ентузиазъм.

Джак Харпър“

Добре де, можеше да бъде и по-лошо. Би могло да пише примерно: „Опразни си бюрото.“

Въпреки това обаче до края на работното време стоя на нокти. Всеки път, когато някой влиза в отдела, усещам да ме сграбчва пристъп на паника. А когато чувам някой да оповестява на висок глас в

коридора „Джак каза, че може пак да мине през отдела по маркетинг“, съвсем сериозно решавам да се скрия в тоалетната и да не си показвам носа навън, докато той не си тръгне.

В края на работния ден, точно в 5.30, спирам да пиша насред изречението, което съм подхванала, изключвам компютъра, грабвам палтото си и изхвърчавам през вратата. Изтичвам с шеметна скорост надолу по стълбите и леко се поотпускам едва когато се озовавам в относителна безопасност на улицата.

Хлътвам в метрото и след двадесетина минути вече съм си у дома. Отваряйки входната врата на апартамента, дочувам странен шум откъм стаята на Лиси. Някакво пухтене и блъскане по стената. Вероятно се е заела да пренарежда мебелите си.

— Лиси! — извиквам, влизайки в кухнята. — Няма да повярваш какво се случи днес!

Отварям хладилника, изваждам бутилка минерална вода и я притискам до пламналото си чело. След малко я отварям, отпивам няколко глътки и отново излизам в коридора точно когато вратата на стаята на Лиси се отваря.

— Лиси — започвам аз, — какво, за бога...

И млъквам стреснато, защото от стаята излиза не тя, а един мъж.

Един мъж! Висок слаб тип с модни черни панталони и очила с метални рамки.

— О! — възкликвам изненадано. — Тъъ... здрасти.

— Ема! — появява се зад него и Лиси, облечена в тениска и някакви сиви спортни панталони, които никога преди не съм виждала. Изглежда стресната от появата ми. — Идваш си по-рано.

— Знаем. Но...

— Това е Жан-Пол — казва Лиси. — Жан-Пол, това е съквартирантката ми Ема.

— Здрасти, Жан-Пол — поздравявам с дружелюбна усмивка.

— Радвам се да се запознаем, Ема — отговаря ми той с френски акцент.

Божичко, колко секси звучи френският акцент! Направо адски секси!

— Жан-Пол и аз точно... хм... преглеждахме едно съдебно дело — измънква Лиси.

Съдебно дело ли? Да бе, да, не на мен тия. С цялото това пухтене и блъскане. Аз да не съм расла под върбова сянка!

— Трябва да тръгвам — подхвърля Жан-Пол, като поглежда под око към Лиси.

— Ще те изпратя — отговаря му тя с явно разочарование. Двамата излизат през входната врата и известно време ги чувам да си шепнат на стълбищната площадка.

Отпивам още няколко глътки минерална вода, после влизам в хола и се стоварвам на дивана. Цялото тяло ме боли от това, че съм седяла цял ден скована от напрежение. Адски кофти за здравето. Изобщо не ми е ясно как ще я избутам цялата тази седмица с Джек Харпър, без да погина!

— Я казвай какво става тук? — питам в мига, когато Лиси влиза в хола.

— Какво имаш предвид? — прави се тя на дръж ми шапката.

— Ти и Жан-Пол! От колко време сте...

— Не сме... — започва Лиси и се изчервява като домати. — Това не беше... Просто преглеждахме едно дело. Нищо повече.

— Да бе, да.

— Честно. Кълна ти се!

— Ами добре — вдигам вежди многозначително. — Щом казваш.

Понякога Лиси изпада в подобни настроения — става крайно стеснителна и потайна. Ама някоя вечер ще я изкарам от нерви и ще си признае. Сега обаче не ми е до това.

— Е, как ти мина денят днес? — пита тя, като сядва по турски на пода и взема някакво списание.

Как е минал ли?

Дори не знам откъде да започна.

— Как е минал ли? — възкликвам най-сетне. — Беше истински кошмар!

— Така ли? — поглежда ме изненадано Лиси.

— Не, връщам си думите назад. Не беше кошмар, ами кошмар на кошмарите!

— Какво е станало? — Лиси вече гори от любопитство. — Хайде де, казвай!

— Ха! — поемам си дълбоко дъх, като си приглаждам косата. Просто не знам откъде да започна. — И така, цялата тази ужасна история със самолета от Глазгоу...

— Когато Конър те посрещнал на летището и всичко било ужасно романтично и...

— Всъщност... — покашлям се леко — ... преди това. По време на полета. До мен седеше един... мъж. И самолетът се лашкаше като... — прехапвам устни. — Честно, мислех, че всички ще умрем и че той е последният човек, който виждам в живота си... и... аз...

— О, Боже! — изписква Лиси и затулва уста с длан. — Да не би... да не би да си правила секс с него?

— По-лошо. Казах му всичките си тайни!

Очаквам, че Лиси ще бъде потресена и ще каже нещо от рода на „О, не!“, но тя само ме зяпа тъпо.

— Какви тайни?

— Моите! Така де, нали разбираш...

Лиси ме гледа така, сякаш изведнъж са ми израснали рога.

— Ама ти имаш някакви тайни, така ли?

— Разбира се, че имам тайни! — възкликвам нетърпеливо. — Всеки си има тайни.

— Аз нямам! — извиква тя възмутено и изглежда адски обидена. — Никакви тайни нямам!

— Имаш!

— Като какво например?

— Ами... ами... Я да видим... — започвам да изброявам на пръсти. — Никога не си признала на баща си, че ти си изгубила ключа от гаража.

— Ама това беше преди сто години! — възкликва Лизи намусено.

— Никога не си казала на Саймън, че се надяваш да ти направи предложение за женитба.

— Изобщо не съм се надявала! — изчервява се Лиси. — Добре де, само малко...

— Мислиш си, че смотаният ни съсед си пада по теб...

— Това не е тайна! — врътва нагоре очи Лиси.

— Да бе, не е! Ами да му го кажа тогава, а? — накланям се към отворения прозорец и се провиквам: — Ей, Майк! Знаеш ли какво?

Лиси мисли, че...

— Млък! — изпищява Лиси.

— Ха! Не било тайна! Видя ли, че и ти имаш тайни? Всеки има някакви тайни! Предполагам, че дори папата си има една-две тайнички.

— Добре де, добре! — примирява се Лиси. — Съгласих се. Ама не разбирам какъв е проблемът. Казаха си на някакъв тип в самолета тайните си...

— И днес същият тип се появи в службата.

— Каквооо?!? — зяпва ме Лиси. — Ама ти сериозно ли? Кой е той?

— Той е... — точно се каня да изтреса името на Джек Харпър, когато изведнъж се сещам за какво ме беше помолил. — Ами той е... един, дето дойде да... да наблюдава работата ни — измънкавам неопределено.

— Някакъв шеф ли е?

— Той е... аха. Би могло да се каже, че е доста голям шеф.

— Много важно — Лиси сбръчква чело замислено. — Добре де, това има ли някакво значение? Какво като знае едно-две неща за теб... Чудо голямо.

— Лиси, не става дума само за едно-две неща — усещам, че се изчервявам. — Казах му абсолютно всичко! Казах му, че в автобиографията си съм писала, че на матурата имам шестица по математика, докато всъщност имам четворка.

— Излъгала си?!? — възкликва Лиси потресено. — Сериозно ли говориш?

— Казах му, че поливам с портокалов сок коледната звезда на Артемис. Казах му, че прашките ме убиват и че...

Млъквам, защото забелязвам, че Лиси ме гледа със зяпнала уста и ококорени очи.

— Ема — успява тя най-сетне да проговори, — да си чувала случайно израза „прекомерно много информация“?

— Но аз изобщо не съм искала да му казвам каквото и да било! — сопвам ѝ се отбранително. — Сама не знам как стана! Бях изпила три водки и мислех, че ще умрем. Честно, Лиси, ако беше на мое място, и ти също щеше да си кажеш и майчиното мляко. Всички

наоколо пицяха, молеха се на Бога, самолетът се тресеше като за световно...

— И ти значи си издрънкала всичките си тайни на баш шефа си, така ли?

— Но той още не ми беше шеф в самолета! — извиквам отчаяна от тъпотата ѝ. — Беше си един най-обикновен непознат! Предполагаше се, че никога повече няма да го видя!

Настъпва мълчание, докато Лиси се опитва да осмисли нещата.

— Хм, точно същото се случило и на братовчедка ми — казва най-сетне тя. — Отишла на някакъв купон и там се сблъскала с кого мислиш? С лекаря, който бил изродил бебето ѝ само два месеца по-рано!

— Аууу! — възкликвам шокирано.

— Именно! Така ужасно се засрамила, че незабавно си тръгнала. Ами как иначе?!? Та той ѝ бил видял... Каза, че докато раждала, ѝ било все тая, ама като го видяла на купона да бърби за цени на къщи, с чаша вино в ръка...

— Ами да! Точно същото стана и с мен — въздъхвам отчаяно. — Той е наясно с най-най-интимните ми неща. С тази разлика, че аз няма как да си тръгна! Трябва да седя и да се правя на съвестен служител. А той знае, че не съм!

— И сега какво ще правиш?

— Не знам! Предполагам, че нищо не мога да направя, освен да го отбягвам.

— За колко време е тук?

— До края на седмицата — въздъхвам отчаяно. — Цяла една седмица!

Вземам дистанционното и пускам напосоки телевизора. За момент двете оставаме смълчани, загледани в някаква реклама — танцуващи модели, обути в дънки на „Гап“.

Клипът свършва. Отлепям поглед от телевизора и забелязвам, че Лиси ме наблюдава любопитно.

— Какво? — питам леко стреснато. — Какво има?

— Ема... — започва тя, замлъква неуверено и леко се покашля, преди да продължи. — Ти нали нямаш никакви тайни от мен?

— От теб ли? — питам, изненадана от неочаквания ѝ въпрос.

В ума ми избухва фойерверк от спомени. За шантавия ми сън, в който Лиси и аз бяхме лесбийки. За двата или три пъти, когато бях купила моркови от супермаркета (каквито тя категорично отказваше да яде), а после ѝ се бях заклела, че са от магазина за органични храни. За онова лято, когато двете с нея бяхме петнадесетгодишни и тя замина с родителите си на екскурзия до Франция, а аз излязох на една среща и се целувах с Майк Епълтън, в когото Лиси беше адски влюбена, и никога не ѝ го казах.

— Не! Разбира се, че нямам! — отговарям и припряно отпивам глътка вода, като тайничко заключвам пръсти зад гърба си. — Защо питаш? Да не би ти да имаш някакви тайни от мен?

— Не, разбира се, че нямам — отвръща тя, но с доста неестествен тон на гласа. — Просто се... чудех — взема телевизионния справочник и припряно започва да го прелиства, като нарочно отбягва погледа ми. — Нали разбираш, от чисто любопитство.

— Аха, ясно — свивам рамене. — Е, и аз питах само от чисто любопитство.

Уаууу! Лиси има тайна!!! Чудя се каква ли би... Ама да, разбира се! Как ли пък не — преглеждали съдебно дело! Ама тя да не ме има за глупачка?

VIII

На следващата сутрин пристигам на работа с една-едничка цел: на всяка цена да отбягвам Джак Харпър.

Добре де, няма да ми е особено трудно, нали така? „Пантера Корпорейшън“ е огромна компания в огромна сграда. Днес той ще е зает с посещения из другите отдели. Сигурно ще има и куп съвещания. Вероятно ще прекара целия ден на директорския етаж или нещо подобно.

За всеки случай обаче забавям крачка, когато стигам остъклените врати на входа и предпазливо надниквам вътре, за да се уверя, че не е някъде из фойето.

— Добре ли си, Ема? — пита Дейв, охранителят, и избързва да ми отвори вратата. — Изглеждаш сякаш си се изгубила.

— Не, добре съм, благодаря — позасмивам се с леко облекчение, докато продължавам да оглеждам зорко фойето.

Хубаво, никъде не го виждам. Всичко ще е наред. Вероятно още не е дошъл. Нищо чудно днес изобщо да не дойде, нали така? Вече успокоена отмятам коса, прекосявам бързо фойето и тръгвам нагоре по стълбите.

— Джак! — изведнъж чувам глас откъм площадката на първия етаж. — Може ли за минутка?

— Естествено.

Боже мили, неговият глас! Откъде, по дяволите...

Озъртам се ужасено и го забелязвам в другия край на площадката да разговаря с Греъм Хилингдън. Сърцето ми отива в петите. Вкопчвам се здраво в парапета и леко приклякам. Мамка му! Ако погледне насам, няма начин да не ме види!

Защо виси по площадките?!? Няма ли си някой голям офис на важна клечка, където да си седи?

Както и да е. Няма значение. Просто ще... мина от другаде. Полекичка отстъпвам няколко стъпала надолу, като се старая да не тракам с токчетата си и да не правя резки движения, за да не привлека

вниманието му. Мойра от счетоводството минава покрай мен, докато предпазливо слизам заднешком, и ме изглежда странно. Не ми пука! Трябва да се измъкна.

Лекичко си отдъхвам, когато излизам от обсега на полезрението му и вече по-бързо се връщам обратно на изходна позиция. Ами да! Ще се кача с асансьора. Няма проблеми. Уверено тръгвам да прекосявам фойето и вече съм стигнала по средата му, когато изведнъж замръзвам на място, защото чувам:

— Правилно, така е.

Отново неговият глас! И май приближава. Или от шубе ми се причуват разни неща?

— ... мисля да се вгледам по-внимателно в...

Рязко врътвам глава. Добре де, къде е пък сега?!? В коя посока отива?

— ... наистина смятам, че...

Мамка му! Слиза по стълбите. Няма къде да се скрия!

Без изобщо да се замисля, хуквам към остъклената входна врата, отварям я със замах и изхвърчавам навън от сградата. Само дето не се сривам надолу по стълбите, тичам като обезумяла около двеста метра и спирам, едва поемайки си дъх.

Нещата не отиват на добре.

Няколко минути стоя като истукан на сред улицата, под яркото утринно слънце и се опитвам да преценя колко още ще се мотае из фойето. После едва ли не на пръсти отново се промъквам до остъклените врати на сградата. Ще приложя нова тактика. Този път ще мина като светкавица през фойето, адски делово и съсредоточено. Дори Джак Харпър да е някъде там — все едно, няма да поглеждам ни вляво, ни вдясно, и... О, Боже Там е! Говори с Дейв.

Изведнъж се усещам, че отново тичам като гламава по улицата в обратната посока.

Ама не! Цялата тази работа започва да става жалка и смешна! Не мога да прекарам целия ден на улицата, нали така? Трябва да стигна някак до бюрото си. Хайде, Ема! Мисли! Трябва да има някакъв начин...

Ами да! Гениално!

Три минути по-късно за пореден път се отправям към входа на „Пантера Корпорейшън“, забола нос в някаква статия в „Таймс“.

Дотолкова съм погълната от нея, че не забелязвам нищо наоколо си — пък и никой не може да види лицето ми, скрито зад разгърнатия вестник! Върхът!

Отварям с рамо остъклената врата, минавам през фоайето и изкачвам стълбите към първия етаж, без изобщо да вдигам поглед от вестника. Подтичвам по коридора към отдела по маркетинг с усещането за уютна безопасност, благодарение на прекрасния „Таймс“. Как не съм се сетила по-рано! Трябва по-честичко да я прилагам тази страхотна тактика! Хи-хи, адски готино чувство — сякаш съм невидима или...

В следващия миг налетявам с пълна сила на някого.

— Ау! Пардон! — възкликвам и подавам глава иззад вестника.

Пол си разтрива брадичката и ме гледа яростно.

— Ема! Какви ги вършиш, по дяволите!

— Ами... бях се зачела в „Таймс“ и... — измънквам стреснато.
— Извинявай.

— Както и да е. Къде се беше запиляла? Откога те търся! Веднага започвай да правиш кафе и чай. Съвещание на отдела. В десет.

— Кафе и чай ли? — питам озадачено.

Никога не е имало кафе и чай — нито каквото и да било друго — на съвещанията на отдела ни. А и в най-добрия случай на тях я се съберат пет-шест души, я не.

— Днес искам да има кафе и чай, ясно ли е?! А също и няколко вида бисквити! И всички да са на линия, защото Джак Харпър ще присъства.

— Какво? — питам тъпо, обзета от паника.

— Джак Харпър ще присъства! — повтаря Пол нетърпеливо. — Така че, давай по-бързо!

— Ама... трябва ли и аз да идвам? — не успявам да се въздържа.

— Какво! — гледа ме Пол неразбиращо.

— Само се чудех... дали и аз трябва да... влизам на съвещанието или... — мънкам вяло.

— Ема, ако можеш да ни сервираш кафето и чая по телепатия, нямам нищо против да си седиш на бюрото. В противен случай обаче, би ли била така любезна да си размърдаш задника и точно в десет да се появиш в заседателната зала с кафе, чай и бисквити?! И да ти кажа, за човек, който иска да напредне в кариерата, ти...

Пол не довършва изречението, но то е повече от ясно. Поклаща укоризнено глава и забързва по коридора.

О, как е възможно всичко да се изкофти толкова много — и то преди още да съм стигнала до бюрото си?!?

Захвърлям чантата и жакета върху бюрото си, хуквам по коридорите към асансьора и натискам бутона за повикване. След секунди асансьорът пристига и вратите му се отварят пред мен.

Не! Не!!! Не може да бъде!

Сигурно сънувам някакъв кошмар.

В асансьора е Джек Харпър. Сам. Облечен във вечните си протъркани дънки, но този път с кафяв кашмирен пуловер. Говори нещо по мобилния си телефон.

Неволно отстъпвам стреснато крачка назад. Той затваря телефона си, накланя леко глава настрани и ме гледа въпросително.

— Е, ще ползваш ли асансьора? — пита Джек Харпър любезно.

Изгубвам ума и дума. Какво да правя, за бога?!? Защото не мога да му кажа „А, не, повиках го само за майтап ха-ха“, нали?

— Да — измърморвам най-сетне и пристъпвам в кабинката с вдървени от ужас крака. — Ще го ползвам.

Вратите се затварят и потегляме нагоре в пълно мълчание. Стомахът ми се е свил на топка от напрежение.

— Тъъ... мистър Харпър — започвам, изпотена от неудобство. Той ме поглежда. — Искам да се извиня за... тъъ... за вчера. Няма повече да правя така.

— Сега вече ще имате хубаво кафе — отговаря той сериозно, — така че няма да ви се налага да тичате до „Старбъкс“.

— Да, знам. Наистина съжалявам за станалото — повтарям, пламнала от срам. — И искам да ви уверя, че това няма да се повтори — прокашлям се лекичко и добавям: — Аз съм изцяло предана на „Пантера Корпорейшън“ и ще й служа вярно от цялото си сърце и душа всеки ден, сега и за в бъдеще.

За малко да добавя „Амин“.

— Разбирам — казва Джек Харпър, без да сваля поглед от мен, а угълчетата на устата му леко потрепват. — Това е... чудесно — замисля се за момент, а после пита: — Ема, можеш ли да пазиш тайна?

— Да! — отговарям припряно. — Каква тайна?

Джак Харпър се привежда към мен и прошепва:

— Аз също клинчех.

— Каквооо? — опулвам се срещу него невярващо.

— Когато постъпих на първата си работа — продължава той, вече с нормален тон, — имах един колега и приятел, с когото редовно клинчехме. За целта и ние също си имахме код — в очите му проблясват весели искрици при този спомен: — Когато ни писнеше, някой от нас се обръщаше към другия с настойчивото искане спешно да отидем да изровим от архива досието „Леополд“.

— А какво е било това досие?

— Нямахме такова — усмихва се широко Джак Харпър. — Използвахме го като извинение да се измъкнем от бюрата си.

— О! Ясно!

Изведнъж ми полеква и започвам да се чувствам малко по-добре.

Великият Джак Харпър е клинчил от работа?!? Аз пък си мислех, че той непрекъснато е бил блестящ и неуморен генератор на гениални творчески идеи!

Асансьорът спира на третия етаж и вратите му се отварят, но в коридора няма никой.

— Колегите ти изглеждат много мили и дружелюбни хора — подема Джак, когато асансьорът отново потегля нагоре. — И безкрайно отзивчиви и любезни един към друг. Винаги ли са такива?

— Абсолютно! — изстрелвам на секундата. — С удоволствие си сътрудничим и винаги... оперираме... в духа на екипната работа — чудя се какво още да кажа, което да прозвучи солидно и отговорно, когато улавям погледа му.

О, Господи! Той знае, че това са пълни глупости! Няма никакъв смисъл да продължавам да му хвърлям прах в очите, нали така?

— Добре де... — подемам, като се облягам на стената на асансьора, — ... в реалния живот изобщо не се държим така един към друг. Пол обикновено ми крещи поне шест пъти дневно, а Ник и Артемис се ненавиждат от дън душа. И досега не е имало случай да обсъждаме литературни произведения... нито каквото и да било друго. Преструвахме се... за пред вас.

— Прав съм бил, значи. Атмосферата в административния отдел също ми се стори доста фалшива. И подозренията ми се усилиха още повече, когато двама от служителите там изведнъж запяха хорово химна на „Пантера Корпорейшън“. А аз дори не знаех, че има такава песен.

— Нито пък аз! — възкликвам изненадано. — Готина ли е?

— А ти как мислиш?

Джак сбръчква лице в комична гримаса на ужас. Не издържам и се разсмивам.

Странно, но напрежението между нас изведнъж е изчезнало. Имам чувството, че сме стари приятели или нещо подобно.

— А какво ще кажеш за Корпоративния ден на семейството? — пита Джак. — Очаквате ли го с нетърпение?

— Да бе, да! Все едно чакаме да ни вадят зъб без упойка! — изтрисам, без да се замисля.

— И на мен така ми се стори — кимва той с развеселен израз на лицето. — Ами какво... — продължава той, но изведнъж спира леко разколебано. После тръсва глава. — Какво мислят хората за мен? — с неволен жест на неудобство разрошва косата си и добавя: — Не е нужно да ми отговаряш, ако това те притеснява.

— Нищо подобно. Всички ви харесват! — възкликвам аз. Замислям се за секунда. — Въпреки че... някои хора... ъъ... се стряскат от приятеля ви.

Няколко секунди той ме гледа неразбиращо, после отмята глава и се разсмива.

— От кого, от Свен ли? О, Свен е един от най-старите и най-близките ми приятели и мога да те уверя, че нямате никакво основание да се стряскате от него. Той всъщност е...

Джак млъква рязко, защото асансьорът спира и вратите му започват да се отварят. На секундата двамата си лепваме сериозни и делови изражения и леко се отдръпваме един от друг. Когато вратите се отварят докрай, стомахът ми се свива на топка.

В коридора пред асансьора стои Конър.

Когато вижда Джак Харпър, лицето на Конър засиява в щастливо удивление — сякаш е видял Господ Бог и не може да повярва на късмета си.

— Здравсти! — подхвърлям колкото се може по-естествено.

— Здравсти — отговаря ми той и влиза в асансьора, а очите му блестят от възторг.

— Здравейте — поздравява и Джак любезно. — За кой етаж сте?

— За девети, моля — Конър преглъща тежко и подема с леко разтреперан от вълнение глас, като подава ръка за поздрав: — Мистър Харпър, позволете ми да ви се представя. Конър Мартин от отдела за изследователска и развойна дейност. Казаха ни, че днес следобед ще наминете и при нас.

— Радвам се да се запознаем, Конър — стисва любезно ръката му Джак. — Изследователската и развойна дейност е жизненоважна за компания като нашата.

— О, напълно сте прав! — възкликва Конър въодушевено. — Аз всъщност с нетърпение очаквам възможността да обсъдя с вас някои наши открития във връзка със спортните облекла на „Пантера Корпорейшън“. Получихме много интересни резултати относно предпочитанията на потребителите за плътността на тъканите. Направо удивителни!

— Да... сигурно ще е... интересно — отговаря учтиво Джак.

Конър ми хвърля възторжена усмивка.

— Познавате Ема Кориън от нашия отдел по маркетинг, нали?

— Да, вече сме се срещали — поглежда ме кратко Джак.

Няколко секунди пътуваме в неудобно мълчание.

Кофти работа.

Не. Защо пък да е кофти? Всичко си е наред.

— Не закъсняваме ли за съвещанието? — подхвърля по едно време Конър и поглежда часовника си.

Изтръпвам от ужас. Забелязвам, че и Джак поглежда неволно часовника на Конър.

Ад!

„... подарих му един стилин часовник с кожена каишка, ама той продължава да си носи своя оранжев дигитален кич...“

— А, да! Вие сте Кен! — възкликва Джак спонтанно, в очите му проблясват весели искрици и той се втренчва в Конър така, сякаш едва сега го забелязва.

О, не! О, не! О, не! О, не! О, не! О, не! О...

— Не, не съм Кен — отговаря Конър озадачено. — Казвам се Конър Мартин.

— Извинете ме! — плясва се Джак по челото. — Конър. Разбира се. И вие двамата... — леко кимва с глава към мен — ... сте гаджета, нали?

Конър се изчервява от неудобство.

— Уверявам ви, сър, че в службата нашите взаимоотношения са стриктно професионални. Но в личен план... ние с Ема... имаме връзка.

— Но това е прекрасно! — възкликва Джак насърчително и лицето на Конър светва от удоволствие.

— Всъщност — добавя Конър гордо, — наскоро двамата с Ема решихме да се преместим да живеем заедно.

— Така ли? — поглежда ме Джак с искрена изненада. — Това е... чудесна новина. Кога го решихте?

— Само преди два дни — отговаря Конър. — Когато я посрещах на летището.

— На летището... — повтаря Джак след секунда мълчание. — Много интересно.

Няма сила, която да ме накара да го погледна в този момент. Стоя, отчаяно забила поглед в пода. Ама защо не се движи по-бързо този проклет асансьор?!?

— Е, убеден съм, че двамата ще бъдете много щастливи заедно — обръща се Джак към Конър. — Изглежда си подходате.

— Да, наистина! — възкликва ентусиазирано Конър. — И двамата сме луди по джаза, например.

— Така ли? — отронва Джак замислено. — Според мен едва ли има нещо по-прекрасно на света от споделената любов към джаза.

Доста иронично го казва. И някак с раздражение. Но Конър изобщо не се усеща. Ужас! Положението става нетърпимо.

— Наистина ли така смятате? — въодушевено пита Конър.

— Абсолютно — кимва Джак. — Джазът и... филмите на Уди Алън.

— Ние и двамата обожаваме филмите на Уди Алън! — Конър само дето не подскача от удоволствие. — Нали, Ема?

— Да — измърморвам с пресъхнало гърло, — обожаваме ги.

— Всъщност, Конър, би ли споделил с мен... — доверително снижава глас Джак — ... дали изобщо някога си намирал...

О, не! Ако сега каже „G-точката“, ще умра! Ще умра! Ще умра!!!

— ... присъствието на Ема тук за разсейващо? Защото на твое място аз едва ли бих могъл да работя спокойно! — завършва Джак, като се усмихва дружелюбно на Конър, който обаче не отвърща на усмивката му.

— Както вече ви казах, сър — отговаря той сковано, — когато сме на работа, двамата с Ема се държим стриктно професионално. И през ум не би ни минало да злоупотребяваме с времето на компанията за... наша лична употреба — Конър изведнъж се изчервява и започва да мънка смутено: — Под „лична употреба“ имам предвид... нямам предвид... имам предвид...

— Радвам се да го чуя — казва Джак, който, изглежда, искрено се забавлява.

Боже мили, Конър не усеща ли, че се излага?! Защо се старая винаги и на всеки да прави добро впечатление?!

Асансьорът спира и усещам да ме залива вълна на облекчение. Слава Богу, най-сетне мога да се измъкна и да...

— Май и тримата отиваме на едно и също място — ухилва се Джак Харпър. — На съвещанието, нали? Ти водиш, Конър.

Не, не издържам. Просто не издържам! Докато наливам кафе и чай по чашите на участващите в съвещанието членове от отдела по маркетинг, външно изглеждам спокойна, усмихвам се на всеки и дори разговарям любезно с хората. Вътрешно обаче съм адски объркана и разтревожена. Колкото и да не ми се иска да си го призная, дори пред себе си, истината е, че изведнъж видях Конър през очите на Джак Харпър и гледката никак, ама никак не ми хареса.

Какво става, за бога?!? Та аз обичам Конър, нали така? И всъщност нямах предвид нищо от всичко онова, което казах в самолета, нали? Ами да, обичам го. Забивам поглед в лицето му, за да си вдъхна увереност. Няма никакво съмнение, че го обичам. Както и да го погледнеш, Конър е красив. От него буквално струи добро здраве. Косата му е руса и блестяща, очите — яркосини, а когато се усмихва, на едната му буза се появява много сладка трапчинка.

От друга страна, едва ли би могло да се каже, че Джак Харпър е красив, изглежда някак... и аз не знам как. Има тъмни сенки под очите си, косата му е рошава. И има дупка на дънките си!

Въпреки това обаче той ми действа като магнит. Уж съм съсредоточила цялото си внимание върху количката за сервиране на кафе и чай, а не мога да откъсна очи от него.

Сигурно е заради самолета. Ами да! Защото сме преживели заедно една силно травмираща ситуация. Само заради това и нищо друго... нали така? Абсолютно!

— Трябва да си размърдаме мозъците, хора! — казва Пол точно в този момент. — Тонизиращото шоколадово блокче на „Пантера“ няма толкова голям пазарен успех, колкото очаквахме. Конър, носиш последните маркетингови статистики, нали?

Конър се изправя и аз усещам сърцето ми да трепва от съчувствие към него. Познавам, че се притеснява по това, че непрекъснато подръпва маншетите си.

— Разбира се, Пол — отговаря Конър, вдига от масата пред себе си няколко листа и леко се прокашля, преди да заговори. — Проведохме маркетингова анкета, при която 1000 тийнейджъри отговориха на серия въпроси за различни аспекти във връзка с тонизиращото шоколадово блокче на „Пантера“. За съжаление получените данни не навеждат на ясни и категорични изводи относно промените, които би следвало да се направят в продукта, за да се подобри пазарната му изява.

Конър щраква дистанционното и на екрана зад гърба му се появява някаква графика. Всички послушно втренчваме очи в нея.

— Седемдесет и четири процента от децата между десет и четиринадесетгодишна възраст смятат, че консистенцията на блокчето трябва да е по-еластична. Но пък шестдесет и седем процента от групата на петнадесет — осемнадесетгодишните младежи смятат, че консистенцията трябва да е по-хрупкава, докато двадесет и два процента са на мнение, че тя трябва да е по-малко хрупкава...

Надниквам през рамото на Артемис и виждам, че тя е записала в бележника си: „Еластично хрупкава?“

Конър отново щраква дистанционното и на екрана се появява друга графика.

— Четиридесет и шест процента от групата на десет — четиринадесетгодишните смятат, че ароматът на продукта е прекалено остър. Но пък тридесет и три процента от групата на петнадесет —

осемнадесетгодишните са на мнение, че ароматът не е достатъчно силен, докато...

Боже мили! Добре де, знам, че това е Конър. И аз го обичам и изобщо. Ама не може ли все пак да говори поне малко по-интересно?

Хвърлям поглед към Джак Харпър, за да видя как възприема нещата, и той на секундата ми прави дискретна физиономия на смъртна скука. На секундата се изчервявам, обзета от чувството, че проявявам нелоялност към Конър.

Той ще си помисли, че и на мен Конър ми е скучен. А това не е истина. Не е истина!

— Деветдесет процента от тийнейджърките смятат, че продуктът трябва да съдържа по-малко калории — продължава Конър. — В същото време обаче същият процент от тях искат по-плътна шоколадова обвивка! — Конър свива безпомощно рамене.

— Не знаят какво искат — подхвърля някой.

— В анкетата взеха участие тийнейджъри от различни раси, вероизповедания и прослойки, включително и... ъъ... — Конър надниква в листовете, които държи — ... рицари на джедаите^[1].

— Хлапешка работа! — снизходително врътва очи Артемис.

— Напомни ни накратко характеристиките на нашия целеви пазар, Конър — казва Пол, като смръщва вежди.

— Нашият целеви пазар... — Конър надниква в друг лист — са подрастващите на възраст между десет и осемнадесет години, с цялостно или частично завършено образование. Те пият „Кола Пантера“ четири пъти седмично, ядат бургъри три пъти седмично, ходят на кино два пъти седмично, четат списания и комикси, но не и книги и, най-общо казано, одобряват начина на живот, чиято квинтесенция е изразът „По-важно е да си готин, отколкото богат“. — Конър вдига поглед от листовете в ръката си и пита: — Да продължавам ли?

— Знае ли се какво ядат на закуска? — обажда се някой замислено. — Тост или овесени ядки?

— Ммм... не съм сигурен, че... — Конър прехвърля един след друг листовете, които държи. — Но можем да проведем допълнителни изследвания, за да...

— Мисля, че общата картина е ясна — прекъсва го Пол. — Казвайте какво мислите по въпроса.

През цялото време докато Конър говореше, бях събирала кураж да се изкажа, така че сега си поемам дълбоко дъх и казвам:

— Знаете ли, моят дядо страхотно харесва тези блокчета на „Пантера“!

Всички се извъртат на столовете си и отправят погледи към мен. Усецам, че се изчервявам.

— Не виждам каква е връзката — смръщва се Пол и ме поглежда мрачно.

— Мислех си, че... — преглъщам смутено, преди да продължа. — Може би да го попитам какво е неговото мнение за тях.

— Моето уважение към твоя дядо, Ема — казва Конър с донякъде снизходително пренебрежителна усмивка, — но той едва ли попада в нашата целева група!

— Освен ако още от пелените не е започнал да прави бебета — подхвърля Артемис ехидно.

Това ме кара да се почувствам адски глупаво. Изчервявам се още по-силно и се заемам да пренареждам пакетчетата чай в кутията върху количката за сервиране.

Да си призная, стана ми болно и обидно от забележката на Конър. Защо трябваше да го казва? Добре де, знам, че иска да се държим един към друг стриктно професионално, докато сме на работа, ама пък това не значи, че трябва да ме унижава, нали така? Аз самата винаги заставам на негова страна.

— Според мен — казва Артемис, — ако шоколадовите блокчета „Пантера“ не се изявяват добре на пазара, трябва да се откажем от тях. Повече от ясно е, че пазарната им изява е проблемна.

Вдигам стреснато поглед. Как така ще се откажат от тях?!? Не, невъзможно! Че какво ще носи дядо на турнирите си по боулинг, ако ги спрат от производство?!?

— Смятам, че ако предприемем ценово и потребителско репозициониране на продукта... — започва друг специалист от отдела, но Артемис го прекъсва рязко, като се привежда силно напред.

— Не, не съм съгласна! Ако искаме да извлечем максимума от нашата иновационна концепция по функционален и логистичен начин, то трябва категорично да се фокусираме върху нашите стратегически компетенции...

— Извинете... — обажда се Джак Харпър, като вдига ръка като ученик в час.

От началото на съвещанието досега той не бе казал нито дума. Всички се обръщат към него. Атмосферата се нажежава от тръпно очакване.

Артемис се усмихва самодоволно и го подканя:

— Да, мистър Харпър?

— Изобщо не разбирам за какво говорите — казва той.

Цялата зала осезаемо потръпва от шок, а пък аз неволно прихвам и бързо затулвам уста с ръце.

— Както знаете, аз се бях оттеглил от бизнеса за известно време и явно има неща, които съм пропуснал — усмихва се Джак. — Така че, Артемис, бихте ли ми превела на обикновен английски онова, което казахте току-що?

— О! — възкликва Артемис, явно смутена. — Ами... казах, че от стратегическа гледна точка, ако не отстояваме нашата корпоративна визия...

И млъква, когато вижда недоумението, изписало се по лицето на Джак.

— Опитайте пак — любезно я насърчава той. — Без да използвате думата „стратегически“.

— О! — отново възкликва Артемис, като потърква нервно носа си. — Ами аз... казах, че... че трябва да... да се съсредоточим върху... върху онова, което правим добре.

— Аааа! — очите на Джак светват. — Сега вече разбрах. Продължавайте, моля.

Джак ме поглежда, намигва ми и дискретно ми се усмихва. Не успявам да се въздържа и също му се усмихвам лекичко.

След края на съвещанието хората се разотиват, като продължават да разговарят, а аз тръгвам покрай масата, за да събера чашите.

— Щастлив съм, че можах да се запозная с вас, мистър Харпър — чувам трептящия от вълнение глас на Конър. — Ако желаете, бих могъл да ви предоставя транскрипция на презентацията си, за да...

— Не, не смятам, че ще е необходимо — отговаря Джак сухо и делово. — Мисля, че схванах за какво става дума.

О, Господи! Ама Конър не загръва ли, че прекалява с умилкването си?!?

Натрупвам чашите върху количката, после започвам да събирам опаковките от бисквитите.

— Буквално след минутки трябва да съм в студиото на дизайнерите — чувам да казва Джак Харпър, — но не си спомням къде беше...

— Ема! — подвиква ми Пол рязко. — Би ли завела Джак до студиото на дизайнерите, ако обичаш. По-късно ще довършиш разчистването тук.

Замръзвам с ръка над масата, протегната към едно оранжево станиолче.

О, не! Не пак, моля ви!!!

— Разбира се — успявам все пак да кажа. — С... удоволствие. Оттук моля.

Припряно извеждам Джак от заседателната зала и двамата тръгваме рамо до рамо по коридора. Усецам лицето ми да се напруга в маска на привидно спокойствие, когато виждам как хората, с които се разминаваме, се стараят да не ни зяпат. Забелязвам, че всички се сковават като роботи от притеснение в мига, в който го видят. Хората в остъклените офиси от двете страни на коридора се смущават развълнувано едни други и току чувам някой да прошепва високо: „Идва!“

Така ли е навсякъде, където се появява Джак Харпър?

— Та значи... — подема той след малко — ... с Кен ще се местите да живеете заедно, така ли?

— Името му е Конър — натъртвам аз. — Да.

— И ти очакваш с нетърпение този момент, а?

— Да. Наистина.

Стигаме до асансьора и натискам бутона, за да го извикам. Усецам изпитателния му поглед. Чувствам го съвсем осезаемо.

— Какво? — питам с отбранителен тон и се обръщам да го погледна.

— Да съм казал нещо? — вдига той вежди.

Когато виждам израза на лицето му, цялата изтръпвам от пристъп на паника.

— Знам какво си мислите — вирвам предизвикателно брадичка.
— Но грешите.

— Така ли?

— Да. Не сте схванали правилно смисъла.

— Смисъла?

Изглежда така, сякаш всеки момент ще се разсмее и едно тъничко гласче в главата ми настойчиво ми нашепва да си затварям устата. Ама не мога. Трябва да му обясня как стоят нещата!

— Вижте... Знам, че сигурно съм ви наговорила кой знае какво в самолета — започвам, като стисвам здраво юмруци. — Но трябва да знаете, че каквото и да съм казала, то е било под влияние на стреса... от извънредните обстоятелства. И че всъщност изобщо не мисля много от нещата, които съм ви казала тогава. Почти всичко не го мисля. Направо всичко... така де... не го мисля!

Готово! Сега вече всичко му е ясно!

— Разбирам — кимва Джак замислено. — Значи... ясно, не харесваш шоколадов сладолед.

Поглеждам го объркано.

— Ъъ... някои неща, естествено... ги мисля.

Асансьорът спира и вратите му се отварят. Дватамата се обръщаме стреснато.

— Джак! — долита гласът на Сирил откъм коридора. — Чудех се къде се бавиш.

— Ами говорехме си с Ема. Тя беше така любезна да ме доведе дотук.

— Аха — хвърля ми снизходителен поглед Сирил. — Е, да вървим, хората те чакат в студиото.

— Ами... ъъ... аз си тръгвам тогава — измънквам притеснено.

— Ще се видим по-късно, Ема — усмихва ми се Джак. — Беше ми много приятно да си поговорим.

[1] Така се наричат тийнейджърите, членуващи във фенклубовете на героите от филмите „Междузвездни войни“. — Бел.прев. ↑

IX

Когато си тръгвам от работа, все още цялата треперя и имам чувството, че всичко ми се върти — сякаш съм попаднала в някоя от онези вълшебни стъклени топки. О, колко щастлива си бях, докато си живееш като най-обикновено, потънало в дрямка селце! А сега какво? Идва Джак Харпър, разтърсва ме, навсякъде се разлетяват снежинки, всичко се замъглява и вече изобщо не знам какво да мисля.

Добре де, добре! Освен снежинките има и звездички. Мънички искрящи звездички на тайничко вълнение и тръпна възбуда.

Всеки път, когато уловя погледа или чуя гласа на Джак, в сърцето ми сякаш се забива стрела.

Което е смешно. И тъпо.

Конър е моето гадже. Конър е моето бъдеще. Конър ме обича и аз също го обичам. И двамата ще се местим да живеем заедно. И в апартамента си ще имаме паркет. И дървени капаци на прозорците. И кухненски шкафове с гранитен плот. Това е!

Това е.

Когато се прибирам вкъщи, заварвам Лиси коленичила на пода в хола да помага на Джемима да се напъха във възможно най-тесната черна кадифена рокля на света.

— Уаууу! — възкликвам, като изпускам чантата си. — Страхотно!

— Готово! — казва Лиси и се отпуска на пети. — Най-сетне успях да затворя проклетия й цип. Можеш ли да дишаш?

Джемима стои неподвижно като истукан. Двете с Лиси се споглеждаме.

— Джемима! — извиква Лиси разтревожено. — Можеш ли да дишаш?

— Май да — прошепва най-сетне Джемима. — Ще се оправя.

Много, много бавно, със сковано като бастун тяло, тя се отправя със ситни крачки към стола, на който е оставила чантата си — „Луи Вюитон“, естествено.

— Ами ако ти се припишка? — гледам я със зяпнала уста аз.

— Или ако после отидеш в дома му? — изкикотва се Лиси.

— Абсурд! — процежда Джемима. — Това е едва втората ни среща! Никакво ходене в дома му! — явно иска да възкликне ужасено Джемима, но едва-едва успява да си поема дъх. — Не се прави така... ако искаш диамант на пръста си.

— Добре де, ами ако пламнете от страст? — питам с интерес.

— Ами ако те награби в таксито? — хихика Лиси.

— Той не е такъв — изсъсква Джемима. — И ако искате да знаете, той всъщност е първи асистент на втория секретар на секретаря на държавната хазна.

С Лиси се споглеждаме. Не издържам и започвам да се кикотя.

— Не се смей на човека, Ема — скастрия ме Лиси с пресилено сериозна физиономия. — Няма нищо лошо в това да си секретар. Винаги може да се издигне, да придобие квалификация...

— Ха-ха, много смешно — свива презрително устни Джемима. — Някой ден Кралицата ще го посвети в рицарство. Ще видим тогава дали ще се смеете.

— О, надявам се и тогава да се смея — отвърща Лиси. — Дори още повече — изведнъж забелязва, че Джемима стои до стола и напразно се опитва да докопа чантата си. — Божке! Ама ти изобщо не можеш да се прегънеш!

— Мога! — процежда Джемима и прави поредно отчаяно усилие да се наведе. — Разбира се, че мога! Ето, стигнах я! — тя успява някак си да подхване дръжката с един от дългите си изкуствени нокти с ярък маникюр и триумфално мята чантата си на рамо. — Видя ли?!

— Ами ако ти предложи да идете да потанцувате някъде? — пита Лиси ехидно. — Тогава какво ще правиш, а?

По лицето на Джемима се изписва паника, но само след секунда тя отново се усмихва безметежно.

— Няма да ми предложи подобно нещо — натъртва Джемима. — Англичаните никога не го правят.

— Вярно — ухилва се Лиси. — Е, приятно прекарване.

Джемима се изнизва със ситни стъпчици през вратата, а аз се отпускам на дивана и се присягам да си взема някакво списание от масичката за кафе. Поглеждам Лиси, но тя се е вторачила пред себе си с напрегнат израз на лицето.

— Кондиционер! — изведнъж възкликва Лиси. — Ами да! Как може да съм толкова глупава!

Лиси започва да рови под дивана, измъква няколко листа с кръстословици от стари вестници и припряно търси тази, която ѝ трябва.

Ама честно, на какво прилича това, а?!? Сякаш да си топ адвокат не натоварва достатъчно мозъка! През цялото си свободно време Лиси решава кръстословици, играе сложни партии шах чрез кореспонденция и решава някакви много специални шаради, с които редовно я хранва онова откачено общество на свръхумните, където членува. (Организацията им, естествено, не се казва така, ами нещо от сорта на „Нагласа на ума — за хора, които обичат да мислят“. А най-долу на брошурата им между другото небрежно се споменава със ситнички буквички, че коефициентът ти на интелигентност трябва да е минимум шестстотин, за да бъдеш приет за член.)

Когато не се сеца някоя дума, Лиси не вика „тъпа кръстословица“ и не я изхвърля, както бих направила аз, например. Тя си я запазва. И да речем след около три месеца, докато гледаме „Приятели“ или нещо подобно, изведнъж отговорът ѝ идва. И Лиси буквално изпада в транс от щастие! Само защото е успяла да се сети последната дума от някоя кръстословица или каквото и да е там.

Лиси е най-старата ми приятелка, знаем се още от деца и аз много си я обичам. Ама понякога наистина не мога да я разбера.

— Какво е това? — питам, докато тя вписва отговора в квадратчетата. — Някоя кръстословица от 1993 г. ли?

— Ха-ха — отвърща ми тя разсеяно. — Та какво, казваш, ще правиш довечера?

— Ами... мисля да си седя тихо и кротко вкъщи — отговарям, прелиствайки списанието. — И да си прегледам дрехите, примерно — добавям, когато погледът ми попада върху статия, озаглавена „Основна поддръжка на гардероба“.

— В смисъл?

— Да ги огледам за липсващи копчета и разпрани подгъви — казвам, четейки написаното в статията. — И да изчеткам всичките си сака с четка за дрехи.

— Ама ти имаш ли четка за дрехи?

— Добре де, с четка за коса в такъв случай.

— Аха, ясно — свива рамене Лиси. — Е, щом така си решила...
Защото точно се чудех дали няма да искаш да излезем заедно.

— О! — възкликвам въодушевено и захвърлям списанието на пода. — Къде?

— Я виж какво имам тук!

Лиси ми намига закачливо и започва да рови за нещо из чантата си. После нарочно бавно измъква отвътре голям, ръждив на цвят ключодържател, на който виси един-единствен, нов-новеничък ключ.

— Какво е това? — питам озадачено... после изведнъж се досещам и изписквам възторжено: — Амиии! Не може да бъде!

— Може! Приета съм!

— Господи! Лиси!

— Знам! — усмихва ми се тя до уши. — Не е ли фантастично?

Ключът в ръката ѝ е най-страхотният ключ на света. С него се отваря вратата на един частен клуб в Клеркънуел, който е голям хит, но където е невъобразимо трудно да те приемат за член. А Лиси е приета!

— Лиси, ти си върхът!

— Не, не съм — отговаря тя, но сияе от задоволство. — Дължа го на Джаспър от нашата колегия. Той познава абсолютно всички от приемната комисия на клуба.

— Все едно. Важното е, че си приета!

Вземам ключа от ръката ѝ и започвам да го разглеждам заинтригувано. По него обаче няма нищо — нито име, нито адрес, нито лого, абсолютно нищо. Прилича на ключа от бараката за инструменти в градината на родителите ми. Да де, ама ти осигурява достъп до много, много по-интересно място.

— Кой мислиш, че ще бъде там? — поглеждам развълнувано Лиси. — Така де, всеки знае, че Мадона е членка на клуба. А също и този адски секси нов актьор от „Приатели“... макар да се говори, че той всъщност е гей...

— Ема — прекъсва ме Лиси, — никой не ти гарантира, че точно тази вечер ще има знаменитости.

— Да, знам! — отговарям остро.

Чувствам се леко обидена от забележката ѝ. Ама тя за каква ме мисли? Аз съм хладнокръвна и изтънчена лондончанка. И изобщо не се вълнувам от някакви си тъпи знаменитости. Споменах го просто ей така... мимоходом.

— Всъщност... — отбелязвам след кратка пауза, — дори бих казала, че е по-добре, ако няма знаменитости. Така де! Едва ли има нещо по-кофти за настроението от това да се опитваш да водиш приятен, нормален разговор с приятелите си на масата, когато наоколо ти е тъпкано с кинозвезди, със супермоделите... и с поп звезди...

Известно време двете с Лиси мълчим, замислени какво ли би било, ако попаднем в подобна ситуация.

— Ами хубаво... — подхвърля Лиси небрежно. — Да вървим да се приготвяме тогава.

— Може — отговарям също тъй небрежно.

Не че това би отнело кой знае колко време. Така де, само да намъкна едни дънки и съм готова. И може би да си измия косата, което и без това се канех да направя.

Междувременно може и да си направя набързичко една маска на лицето.

Един час по-късно Лиси се появява на прага на стаята ми, облечена в прилепнали дънки, тясна блузка тип корсет и с обувките си на високи токчета от „Берти“, за които по една случайност знам, че ѝ убиват и ѝ правят пришки.

— Какво ще кажеш? — пита тя все така небрежно. — Не че съм се престарала кой знае колко...

— Нито пък аз — отговарям, като подухвам втория пласт лак за нокти, който съм си сложила. — Така де, какво пък толкова... не отиваме на среща я! Дори няма да си правя труда да се гримирам — в този момент поглеждам по-внимателно Лиси и възкликвам: — Ама това изкуствени мигли ли са?

— Не! Искам да кажа... да. Но не би трябвало да се забелязва. В рекламата се казва, че по нищо не се отличават от естествените — Лиси приближава припряно към огледалото и загрижено премигва срещу отражението си. — Толкова много ли си личи, че са изкуствени?

— Не! — успокоявам я аз, като грабвам четчицата за руж.

Когато отново отлепям поглед от лицето си, забелязвам, че Лиси гледа втренчено към рамото ми.

— Какво е това?

— Кое? — питам най-невинно, докосвам оформеното с блещукащи диамантчета сърчице на ключицата си и подхвърлям небрежно: — О, това тук ли? То е от тези, дето се залепят, нали знаеш... реших да си го сложа просто за майтап.

Намъквам и аз една блузка тип корсет, завързвам връвчиците отпред и обувам островърхите си ботушки с високи токчета. Купих си ги от разпродажба в „Сю Райдър“ преди една година, така че вече са поизтъркани, но в тъмното няма да си личи.

— Мислиш ли, че сме прекалено издокарани? — пита неспокойно Лиси, когато заставам до нея пред огледалото. — Ами ако се окаже, че всички там са по дънки?

— И ние сме по дънки!

— Да де, ама ако те са с размъкнати пуловери върху дънките, ние ще изглеждаме натруфени като пълни глупачки.

Лиси открай време я гони параноя дали е подходящо облечена. Когато постъпи в адвокатската колегия и отиваше на първото си коледно парти там, например, тя не знаеше дали посоченото в поканата изискване за „черна вратовръзка“ означава непременно дълга рокля или просто по-празнично облекло, така че ме накара да я придружа и да чакам пред входа с около шест различни тоалета в найлонови торби, за да може бързо да се преоблече в случай на нужда. (Естествено роклята, с която тръгна, беше напълно подходяща. Казах ѝ, че ще бъде подходяща, ама тя не ми вярваше.)

— Няма да са облечени с раздърпани пуловери — заявявам с категоричен тон на гласа. — Хайде, давай да тръгваме.

— Не можем да се появим там по това време! — възкликва Лиси, като си поглежда часовника. — Още е прекалено рано.

— Можем! — все така категорично заявявам аз. — Все едно сме наминали да пийнем набързо по едно питие, преди да потеглим за някое друго парти на знаменитости.

— О, да! — лицето на Лиси светва. — Върхът! Да вървим!

За около петнадесетина минути стигаме с автобуса от Айлингтън до Клеркънуел. Лиси ме повежда по една пуста улица, в близост до Смитфийлд Маркет, от двете страни на която се редуват складове и

тъмни офис сгради. Свиваме в една пряка, после в друга и най-сетне се озоваваме на някаква малка уличка.

— Това е — отбелязва Лиси, след като се консултира за пореден път с листчето в ръката си. — Клубът е скрит тук някъде.

— Няма ли надпис или нещо подобно?

— Не. Целта е никой, освен членовете му, да не знае къде се намира. Трябва да почукаме на точната врата и да попитаме за Александър.

— Кой е Александър?

— Не знам — свива рамене Лиси. — Това им е паролата.

Парола! Става все по-готино и по-готино! Лиси се вторачва в таблото със звънциите на една от сградите, а аз се озъртам любопитно наоколо. Уличка като всяка друга, абсолютно нищо забележително няма на нея. Всъщност дори е доста мижава. Неотличими една от друга мрачни сгради със съвършено еднакви врати и тъмни прозорци. Никакъв признак на живот. А само като си помисли човек, че зад някоя от тези безлични фасади е цялото лондонско общество на знаменитостите!

— Добър вечер, Александър там ли е? — пита Лиси нервно в домофона на една от къщите.

Кратка пауза, след което вратата се открява като по вълшебство.

Боже мили! Като в приказката за Аладин или нещо подобно. Споглеждайки се възторжено, двете с Лиси поемаме по дискретно осветения коридор, който буквално пулсира от долитащата откъм клуба музика. Стигаме до една метална врата и Лиси изважда ключа си. Докато отключва, аз подръпвам блузката си и си разбухвам косата.

— Влизаме! — измърморва Лиси. — Значи, никакво суетене и никакво зяпане. Желязно самообладание.

— Ясно — измърморвам в отговор и влизам след нея в клуба.

Стоя абсолютно хладнокръвно, забила поглед в гърба ѝ, докато тя показва членската си карта на момичето, което седи на малко бюро във фойето от другата страна на вратата. А после не откъсвам очи от бежовия килим, докато влизаме в големия, приглушено осветен салон на клуба. Не, за нищо на света няма да се държа като някаква загубенячка и да зяпам по знаменитостите! Няма да...

— Внимавай!

Уупс! Толкова упорито гледам в пода, че без да искам налетявам на Лиси.

— Извинявай — прошепвам. — Къде ще седнем?

Изобщо не се оглеждам за свободна маса, за да не би случайно погледът ми да попадне на Мадона и тя да си помисли, че я зяпам.

— Ей там — някак странно врътва глава Лиси, за да ми посочи свободна дървена маса.

Успяваме някак да седнем, да си оставим чантите и да вземем менютата за коктейли, забили неотклонно погледи една в друга.

— Забеляза ли някого? — питам шепнешком.

— Не. А ти?

— Не.

Отварям менюто за коктейли и съвестно се опитвам да гледам само в него. Истинско мъчение! Очите ме заболяват. Имам чувството, че направо ще умра, ако не се огледам наоколо. Искам да видя как изглежда този прочут клуб, по дяволите!

— Лиси — изсъсквам, — не издържам повече! Ще се огледам!

— Ама наистина ли ще го направиш? — пита с тревожен шепот тя, сякаш съм Стив Маккуин, който оповестява, че се кани да премине през някаква ограда с ток по нея. — Ами... добре. Но внимавай. И дискретно, нали!

— Ще внимавам. Всичко ще е наред!

Добре де! Хайде! Какво пък толкова — просто един бърз панорамен поглед, без зяпане! Облягам се назад на стола, поемам си дълбоко дъх, после най-сетне си позволявам да обходя скорострелно с поглед салона, поглъщайки колкото се може повече впечатления възможно най-бързо. Приглушено осветление... пурпурна тапицерия по диваните и столовете... двама мъже по тениски... три момичета с дънки и пуловери (О, Боже, това ще психяса Лиси)... на една от масите мъж и жена си шепнат нещо... мъж с брада чете клюкарското списание „Скрит поглед“... и това е всичко.

Не, няма начин това да е всичко.

Просто не се връзва с имиджа на клуба! Къде е Роби Уилямс? Къде са Джюд и Сади? Къде са супермоделите?

— Кого... кого видя? — напрегнато шепне Лиси, все още забила очи в менюто за коктейли.

— Ами... не съм много сигурна — прошепвам ѝ неуверено. — Има един тип с брада... може да е някой известен актьор, а?

Лиси се поизвърта уж небрежно на стола си и го оглежда.

— Ммм... не, не мисля — казва най-сетне и отново се обръща към мен.

Миг-два двете се гледаме мълчаливо.

— Добре де, има ли поне една знаменитост тук? — питам най-после аз.

— Присъствието на знаменитости не е гарантирано! — просъсква отбранително Лиси.

— Да бе, знам. Ама човек би си помислил, че щом като...

— Здравейте! — прекъсва ни някакъв глас.

Двете с Лиси се озъртаме едновременно и виждаме към масата ни да приближават две от трите момичета в дънки и пуловери. Едното ми се усмихва нервно и пита:

— Извинете ни за безпокойството, но с приятелките ми се чудехме дали не сте новата звезда от сериала „Приятели“?

О, Боже, пълна трагедия.

Все едно. Не ми пука. Двете с Лиси не сме дошли тук, за да зяпаме как някакви надуты знаменитости смъркат кокаин и се перчат. Дошли сме не за друго, ами за да изпием на спокойствие по едно питие заедно.

Поръчваме си ягодово дайкири и някакви луксозни смесени ядки (четири и петдесет лири за една малка купичка; по-добре не питайте за цената на дайкирито!). И да си призная, сега — като знам, че наоколо няма никакви знаменитости, на които да трябва да правя впечатление — се поотпускам и се чувствам значително по-приятно.

— Как върви работата ти? — питам Лиси, като отпивам чашата си.

— О, нормално — отговаря тя и свива неопределено рамене. — Днес се видях с Измамника от Джърси. Пак е прибран на топло.

Измамника от Джърси е клиент на Лиси, когото непрекъснато арестуват по обвинения във финансови измами. Тя обаче е наистина блестящ адвокат, така че типът все отървава присъдата. В един момент

е с белезници на ръцете, а в следващия вече е изтупан в шит по поръчка баснословно скъп костюм и я води на обяд в баровския „Риц“.

— Днес се опита да ми подари диамантена брошка — казва Лиси, като врътва очи към небето. — Бяха му донесли каталога на „Аспри“ и докато разговаряхме, току повтаряше: „Виж, виж, тази тук е доста хубавичка“. Така че постоянно трябваше да му напомням: „Хъмфри, намираш се в затвора! Концентрирай се върху това, което ти говоря!“ — Лиси поклаща глава, отпива от дайкирито и ме поглежда: — Ами с твоя... мъж какво става?

Много добре знам, че има предвид Джак, но не искам да си призная, че умът ми е все в него, така че се опитвам да я изгледам неразбиращо.

— С кого, с Конър ли?

— Не се прави, че не разбираш! С твоя непознат от самолета. С мъжа, който знае всичките ти тайни.

— О, с него ли... — усещам, че се изчервявам и забивам поглед в масата.

— Да, с него! Какво, успяваш ли да го отбягваш?

— Не — признавам с половин уста. — Той просто не иска да ме остави на мира.

Млъквам, докато келнерът ни сервира вторите чаши ягодово дайкири. Когато се отдалечава, Лиси ме поглежда изпитателно.

— Ема, ти да не би да си падаш по този мъж, а?

— Глупости! Изобщо не си падам по него — възразявам разгорещено. — Но той ме... разсейва, това е всичко. Напълно естествена реакция. Ако ти беше на мое място, и с теб щеше да е така. Както и да е. Справям се някак. Пък и трябва да издържа само до петък. Тогава си заминава и край, ще си отдъхна.

— А после ще се преместиш да живееш заедно с Конър — Лиси отпива от дайкирито си и се привежда към мен. — Знаеш ли, имам чувството, че той ще ти предложи да се ожените!

Усещам стомахът леко да ме присвива, но то вероятно се дължи на дайкирито или нещо подобно.

— Голяма си късметлийка! — отбелязва Лиси замечтано. — Оня ден например той окачи онези рафтове в стаята ми дори без да съм го молила да го направи! Колко мъже биха направили подобно нещо, а?

— Знам. Конър е... страхотен — настъпва кратка пауза. Започвам да късам хартиената си салфетка на ситни парченца. — Смущава ме единствено това, че... но то е съвсем дребно и незначително... това, че връзката ни вече не е толкова романтична, колкото беше в началото.

— Е, не може да очакваш вечно да остане романтична като в началото — отбелязва мъдро Лиси. — С течение на времето нещата се променят. Нормално е страстите да се поутоложат малко.

— О, да, знам! — уверявам я аз. — Ние с него сме двама зрели, чувствителни хора, а връзката ни е стабилна и изпълнена с обич и уважение. И това е... ами аз точно това искам от живота, нали така? Само дето... — прокашлям се леко от неудобство, преди да довърша: — ... Вече не правим секс толкова често...

— Това е обичаен проблем при по-продължителните връзки — кимва Лиси с разбиране. — Трябва да разнообразявате сексуалния си живот.

— Как?

— Пробвали ли сте с белезници?

— Не. А ти? — поглеждам Лиси с тръпно очакване.

— Преди много време — свива пренебрежително рамене тя. — Не беше чак толкова... Хм... Защо не опитате да го правите на различни места? Примерно в службата!

В службата! Ами да! Страхотна идея! Лиси е толкова умна!

— Добре — казвам ентусиазирано. — Ще пробвам!

Измъквам химикалка от чантата си и записвам на дланта си „секс служба“, редом до напомнящото „мили!“.

Изведнъж изпитвам страхотно въодушевление. Брилянта идея! Утре ще съблазня Конър в службата и това ще бъде най-страхотният секс, който изобщо някога сме правили, страстта ни ще се възпламени и отново ще бъдем лудо влюбени един в друг. Фасулска работа. Ще му дам аз да се разбере на този Джак Харпър!

Не, чакай, чакай малко! Това няма абсолютно нищо общо с Джак Харпър, нали така? Откъде пък ми хрумна подобна дивотия?!?

Има само една-единствена мъничка пречка за осъществяването на гениалния ми план. А именно: изобщо не е толкова лесно да правиш секс с гаджето си в службата, колкото човек си мисли. Досега не ми е

правило впечатление колко открито е всичко в офиса ни. И колко много стъклени прегради има, вместо стени. И колко много хора щъкат насам-натам през цялото време.

До единадесет на другата сутрин все още не съм измислила как да осъществя плана си. Снощи си мислех, че спокойно бихме могли да го направим зад някоя от саксиите с изкуствени растения. Като ги гледам сега обаче... ами че те всъщност са съвсем малки! Няма начин двамата с Конър да успеем да се скрием зад някоя от тях... камо ли да рискуваме да направим... каквото и да било движение.

Тоалетните също отпадат. В дамската винаги има по няколко колежки, които клюкарстват и си оправят грима. А в мъжката... уааа! За нищо на света!

Не става да го направим и в офиса на Конър, защото стените му са целите от стъкло, а няма ни щори, ни нищо. И освен това там непрекъснато някой влиза и излиза, защото при него е голямата кантонерка с досиета.

О, Боже, та това е смешно! По офисите непрекъснато се вихрят любовни афери и е повече от ясно, че тези хората правят секс и в службите си! Добре де, но къде? Дали пък няма някоя специална тайна стаичка за секс, за която аз да не знам?

Не мога да пратя имейл на Конър, за да го питам той какво смята по въпроса, защото искам да го изненадам с идеята си. Неочакваността на предложението ми ще бъде за него силен афродизиак и ще направи изживяването и адски възбуждащо, и много романтично. Пък и има известен риск, че ако му кажа предварително, неговата корпоративна съвест може да заговори и той да започне да настоява да си пуснем заявка за един час неплатено отсъствие от работа или нещо такова.

Точно се чудя дали пък не можем да се промъкнем и да го направим някъде по стълбите за евакуация в случай на пожар, когато Ник излиза от офиса на Пол.

Рязко вдигам глава и за момент се отърсвам от мислите си за секс в службата. Защото от вчерашното голямо съвещание насам все се опитвам да събера кураж да го попитам нещо.

— Ей, Ник — спирам го, когато минава покрай бюрото ми, — шоколадовите блокчета „Пантера“ са твой продукт, нали?

— Да де, ако изобщо можем да ги наречем продукт — прави презрителна физиономия той.

— Ще ги спрат ли от производство?

— Повече от вероятно.

— Имам една огромна молба към теб — заговорвам припряно. — Възможно ли е да ми се предостави съвсем мъничко от бюджета за техния маркетинг, за да пусна реклама с купон в някое списание?

Ник опира ръце на кръста си и се вторачва в мен.

— Какво... какво да направиш?

— Да пусна реклама с купон за тях. Изобщо няма да ни струва скъпо, обещавам! Никой дори няма и да забележи този разход.

— Къде?

— В „Месечник за боулинг“ — отговарям, като се изчервявам леко. — Дядо ми е абониран за него.

— Какъв месечник?

— О, Ник, моля те! Виж, няма нужда ти да правиш каквото и да било. Аз ще уредя всичко. Тази рекламка ще бъде капчица в океана на всички реклами, които пускахме за тях — гледам го безкрайно умолително, само дето не падам на колене в краката му. — Моля те, Ник!... Моля те!...

— Добре де, добре — махва с ръка той нетърпеливо. — И без това всичко е загубено.

— Страшно ти благодаря! — отправям му широка усмивка, а когато се отдалечава, грабвам телефона и набирам номера на дядо.

— Здравсти, дядо! — казвам, когато чувам сигнала на телефонния му секретар. — Пускам в „Месечник за боулинг“ реклама с купон за намаление от цената при покупка на шоколадовите блокчета „Пантера“. Така че кажи на всичките си приятели! Ще можете да се запасите адски евтино. Скоро ще се видим. Чао.

— Ема? — изведнъж избумтява в ухото ми гласът на дядо. — Тук съм. Просто си правя скрийнинг на обажданията.

— Скрыйнинг ли? — повтарям като ехо, опитвайки се да не звуча прекалено обидно изненадана.

Ха! Дядо си прави скрийнинг на разговорите?!? Шантава работа!

— Това е новото ми хоби — продължава той. — Не си ли чувала за тази нова мода сред младежите? Слушаш как приятелите ти оставят съобщения на телефонния секретар и им се смееш. Много е забавно. Слушай сега, Ема. Канех се да ти се обадя. Снощи по новините имаше много тревожен репортаж за бандитизма в центъра на Лондон.

А, не! Не отново!

— Дядо...

— Обещай ми да не ползваш градския транспорт, Ема!

— Ъъъ... обещавам — измънквам, като заключвам пръсти. — Дядо, трябва вече да затварям. Но в най-скоро време пак ще ти се обадя. Обичам те.

— И аз те обичам, милото ми момиче.

Затварям телефона, обзета от задоволство. Така, това го уредихме.

Но какво да правя с Конър?

— Ще трябва да ида да го изровя от архивите — чувам да казва Каролин в другия край на офиса.

И изведнъж ми светва!

Стаята с архивите! Но да, разбира се! Разбира се! Никой не отива там, освен когато е наистина крайно наложително. Стаята с архивите е чак долу, в мазето — потискащо мрачно помещение без прозорци, потънало в прахоляк и паяжини, задръстено от купища стари книги и списания. Често се налага едва ли не да лазиш по пода, за да изровиш каквото ти трябва.

Върхът!

— Аз ще отида, ако искаш — предлагам на Каролин с възможно най-нехаен тон. — Какво ти трябва?

— Наистина ли ще го направиш? — усмихва се Каролин с облекчение. — Благодаря ти, Ема! Търсим една стара реклама. Ето ти данните...

Каролин ми връчва листчето с указанията и аз потеглям, обзета от тръпка на възбуда при мисълта за предстоящия секс екшън. Измънквам мобилния си телефон и намирам номера на Конър.

— Ей, Конър! — казвам с нарочно нисък и дрезгаво секси глас. — Ела веднага в архивата. Искам да ти покажа нещо.

— Какво?

— Хайде... побързай! — подканям го настоятелно аз.

Чувствам се направо като Шарън Стоун!

Ха! Сега ще видят те какво значи секс в службата!

Само дето не тичам по коридора, но когато минавам покрай администрацията, Уенди Смит ме спира, за да ме пита дали ще се включа в отбора по волейбол. Разговорът с нея ми отнема няколко

минути и когато най-сетне отварям вратата на стаята с архиви, Конър вече ме чака там, като нетърпеливо си поглежда часовника.

Това малко обърква сценария ми. Предвиждах аз да го чакам, съблазнително приседнала на купчина книги, кръстосала крак връз крак, с подканящо приповдигната пола.

Както и да е.

— Здравей — измърквам все така секси дрезгаво.

— Здравсти — смръщва се насрееща ми Конър. — Какво има, Ема? Тази сутрин съм адски зает и...

— Просто исках да те видя. Целия! — с артистичен жест затръшвам вратата зад гърба си, полюшвайки бедра приближавам до него и прокарвам нокът надолу по гърдите му, като в реклама за афтършейв. — Отдавна не ни се е случвало да правим секс спонтанно.

— Какво? — зяпва ме Конър.

— Хайде, бейби — започвам да разкопчавам ризата му, като се опитвам да докарам перверзен израз на лицето си. — Дай да го направим. Тук. Веднага.

— Да не си откачила! — отблъсква пръстите ми Конър и припряно закопчава ризата си. — На работа сме, Ема!

— И какво от това? Млади сме, предполага се, че сме влюбени... — спускам ръката си надолу под кръста му и Конър се облещва насрееща ми.

— Престани! — изсъсква ми той. — Веднага престани! Ема, да не си пиана или какво?

— Просто ми се прави секс! Какво, да не би да искам прекалено много?

— А прекалено много ли ще е да искам да го правим в леглото си, като нормални хора?

— Ама ние вече не го правим в леглото! Почти никога!

Настъпва тягостно мълчание.

— Ема — казва най-сетне Конър, — сега не му е нито мястото, нито времето да...

— Сега е! Или поне може да бъде! Така страстта ни отново ще се разгори! Лиси каза, че...

— Какво? Обсъждала си сексуалния ни живот с Лиси? — потресено ме зяпва Конър.

— Разбира се, че не съм казвала нищо за нас — припряно бия отбой. — С нея си говорехме за... интимните връзки, най-общо казано... и тя спомена, че сексът в службата може да бъде много... секси! Хайде де, Конър! — присламчвам се по-близо до него, хващам ръката му и я пъхвам в сутиена си. — Не смяташ ли, че е възбуждащо? Само при мисълта, че точно сега някой може би идва насам по коридора...

Изведнъж млъквам, защото чувам някакъв шум.

Май наистина точно сега някой идва насам по коридора!

Мамка му!

— Чувам стъпки! — изсъсква Конър и рязко се дръпва по-отстрани от мен, ръката му обаче остава заклещена в сутиена ми. Той втренчва ужасен поглед в нея. — Проклетият ми часовник се е закачил за блузата ти! — казва той и се опитва да издърпа ръката си, но безуспешно. — Мамка му! Не мога да си извадя ръката.

— Дръпни по-силно!

— Дърпам! — Конър се оглежда панически наоколо. — Няма ли тук някъде ножица?

— Да не искаш да срежеш блузата ми? — възкликвам ужасено.

— Да ти хрумва нещо друго? — пита ядно Конър и започва да дърпа с все сила ръката си.

Имам чувството, че платът всеки миг ще се скъса.

— О! Спри! Спри! Ще ми съдереши блузата — изписквам тихичко.

— Това ли е най-голямото ти притеснение? Блузата? — сопва ми се ядосано Конър.

— Винаги съм го мразила този твой часовник! — изсъсквам в отговор аз. — Ако носеше другия, който ти подарих...

Млъквам рязко. Стъпките се чуват все по-отчетливо и близко, почти до самата врата.

— Мамка му! — оглежда се панически Конър. — Мамка му! Мамка...

— Спокойно де! Дай да се скрием в ъгъла — прошепвам настойчиво. — Който и да е, може изобщо да не влезе.

— Как можа да ти хрумне тая глупост да слизаме в мазето — мърмори ядно Конър, докато се втурваме към ъгъла, сраснали един за друг като сиамски близнаци. — Страхотна идея, няма що!

— Не ме обвинявай! — сопвам му се аз. — Исках само да поразпаля страстта в...

И замръзвам, защото в същия миг вратата се отваря.

Не! О, Господи, не!

Толкова съм шокирана, че буквално ми се завива свят.

На прага стои Джак Харпър с куп стари списания в ръце.

Очите му бавно попиват разкрилата се пред него сценка — ядосаното изражение на Конър, ръката му в сутиена ми, агонията, изписала се на моето лице.

— Мистър Харпър... — мънка Конър, — ... много, много съжалявам. Ние... ние не... Мога само да кажа, че... и двамата сме...

— Сигурен съм, че сте — прекъсва го Джак Харпър с безизразна физиономия и с присъщия му сух тон на гласа. — Може би е добре да си пооправите дрехите, преди да се върнете на бюрата си.

Обръща се и излиза. Вратата се затваря зад гърба му, а ние с Конър оставаме като поразени от гръм.

— Я си извади проклетата ръка от блузата ми! — проговарям най-сетне аз, изведнъж обзета от адски гняв към Конър.

Цялото ми желание за секс се е изпарило. Ненавиждам се. Ненавиждам Конър, Ненавиждам целия свят!

Х

Джак Харпър си заминава днес.

Слава Богу! Слава Тебе, Господи! Защото едва ли бих могла да понеса още от... от него. Сега трябва само да се скатая и да го отбягвам до пет часа, а после да се изнеса скорострелно и всичко ще бъде наред. Животът ми отново ще се върне в нормалното си русло и вече няма да се чувствам така, сякаш радарът ми е бил разфокусиран от някаква невидима магнитна сила.

Не знам защо днес съм толкова напрегната и раздразнителна. Защото въпреки целия този срам вчера, нещата всъщност се развиват доста добре. Първо, защото изглежда, че двамата с Конър няма да бъдем уволнени заради секс в службата (а това беше най-сериозното ми опасение). И, второ, защото блестящият ми план подейства! Веднага щом се върнахме по бюрата си, Конър започна да ми изпраща имейли с извинения. А вечерта правихме секс! Два пъти! На ароматизирани свещи.

Предполагам, че Конър е прочел някъде, че жените обичат да правят секс на ароматизирани свещи. Може би в „Космополитън“. Защото всеки път, когато ги извади и запали, на лицето му се изписва нещо от рода на „Ама не съм ли досетлив и внимателен, а?“, и от мен се очаква да възклицавам „О! Ароматизирани свещи! Каква прелест!“.

Не, не ме разбирайте погрешно. Нямам нищо против ароматизираните свещи. Ама истината е, че сами по себе си те не допринасят с нищо за изживяването, нали така. Искам да кажа... ами те просто си горят и това е. Пък и много често се улавям точно в най-критичния момент да си мисля: „Дано свещта да не падне и да не подпали всичко“. Което, естествено, ме разбива и...

Както и да е. И така, снощи правихме секс.

А тази вечер след работа ще ходим да гледаме един апартамент. Няма паркет, нито капаци на прозорците, но пък има джакузи в банята, което си е доста готино. Така че животът ми всъщност се нарежда

доста добре. Ето защо не мога да си обясня откъде е това мое раздражение. Но каква е причи...

„Не искам да се местя да живея с Конър“, обажда се някакво гласче в мозъка ми, преди да успея да го възпра.

Не. Няма начин. Абсурд! Конър е идеален. Всеки го казва.

„Ама аз пък не искам да...“

Млък! Двата с Конър сме Съвършената двойка. Правим секс на ароматизирани свещи. И често излизаме на разходка покрай реката. И в неделя четем заедно вестника — на чаша кафе и по пижами. Точно така правят съвършените двойки!

„Но аз...“

Млък!

Преглъщам тежко. Конър е едничкото хубаво нещо в живота ми. Ако го нямах него, какво ли друго ми остава?

Телефонът на бюрото ми иззвънява и прекъсва мислите ми. Вдигам слушалката.

— Здравей, Ема — чувам познат сух глас. — Джак Харпър е.

Сърцето ми се преобръща уплашено, едва не се задавам с глътката кафе, която съм отпила. Не съм го виждала от вчерашния инцидент с ръката на Конър, заклещена в сутиена ми. А не искам и да го виждам.

Изобщо не биваше да вдигам телефона.

Всъщност, изобщо не биваше да идвам на работа днес!

— О! — измънквам. — Тъъ... здравейте.

— Би ли дошла в офиса ми за минутка, ако обичаш?

— Какво... аз ли? — питам нервно.

— Да, ти.

Прокашлям се смутено.

— Трябва ли да... да нося нещо?

— Не. Донеси само себе си.

Той затваря. Няколко минути оставам загледана в телефона, като усещам да ме побиват студени тръпки. Знаех си аз, знаех си... В крайна сметка... ами да, ще ме уволня. Заради... просташка... немарливост... немарлива простацина.

Така де, то си е простацина да те изловят в службата с ръката на гаджетото в сутиена ти.

Добре де, все едно, нищо не мога да направя.

Поемам си дълбоко дъх, ставам и се повличам към директорския единадесети етаж. Пред вратата на офиса на Джак Харпър има бюро, но без секретарка на него, така че направо почуквам.

— Влез.

Предпазливо открявам вратата. Помещението е огромно, окъпано в слънчева светлина и с дървена ламперия по стените. Джак седи начело на голяма овална маса, край която са наседали още шестима души, мъже и жени. Изведнъж си давам сметка, че никога не съм виждала никой от тези хора. Прелистват някакви материали, отпиват от чаши с минерална вода, а атмосферата е някак натегната.

Да не би да са се събрали да гледат как ще ме уволни? Това да не е някакъв откачен семинар за уволняване на служители?

— Здравейте — казвам с възможно най-овладян тон, но си знам, че съм изчервена като домати и че изглеждам напълно спихната.

— Здравсти — усмихва ми се Джак. — Ема... спокойно. Нищо тревожно няма. Само исках да те питам нещо.

— О! Ами добре — отронвам изненадано.

Е, сега вече съм тотално объркана. Какво би могъл да ме пита Джак Харпър, за бога?!?

Той взема някакъв лист и го вдига така, че да мога да го видя.

— Какво според теб е изобразено на тази рисунка, Ема? — пита Джак.

О, мамка му, сега я загазих!

Кошмар на кошмарите!

Докато навремето си търсех работа, веднъж се явих на интервю в банка „Лейнс“ и на него ми показаха някаква заврънтουλка, попитаха ме какво виждам и аз им казах, че виждам някаква заврънтουλка. Издъних се, естествено. Ама сега вече знам за какво става дума, така че ще внимавам.

Всички ме зяпат втренчено. О, Боже, искам да отговоря правилно! Сам ако знаех какъв е правилният отговор...

Вглеждам се напрегнато в рисунката, а сърцето ми бие до пръсване. Виждам нарисувани два кръгли предмета. С леко грапава форма. Изобщо си нямам представа какво би могло да бъде това. Абсолютно никаква представа. Приличат ми на... приличат ми на...

Изведнъж ми светва!

— Орехи! Два ореха!

Джак избухва в смях, един-двама от останалите край масата се засмиват приглушено, но бързо потушават веселието си.

— Е, мисля, че това доказва моето мнение — отбелязва Джак.

— Не са ли орехи? — питам разочаровано и безпомощно местя очи по лицата на присъстващите.

— Предполага се, че са яйчници — отговаря ми през зъби някакъв мъж с очила без рамка.

— Яйчници ли? — зяпвам озадачено рисунката. — О, да! Хм, да. Сега вече определено забелязвам яйцевидната форма на два...

— Ореха! — възкликва Джак, като бърше насълзените си от смях очи.

— Както вече обясних, яйчниците са само част от серия символни изображения на женствеността — с отбранителен тон заговорва един от мъжете. — Избрахме на изображението да има яйчници, като символ на плодовитостта, едно око, като символ на мъдростта, дърво, като символ на природата майка...

— Същината на идеята ни е, че тези символни изображения могат да бъдат използвани при цялата серия продукти — уточнява една чернокоса жена, като се привежда напред на стола си. — Независимо дали ще е безалкохолна напитка, дреха или парфюм...

— Целевият ни пазар възприема и откликва много добре на абстрактни образи — добавя мъжът с очилата без рамка. — Проучванията показаха, че...

— Ема — поглежда ме Джак отново, — ти би ли си купила безалкохолна напитка с изобразени на опаковката й яйчници?

Всички погледи се насочват очаквателно към мен.

— Тъъ... — прокашлям се смутено, защото си давам сметка, че някои от хората ме гледат доста враждебно. — Ами... по-вероятно не.

Неколцина от присъстващите се споглеждат многозначително.

— Това едва ли е показателно — чувам някой да измърморва.

— Джак, три творчески екипа са работили по тази идея — настойчиво казва чернокосата жена. — Не можем да я зарежем и да започнем всичко отначало. Просто не можем!

Джак отпива глътка минерална вода направо от бутилката, избърсва с пръсти устните си и поглежда жената.

— Слоуганът „Не спирай“ ми хрумна, докато си пиех в един бар, и след две минути първоначалната разработка на тази идея вече бе

нахвърлена върху една книжна салфетка. Знаете го, нали?

— Да — измънква мъжът с очилата без рамка.

— Няма да продаваме безалкохолна напитка с яйчници! — отсича Джак остро и разрошва още повече косата си. После отдръпва стола си от масата и добавя: — Добре, да направим кратка пауза. Ема, би ли ми помогнала да отнесем тези папки долу, в офиса на Свен?

Господи, чудя се за какво беше всичко това. Но не смея да попитам. Джак ме повежда делово по коридора, вкарва ме в асансьора и натиска бутона за деветия етаж, без да отрони и дума. Потегляме надолу, но след около две секунди Джак натиска бутона за аварийно спиране и асансьорът рязко заковава между етажите. Едва сега той най-сетне ме поглежда и ми задава изпълнен с недоумение въпрос:

— Да не би двамата с теб да сме единствените нормални хора в цялата тази сграда?

— Хм...

— Къде им е интуицията... къде са им инстинктите? — гледа ме той озадачено. — Май вече никой не може да отличи добрата от ужасната идея. Яйчници... — той поклаща глава с изумление. — Някакви шантави яйчници!

Е, не успявам да се въздържа! Той изглежда толкова дълбоко обиден, пък и начинът, по който произнася „яйчници“, е толкова смешен, че преди да се усетя, избухвам в смях. За един миг Джак изглежда изненадан от реакцията ми, след което обаче цялото му лице някак много симпатично се сбръчква и в следващата секунда той също вече се смее неудържимо. При това носът му става като на бебче, което го прави невъобразимо смешен.

О, Боже, ще умра! Хълцам, превивам се, ребрата ме болят, но всеки път, щом го погледна, избухвам в още по-силен смях. По лицето ми се стичат сълзи, носът ми също тече, а нямам кърпичка... Май ще се наложи да го издухам в рисунката с яйчниците...

— Ема, защо си с този мъж?

— Какво? — поглеждам го, като продължавам да се смея.

И в следващия миг осъзнавам, че той е вече сериозен. Гледа ме с непроницаем израз на лицето.

— Защо си с този мъж? — повтаря въпроса си Джак.

Изведнъж желанието ми да се смея се изпарява. Отмятам коса от лицето си, като се опитвам да печеля време, тъй като наистина не знам как да му отговоря.

— Какво имате предвид?

— Конър Мартин няма да те направи щастлива. С него няма да се чувстваш удовлетворена.

Зяпвам го поразена.

— Кой казва, че няма?

— Опознах добре Конър през тези няколко дни. Часове наред сме били заедно на съвещания. Разбрах как работи умът му. Той е свестен мъж и мил човек... но ти заслужаваш повече — Джак ми отправя продължителен изпитателен поглед. — Мога да се хвана на бас, че в действителност не искаш да живееш с него. Но се страхуваш да го зарежеш.

Усещам да ме обзема негодувание. Как смее да ми чете мислите и да ги тълкува толкова... погрешно! Разбира се, че искам да живея с Конър.

— Дълбоко грешите — отговарям остро. — С нетърпение очаквам да заживеем заедно. Всъщност... всъщност точно преди малко си седях на бюрото и си мислех, че изгарям от нетърпение по-скоро да заживеем заедно!

Точно така!

Джак поклаща глава недоверчиво.

— На теб ти трябва по-интересен човек. Някой, който да те вълнува.

— Обясних ви вече, че не съм ги мислила тези неща, които ви ги наговорих в самолета. Конър ме вълнува! — заявявам, като му отправям предизвикателен поглед. — Така де... когато ни видяхте последния път, май бяхме доста страстни, нали?

— О, в архива ли? — пренебрежително свива рамене Джак. — Предполагам, че това е било отчаян опит от твоя страна да посъживиш любовния си живот.

Тази негова забележка ме изпълва с ярост.

— Нищо подобно! — изсъсквам срещу него. — Това беше... беше... спонтанен израз на дива страст.

— Извинявай в такъв случай — тихо отговаря Джак. — Грешката е моя.

— Пък и вас това какво ви засяга? — скръствам ръце пред гърдите си. — Какво ви интересува дали съм щастлива или не?

Настава продължително мълчание. Усещам, че ме гледа и пулсът ми се ускорява. За секунда срещам тъмните му очи и бързо отклонявам поглед.

— И аз си зададох този въпрос — отговаря ми той все така тихо. После свива рамене. — Може би защото изживяхме заедно онова премеждие със самолета. Може би защото ти си единственият човек в цялата компания, който не лицемерничи пред мен и не ми се прави на интересен.

Ще ми се да му се сопна: „И аз бих се правила на интересна! Ама нямах избор!“.

— Всъщност, искам да кажа, че... те чувствам като приятел — продължава Джак. — А на мен не ми е безразлично какво става с приятелите ми.

— О! — отронвам, като потърквам смутено носа си.

Точно се каня да отговоря учтиво, че и аз го чувствам като приятел, когато той добавя:

— Пък и всеки, който цитира филмите на Уди Алън реплика по реплика, няма начин да не е пълен смотаняк.

Чувствам да ме залива вълна на обида заради Конър.

— Как може да говорите така! Нищо не разбирате! — възкликвам разпалено. — И да ви кажа, хиляди пъти съжалявам, че седях до вас в тъпия самолет! Нарочно ми ги говорите всички тези неща, за да ме дразните. И се държите така, сякаш ме познавате по-добре от всеки друг...

— Може би е истина — прекъсва ме той и в очите му проблясват искрици.

— Кое?

— Може би наистина те познавам по-добре от всеки друг.

Гледам го, задъхана от някаква странна смесица на гняв и адски приятно вълнение. Изведнъж започвам да се чувствам така, сякаш двамата с Джак играем тенис. Или танцуваме.

— Не ме познавате по-добре от всеки друг! — сопвам му се с възможно най-остър тон.

— Знам, че няма да се събереш да живееш с Конър Мартин.

— Ще се събера.

— Няма да го направиш.

— Ще го направя.

Той се размива.

— Ще го направя! И ако искате да знаете, сигурно дори ще се омъжа за Конър.

— Ще се омъжиш за Конър? — повтаря той, сякаш това е най-смешната шега, която изобщо някога е чувал.

— Да! Защо не? Той е висок. И е красив. И е мил. И е много... той е... — не ми идва на ум какво друго да кажа. — Пък и все едно, става дума за личния ми живот. Вие сте ми шеф и ме познавате едва от една седмица. И да ви кажа, това изобщо не е ваша работа!

Смехът на Джак изведнъж секва. Изглежда така, сякаш съм му зашлевила шамар. Няколко мига ме гледа мълчаливо. После отстъпва крачка назад и натиска бутона на асансьора.

— Права си — казва със съвършено променен тон на гласа. — Личният ти живот не е моя работа. Пристъпих границата на допустимото. Извинявай.

Сърцето ми се свива от изненада.

— Аз... не исках да кажа, че...

— Не. Права си — няколко мига остава загледан в пода, после отново вдига поглед към мен. — Е, утре си заминавам за Щатите. Посещението ми тук беше много приятно и бих искал да ти благодаря за оказаната помощ. Ще се видим ли на партито за сбогуване тази вечер?

— Тъж... не знам — измънквам смутено.

Потъваме в тягостно мълчание.

Това е ужасно. Направо ужасно! Искане ми се да кажа нещо. Искане ми се по някакъв начин да оправя нещата и всичко да си е как както беше допреди малко — да се смеем и да се шегуваме. Но не знам какво да кажа.

Асансьорът спира на деветия етаж и вратите се отварят.

— Мисля, че отгук мога да се оправя — подхвърля Джак. — Всъщност, поисках да ме придружиш само за компания.

Неловко му подавам папките, които държа.

— Е, Ема — казва той все така официално, — в случай че не се видим по-късно... беше ми много приятно да се запозная с теб —

улавя погледа ми и за момент в очите му отново проблясва предишната топлина. — Наистина.

— И на мен — отговарям със свито гърло.

Не, не искам да заминава. Не искам това да е краят. Искан ми се да се вкопча в ръката му и да кажа: „Не си отивай!“ Господи, ама какво ми става?!?

— Приятно пътуване — успявам да измърморя, докато се ръкуваме за довиждане.

Джак се обръща рязко и тръгва по коридора.

Отварям на няколко пъти уста, за да го извикам... но какво бих могла да му кажа? Няма какво. Утре сутринта той ще се качи на самолета и ще се върне към своя си живот. А аз ще остана тук, в моя.

До края на деня съм като изтръпнала. Всички бърбят развълнувано само за прощалното парти на Джак Харпър. Тръгвам си половин час по-рано. Прибирам се право вкъщи, правя си чаша горещ шоколад и се отпускам на дивана, заглеждана в нищото. По едно време чувам Конър да си отключва вратата.

Поглеждам го, когато влиза в хола, и на секундата разбирам, че нещо се е променило. Не, не в него. Той си е все същият.

А в мен. Аз съм се променила.

— Здравсти — леко ме целува той по косата. — Тръгваме ли?

— Къде да тръгваме?

— Да видим онзи апартамент на Едит Роуд. Трябва да побързаем, за да не закъснеем за партито на Джак Харпър. О, имам една изненада. Мама ни е изпратила подарък за новата къща. Получи се по куриер в офиса — казва Конър и ми подава картонена кутия.

Отварям я, изваждам отвътре... доста странен на вид стъклен чайник с два чучура и го зяпвам тъпо.

— В него запарката на чаените листенца е отделена от горещата вода. Мама казва, че така чайт ставал много по-хубав...

— Конър — чувам се да казвам неочаквано и за самата себе си. — Не мога да го направя.

— О, много е лесно, ще видиш. Трябва само да вдигнеш...

— Не! — стисвам очи, за да събера повечко кураж, после отново ги отварям. — Не мога да го направя. Не мога да живея с теб.

— Какво? — облекчава се насреща ми Конър. — Нещо случило ли се е?

— Да. Не — преглъщам тежко и започвам да мънкам: — От известно време ме мъчат... съмнения. За нас двамата. И напоследък... напоследък те се потвърдиха. Ако го направя, това би било върхът на лицемерието. Няма да е честно. Нито към теб, нито към мен.

— Какво! — още по-изумено повтаря Конър, като разтрива с длан лицето си. — Ема, да не искаш да кажеш, че си решила да... че искаш да...

— Искам да скъсаме — казвам тихо, забила поглед в килима под краката си.

— Шегуваш се.

— Не се шегувам! — възкликвам, изведнъж обзета от необясним гняв. — Изобщо не се шегувам!

— Но... Та това е смешно! Смешно и... глупаво! — Конър крачи нервно насам-натам из стаята. Изведнъж спира, поглежда ме втренчено и заявява: — Заради самолета е.

— Какво? — питам стреснато, сякаш ме е ударил.

— Откакто се върна от Шотландия, не приличаш на себе си.

— Не е вярно!

— Вярно е! Непрекъснато си някак настръхнала, излъчваш напрежение... — Конър прикляка пред мен и взема ръцете ми в своите. — Ема, мисля, че още си в травма от онова кошмарно пътуване. Може би е добре да поговориш с някой психотерапевт.

— Не ми трябва психотерапевт, Конър! — издърпвам рязко ръцете си от неговите. — Но вероятно си прав. Може би изживяването в самолета наистина... — преглъщам мъчително. — ... ми се е отразило. Може би то ме накара да погледна живота си в перспектива и да осъзная някои неща. И едно от тях е, че ние с теб не сме един за друг.

Конър сяда бавно на килима с безкрайно удивен израз на лицето.

— Но, Ема, всичко между нас беше страхотно! И сексът, и изобщо...

— Да, знам.

— Има ли някой друг?

— Не! — отговарям остро. — Разбира се, че няма никой друг! — добавям, като машинално започвам да драскам с нокът тапицерията на

дивана.

— О, разбирам. Ти не го мислиш наистина — изведнъж заявява Конър. — Просто си в кофти настроение. Ей сега ще ти напълня ваната с гореща вода, ще запаля няколко ароматизирани свещи и...

— Конър, моля те, недей! — прекъсвам го рязко. — Стига с тези ароматизирани свещи! Чуй ме какво ти говоря! Трябва да ми повярваш! — впервам поглед в очите му и натъртвам: — Искам да се разделим!

— Не ти вярвам! — клати той глава. — Та аз те познавам, Ема! Ти не си такъв човек! Не си в състояние изведнъж да захвърлиш... Не би могла да...

В следващия миг той замлъква шокирано, тъй като аз най-неочаквано хвърлям шантавия стъклен чайник на пода. Един миг двамата го гледаме сащисано.

— Тъъ... трябваше да се счупи — обяснявам след кратка пауза. — И това щеше да означава, че съм в състояние да захвърля... нещо, когато знам, че не... че не ми подхожда.

— Май се счупи — отбелязва Конър, като вдига чайника и започва да го оглежда. — Всъщност, има само една тъничка като косъм пукнатина.

— Ето, виждаш ли!

— Все още можем да го използваме и да...

— Не. Не можем.

— Можем да го залепим с прозрачно лепило за стъкло.

— Да, но никога няма да работи така, както трябва — натъртвам през стиснати зъби, свила юмруци от двете страни на тялото си. — Няма да е същото. Изобщо няма... няма да стане.

— Разбирам — отронва Конър след кратък размисъл.

И си мисля, че най-сетне наистина разбира. Възцарява се тягостно мълчание.

— Ами... в такъв случай... май трябва да тръгвам — казва най-после Конър. — Ще се обадя на собствениците на апартамента да им кажа, че двамата с теб сме се... — рязко млъква и силно си разтрива с пръсти гърбицата на носа, сякаш да възпре сълзите си.

— Добре — отговарям с глас, който ми прозвучава като чужд, а после добавям: — Имаш ли нещо против, ако не го разгласяваме в службата? Поне за известно време.

— Не, разбира се — отговаря мрачно Конър. — На никого нищо няма да кажа.

Почти е прекрачил прага на вратата, когато изведнъж се обръща, бъркайки в джоба си.

— Ема, ето билетите за джаз фестивала — казва той с леко разтреперан глас. — За теб са.

— Какво? — ужасено зяпвам билетите в ръката му. — О, не! Нека останат при теб, Конър! Те са си твои!

— Не, ти ги вземи. Знам с какво нетърпение очакваше да чуеш „Квартет Денисън“ на живо.

И той пъхва ярко оцветените билети в ръката ми, като притиска пръстите ми върху тях.

— Аз... аз... — преглъщам тежко. — Конър... аз всъщност не... не знам какво да кажа.

— Е, поне джазът винаги ще ни свързва — отвръща Конър дрезгаво, излиза припряно и затваря вратата зад гърба си.

XI

Чудничко. Сега вече си нямам ни повишение, ни гадже. Но затова пък си имам очи, зачервени и подпухнали от плач. И всички мислят, че съм откачила.

— Ти си луда! — заявява ми категорично Джемима приблизително на всеки десет минути.

Събота сутрин е, така че ние и трите сме се отдали на обичайната си рутина — мотаем се из апартамента по пеньоари и се наливаме с кафе с надеждата да се отърсим от махмурлука. А в моя случай — от раздялата с повишението и с гаджетото.

— Даваш ли си сметка, че той ти беше в ръцете? — смръщва вежди Джемима, вторачена в палеца на крака си, който се е заела да лакира в бебешко розово. — Сигурна съм, че до шест месеца щеше да си с диамант на пръста.

— Ти май казваше, че съм си проиграла всички шансове, съгласявайки се да живея с него — напомням ѝ нацупено.

— Е, в случая с Конър нямаше такава опасност — отсича Джемима, поклаща глава и добавя за пореден път: — Ти си луда!

— Мислиш ли, че съм луда? — обръщам се към Лиси, която седи в люлеещия се стол с присвити към корема колене и дъвче препечена филийка. — Ама честно!

— Ами... тъъ... не — измънква тя крайно неубедително. — Разбира се, че не си!

— О, Лиси! И ти също мислиш, че съм луда!

— Не, не, но... двамата изглеждахте идеална двойка.

— Знам. Знам, че изглеждахме идеална двойка — замълчавам за миг, за да събера мислите си. — В действителност обаче непрекъснато имах чувството, че не съм... аз самата. Все ми се струваше, че някак... играем. Всичко ми се струваше някак... нереално.

— Това ли било?! — прекъсва ме Джемима и по погледа ѝ разбирам, че според нея говоря пълни глупости. — И това е причината да скъсаш с него, така ли?

— Доста основателна причина, не мислиш ли? — лоялно застава на моя страна Лиси.

Джемима ни гледа неразбиращо, а после възкликва:

— Разбира се, че не! Защото, Ема, ако беше имала търпението да се държиш достатъчно дълго време така, сякаш сте идеалната двойка, в крайна сметка щяхте да станете идеална двойка.

— Да, но... нямаше да бъдем щастливи!

— Да, но щяхте да бъдете идеалната двойка — бавно и натъртено изрича Джемима, все едно говори на някое много глупаво дете. — Разбира се, че щяхте да бъдете щастливи — тя се изправя внимателно и пристъпвайки предпазливо с разперени пръсти на краката, се отправя към вратата. — Пък и да ти кажа, всеки се преструва, независимо каква е интимната връзка.

— Не е вярно! Или поне... не би трябвало да е така!

— Глупости! Естествено, че трябва да е точно така! — Джемима ни поглежда многозначително през рамо и добавя назидателно: — Майка ми е женена за баща ми вече тридесет години, а той все още не е наясно, че тя не е естествено руса!

Джемима излиза от хола, а ние с Лиси се споглеждаме.

— Мислиш ли, че е права? — питам аз леко разколебано.

— Не, разбира се! — отговаря Лиси доста неуверено. — Интимните и приятелските връзки би трябвало да се градят въз основа на... на взаимното доверие и... истината... — тя спира за миг и ме поглежда разтревожено. — Ема, ти никога не си ми казвала, че изпитваш подобни чувства по отношение на Конър.

— Ами аз... ъъ... на никого не съм го казвала.

И в същия миг осъзнавам, че това не е вярно. Но пък не мога да призная на най-добрата си приятелка, че съм казала много повече и далеч по-съществени неща за себе си на един съвършено непознат мъж, вместо на нея, нали така?

— О, бих искала да се доверяваме и да си споделяме повече една на друга! — възкликва Лиси. — Ема, хайде да си обещаем от днес нататък да си казваме абсолютно всичко. Пък и по принцип не би трябвало да имаме тайни една от друга. Нали сме най-добри приятелки!

— Съгласна съм! — възторжено приемам предложението ѝ.

Изведнъж изпитвам такава сърдечна топлина към нея, че се навеждам и я прегръщам силно.

Лиси е съвършено права! Би трябвало да си споделяме повече. Не трябва да имаме тайни една от друга. Така де, двете с нея се познаваме от двадесет години, за бога!

— Е, щом вече ще си казваме абсолютно всичко... — Лиси отхапва от препечената си филийка и ме поглежда изпитателно. — Това, че зарязваш Конър, има ли нещо общо с... с мъжа от самолета?

Сърцето ми трепва и аз се опитвам да го успокоя, като отпивам глътка кафе.

Дали това има нещо общо с него? Не. Няма.

— Не — казвам, без да вдигам поглед към Лиси. — Няма.

Няколко минути и двете мълчим, загледани в екрана на телевизора, по който дават интервю с Кайли Миноуг.

— О, Лиси! — изведнъж се сецам аз. — Щом ще си задаваме въпроси една на друга... какво всъщност правехте в твоята стая с този Жан-Пол?

Лиси си поема дълбоко дъх, явно смутена.

— И хич не ми разправяй, че сте преглеждали някакво си дело — бързам да добавя. — Защото това едва ли е свързано с толкова яко пухтене и блъскане на легло.

— О! — отронва Лиси, притисната в ъгъла. — Добре де... ами ние... такава — тя отпива голяма глътка кафе, като упорито отбягва погледа ми. — Ние... хм... правехме секс.

— Какво? — зяпвам я сащисано.

— Ами да, правехме секс. Затова и не исках да ти кажа. Беше ме срам.

— Ти и Жан-Пол сте правили секс, така ли?

— Да! — Лиси се прокашля смутено, но после добавя решително: — Правехме страстен... бурен... първичен... животински секс.

Не, нещо тук не е наред.

— Не ти вярвам! — хвърлям ѝ изпитателен поглед аз. — Не сте правили секс.

Розовите петна по бузите на Лиси стават яркочервени.

— Правехме.

— Не, не сте! Лиси, кажи ми какво наистина правехте?

— Секс! Заклевам се! — възкликва Лиси разпалено. — Жан-Пол е новото ми гадже и... това правехме! Остави ме на мира вече!

Лиси скача на крака, разпилявайки трохи по целия диван, и припряно излиза от стаята, като се спъва леко в килима.

Зяпам след нея с отворена уста.

Защо ме лъже? Какво, за бога, са правили в стаята ѝ? Ако е било само секс, тя нямаше да е чак пък толкова засрамена, нали така? Но какво по-срамно нещо от секса би могло да има, по дяволите?!? Толкова силно съм заинтригувана, че направо ми става ведро на душата.

Да си призная, това определено не е сред най-страхотните уикенди в живота ми. А нещата стават още по-мрачни, когато пристига пощата и в купчината сметки и рекламни брошури откривам картичка с изглед от средиземноморски курорт, в която мама и татко ми пишат колко чудесно си прекарват. И дори още по-мрачни, когато прочитам хороскопа си в „Мейл“, в който се казва, че през последните ден-два вероятно съм допуснала огромна грешка.

Но в понеделник сутринта вече се чувствам по-добре. Не, не съм допуснала грешка! От днес започвам нов живот! Абсолютно забравям за всякакви любови и други подобни глупости и се съсредоточавам изцяло върху кариерата си. Може дори да си потърся нова работа.

На излизане от метрото вече съм запленена от тази идея. Ще кандидатствам за работа като специалист по маркетинг в „Кока-кола“ или в някоя друга голяма компания. И те ще ме назначат. И тогава Пол изведнъж ще осъзнае каква огромна грешка е допуснал, като не ме е повишил. И ще ме моли да не напускам, но аз ще му кажа: „Късно си се сетил. Дадох ти шанс, но ти го проигра“. И тогава той ще започне да ме умолява: „Ема, какво бих могъл да направя, за да промениш решението си?“. Но аз ще му отговоря...

Когато приближавам входа на „Пантера Корпорейшън“, Пол вече лази в краката ми, а аз седя небрежно отпусната в шефското кресло зад неговото бюро (облечена в много шикозен нов костюм с панталон и обути в „Прада“) и казвам: „Знаеш ли, Пол, трябваше само да се отнасяш към мен с поне мъничко уважение...“

Мамка му! Изведнъж заковавам на място, с ръка на остъклената входна врата. Във фоайето се мярка русокоса глава.

Конър. Обхваща ме паника. Не, не мога да вляза. Просто не мога и това си е. Не мога да...

После обаче главата се извъръща и виждам, че не е Конър, а Андрея от счетоводството. Бутвам вратата и влизам, като се чувствам като пълна глупачка. О, Боже, съвсем съм се скапала. Трябва да се взема в ръце, защото рано или късно ще налетя на Конър и ще трябва някак да се справя с положението.

Поемам нагоре по стълбите. Добре поне, че все още никой в офиса не знае. Това би направило нещата хиляди пъти по-кофти. Ако трябваше да изтърпявам хората да идват и да ми казват...

— Ема, толкова съжалявам за теб и Конър!

— Какво? — вдигам рязко глава и виждам към мен да приближава Нанси от администрацията.

— Тази новина ни дойде като гръм от ясно небе. Кой би могъл да предположи, че ще скъсате! Та вие бяхте идеалната двойка! Но пък човек никога не знае...

Зяпам я тъпо.

— Ти... как разбра?

— О, всички знаят! — възкликва Нанси. — Ами, в петък вечерта отидохме заедно на бар. По едно време Конър също дойде и доста се напи, а после го съобщи на всеослушание. Всъщност произнесе нещо като реч!

— Какво... какво е направил?

— Беше много трогателно, да ти кажа. Сподели, че чувства „Пантера Корпорейшън“ като свое семейство и вярва, че всички ние ще го подкрепим в този труден за него момент. Както и теб също, разбира се — припряно добавя Нанси след секундна пауза. — Въпреки че всъщност Конър е този, който се нуждае от подкрепа, защото ти го изоставяш, а не той теб — Нанси се накланя доверително към мен и снишава глас. — И да знаеш, доста от момичетата смятат, че си се побъркала!

Не, не мога да го повярвам! Конър е държал реч по повод раздялата ни. И то след като ми обеща, че на никого няма да казва! А ето че сега всички са на негова страна.

— Ясно — успявам най-сетне да кажа. — Е, аз по-добре да...

— Срамота наистина! — възкликва Нанси, като ми отправя изпитателен поглед. — Дватама изглеждахте идеална двойка!

— Да, знам — отговарям с пресилена усмивка. — Както и да е, трябва да тръгвам. Ще се видим по-късно.

Отправлям се към новия автомат за кафе и зачаквам чашката да се напълни, забила пуст поглед пред себе си, опитвайки се да осмисля положението. Изведнъж ме стряска тих треперлив глас.

— Ема?

Вдигам глава и сърцето ми се обръща. Пред мен стои Кейти и ме гледа така, сякаш съм някакво чудовище с три глави.

— О, здрасти! — възкликвам уж ведро.

— Вярно ли е? — пита шепнешком тя. — Наистина ли сте скъсали? Няма да го повярвам, докато не го чуя от собствената ти уста.

— Да — признавам неохотно. — Вярно е. Конър и аз се разделихме.

— Боже мой! — поглежда ме Кейти с широко отворени очи. Дишането ѝ става все по-тежко и по-тежко. — Боже мой! Разделили сте се! Боже мой! Не, не мога да го понеса...

Мамка му! Ще припадне! Сграбчвам я за раменете и лекичко я разтърсвам.

— Кейти, успокой се, за бога! Дишай дълбоко... дишай... издишай... дишай...

— Това е ужасно! Само като си помисля, че... Откакто го чух в петък вечер, не съм на себе си... Тази нощ например се събудих плувнала в студена пот и си помислих, че ако е истина, то нищо на този свят вече няма смисъл. Животът няма абсолютно никакъв смисъл!

— Кейти, за бога! Чудо голямо, че сме се разделили с Конър! Хората непрекъснато се разделят.

— Но ти и Конър не бяхте „хората“! Вие бяхте идеалната двойка! Искам да кажа, че щом като вие двамата не успяхте, то за останалите от нас изобщо няма никакъв смисъл дори да се опитваме!

— Кейти, ние не бяхме идеалната двойка! — натъртвам, като се старая да запазя самообладание. — Бяхме най-обикновена двойка. Но не ни потръгна и... Е, стават такива неща.

— Но...

— И да ти призная, не ми се говори за това.

— О! — възкликва Кейти и ме поглежда стреснато. — О, Боже, разбира се. Извинявай, Ема. Не исках да... Аз само... това беше такъв шок за мен!

— Хайде, стига! — отговарям рязко. — А как мина твоята среща с Филип? Разведри ме с някоя приятна новина.

Постепенно Кейти се е успокоила и вече диша нормално.

— Ами... доста добре мина всъщност — казва тя въодушевено. — И пак ще се видим!

— Браво!

— Той е много чаровен. И внимателен. И двамата с него имаме еднакво чувство за хумор. И харесваме едни и същи неща — по лицето ѝ се разлива възторжена усмивка. — Чудесен е!

— Звучи прекрасно! Ето, виждаш ли? — стисвам насърчително ръката ѝ. — Вероятно вие двамата с Филип ще бъдете много по-добра двойка, отколкото бяхме ние с Конър. Искаш ли кафе?

— Не, благодаря. Трябва да тръгвам. Имам съвещание с Джек Харпър.

— Аха, ясно — отговарям разсеяно.

След около пет секунди обаче думите ѝ най-сетне стигат до съзнанието ми.

— Чакай! — втурвам се след Кейти по коридора и я хващам за рамото. — С Джек Харпър ли каза?

— Да.

— Но... той нали замина? Нали замина в петък?

— Не. Промени си плановете.

Зяпвам я изумено.

— Променил си е плановете?

— Ами да.

— Значи... — преглъщам тежко. — Значи е тук, така ли?

— Тук е, разбира се — засмива се Кейти. — На директорския етаж.

Усещам краката ми да се подкосяват.

— Защо... — прокашлям се лекичко, защото гърлото ми изведнъж пресъхва. — Защо си е променил плановете?

— Кой знае? — свива рамене Кейти. — Той е шефът. Може да прави каквото си поиска, нали така? И да ти кажа, той ми изглежда

много разумен човек — Кейти бръква в джоба си, изважда пакетче дъвки и ми предлага да си взема. — В петък вечер се държа много мило с Конър, след онази негова реч...

Сърцето ми се преобръща.

— Какво? Джак Харпър е чул Конър да казва, че сме скъсали, така ли?

— Ами да! Той седеше точно до него — Кейти лапва парченце дъвка. — А после му каза, че много добре го разбира как се чувства. Мило, нали?

Трябва да седна. Трябва да размисля. Трябва да...

— Ема, добре ли си? — пита разтревожено Кейти. — Боже, толкова съм нетактична...

— Добре съм — отговарям омаломощено. — Добре съм, наистина. Ще се видим по-късно.

Влизам замаяна в отдела по маркетинг.

Нещата вземаха доста неочакван обрат. Ами да! Предполагах, че Джак Харпър си пътува обратно за Америка. Без изобщо да подозира, че след нашия разговор в петък аз съм се прибрала веднага вкъщи и на секундата съм скъсала с Конър.

Изведнъж ме обзема чувство на ужасно унижение. О, Господи! Сега той ще си помисли, че съм скъсала с Конър заради онова, което ми е казал в асансьора. Ще си помисли, че съм го направила заради него. Което не отговаря на истината. Ама изобщо не...

Добре де, само отчасти...

Може би затова той...

Не! Смешно е да си мисля, че промяната в плановете му има нещо общо с мен. Пълна глупост! Просто не разбирам защо съм толкова нервна и напрегната.

Когато приближавам бюрото си, Артемис вдига поглед от броя на „Маркетинг Уийк“, който чете.

— О, Ема. Съжалявам за теб и Конър.

— Благодаря — отговарям сухо. — Но не бих искала да обсъждам този въпрос, ако нямаш нищо против.

— Хубаво — свива рамене Артемис. — Все ми е тая. Това беше просто проява на учтивост от моя страна — заявява тя с безразличие,

после хвърля поглед към бележника върху бюрото си и добавя: — Впрочем, за теб има съобщение от Джек Харпър.

— Какво?!? — само дето не подскачам стреснато.

Мамка му, не бива да издавам колко съм притеснена.

— Тъъ... за какво става дума? — питам по-овладяно.

— Иска да му занесеш... — Артемис присвива очи към записаното в бележника — ... досието „Леополд“ в неговия офис. Каза, че си знаела за какво става въпрос. Но че не било проблем, ако не можеш да го намериш.

Зяпвам я с разтуптяно сърце.

Досието „Леополд“.

„Използвахме го като извинение да се измъкнем от бюрата си...“

О, Господи! Това е парола. Иска да ме види!

О, Господи! О, Боже!

Никога, през целия си живот, не съм била по-развълнувана, заинтригувана и ужасена... едновременно!

Присядам на стола си и няколко минути зяпам тъпо тъмния екран на компютъра. После с треперещи ръце измъквам от чекмеджето една празна папка. Изчаквам Артемис да се обърне на другата страна и с преправен почерк припряно написвам „Леополд“ върху страничния кант.

Добре де... и сега какво?

Ами... ясно какво. Ще я отнеса горе в кабинета му.

Освен ако... Мамка му, как може да съм толкова тъпа?!? Ами ако действително има все пак някакво досие „Леополд“?

Пускам компютъра и влизам в архивната база данни на компанията. Не откривам абсолютно нищичко за „Леополд“.

Права съм била, значи. Наистина е парола. О, Боже!

Вече се каня да стана от бюрото си, когато ме обзема поредната параноя. Ами ако някой ме спре и ме попита какво е това досие „Леополд“? Или ако изпусна папката на пода и всички видят, че е празна?

Припряно отварям нов файл на компютъра, оформям засукана титула на писмо, а после написвам няколко реда от името на мистър Ърнест Р. Леополд до „Пантера Корпорейшън“. Програмирам файла за принтиране, а после спринтирам към принтера и бързо измъквам

листа, преди някой да е видял какво пише на него. Не че другите обръщат някакво внимание какво правя, ама все пак...

— Ами добре... — подхвърлям възможно най-небрежно, като пъхвам листа в папката „Леополд“. — Отивам да му занеса досието.

Артемис изобщо не вдига поглед от вестника си.

Вървя по коридорите, а стомахът ме присвива и ми е едно такова адски притеснено, като че абсолютно всеки в сградата знае какви ги върша. Въпреки че асансьорът чака на етаж, поемам нагоре по стълбите — първо, за да не ми се наложи да говоря с когото и да било, и второ, защото имам чувството, че буквално ще се пръсна, ако не изразходя поне част от задущаващата ме нервна енергия.

Защо иска да ме види Джак Харпър? Ако е само за да ми каже, че от самото начало е бил прав за Конър, то може да си... по дяволите, може да... Изведнъж се сецам за тягостната атмосфера към края на пътуването ни с асансьора и усещам стомахът ми да се свива от паника. Ами ако се държи ужасно с мен? Ами ако ми е сърдит?

Всъщност, напомням си аз, не съм длъжна да ходя, нали така? Той самият ми е оставил вратичка за измъкване. Спокойно мога да се обадя на секретарката му и да кажа: „Съжалявам, но не можах да открия досието «Леополд».“ И това ще е всичко.

За момент спирам разколебано, стиснала здраво папката с несъществуващото досие. После обаче продължавам нагоре.

Когато стигам пред вратата на офиса на Джак, виждам, че на стража пред нея е не някоя от секретарките, а Свен.

О, Господи. Добре де, Джак ми каза, че той е най-старият му приятел, ама все пак... тръпки ме побиват от този тип.

— Здравейте — измънквам нерешително. — Тъъ... мистър Харпър е помолил да му донесе досието „Леополд“.

Свен ме поглежда втренчено и за секунда ми се струва, че и двамата сме наясно за какво става дума. Той знае. Няма начин да не знае. Вероятно и той също използва тази парола. Свен вдига слушалката на интеркома и след миг мълчание съобщава:

— Джак, Ема Коригън е тук с досието „Леополд“ — затваря телефона и без следа от усмивка казва: — Влизайте направо.

И аз влизам, препъвайки се от неудобство. Офисът е огромен, целият в дървена ламперия. Джак седи зад голямо дървено бюро. Когато вдига поглед към мен, от очите му блика топлота и дружелюбие. Мъничко се поотпускам.

— Здравсти — поздравява ме Джак.

— Здравейте — отговарям.

Настава кратко мълчание.

— Тъъ... хм... нося ви досието „Леополд“ — измънквам, обзета от неудобство, и му протягам папката.

— Досието „Леополд“! — размива се той. — Чудесно — отваря небрежно папката и изумено се втренчва в изписания лист хартия, който съм пхнала в нея. — Какво е това?

— Ами... писмо до „Пантера Корпорейшън“ от мистър Леополд от „Леополд и къмпани“.

— Написала си писмо от името на мистър Леополд...? — пита той с безкрайна изненада и изведнъж започвам да се чувствам като абсолютна глупачка.

— Помисли си, че... може случайно да изпусна папката на пода и... и някой да види, че е празна — мънкам засрамено. — Затова го написах. Няма значение.

Опитвам се да измъкна папката от ръцете му, но Джак бързо я дръпва встрани.

— „От офиса на Ърнест Р. Леополд...“ — започва да чете той на глас писмовното ми творение, а лицето му се сбръчка от съдържан смях. — О! Виждам, че той иска да ни поръча 6000 каси „Кола Пантера“! Солиден клиент е този мистър Леополд.

— За някакво корпоративно събиране — обяснявам припряно. — Обикновено купували „Пепси“, но наскоро един техен служител опитал „Кола Пантера“ и толкова му харесала, че...

— ... че решили занапред да поръчват само от нас — довършва изречението ми Джак, а после продължава да чете писмото на глас: — „И ще добавя, че съм толкова доволен от всички аспекти на произвежданите от вашата компания продукти, че вече почти не свалям от гърба си анцуга с марка «Пантера», защото, да ви призная, това е най-удобното спортно облекло, което изобщо някога съм носил“ — миг-два Джак остава загледан в писмото, после ме поглежда с

усмивка. С изненада виждам, че очите му са леко навлажнени. — Знаеш ли, Ема, това страшно би допаднало на Пийт.

— На... на Пийт Лейдлър ли? — уточнявам колебливо.

— Аха. Именно на Пийт му хрумна паролата с досието „Леополд“. Непрекъснато измисляше разни такива номера — потупва лекичко писмото с ръка и пита: — Мога ли да го задържа?

— Разбира се — отговарям леко сащисана.

Джак сгъва листа на четири и го пъхва в джоба си. Известно време и двамата мълчим.

— И така... — най-сетне заговарва Джак, като вдига глава и ме поглежда с безизразна физиономия — ... скъсала си с Конър.

Стомахът ми се преобръща. Не знам какво да кажа.

— И така... — вирвам брадичка предизвикателно — ... отложили сте заминаването си.

— Да, защото... — той изпъва пръстите на ръцете си и един миг ги разглежда съсредоточено. — Помислих си, че е добре да проуча поотблизо някои от европейските ни клонове — поглежда ме кратко. — Ами ти защо?

Май иска да чуе, че съм скъсала с Конър заради него, нали? Е, хубаво, ама аз пък няма да му кажа нищо подобно. За нищо на света.

— Поради същата причина — кимвам решително. — Заради европейските клонове.

По устните на Джак се изписва лека усмивка.

— Разбирам. А ти... добре ли си?

— Прекрасно. Всъщност, отново се радвам на свободата си — ръкомахам импулсивно, за да подчертая думите си. — Нали разбирате... да не зависиш от никого, да правиш каквото си поискаш...

— Страхотно. Е, в такъв случай сега сигурно не е най-подходящото време за... — Джак спира колебливо.

— За какво? — питам някак прекалено нетърпеливо.

— Знам, че в момента не ти е до това... — продължава той внимателно, — ... но просто се чудех... — отново замълчава, а сърцето ми забива още по-лудо. — ... Искаш ли да излезем да вечеряме заедно някой път?

Господи, той ме кани на среща! Джак Харпър ме кани на среща!!!

Устата ми е като залепнала от удивление.

— Да — отговарям най-сетне. — С удоволствие.

— Чудесно! — нова пауза. — Само че точно сега животът ми е доста усложнен... И бих искал да... да не го разгласяваме из офиса.

— О, съгласна съм, разбира се — отвърщам припряно. — Трябва да сме дискретни.

— Ами в такъв случай... какво ще кажеш за утре вечер? Удобно ли ти е?

— Напълно.

— Ще дойда да те взема. Прати ми по имейла адреса си. В осем става ли?

— Идеално. В осем!

— И, Ема, ще те помоля за още нещо... Не се обръщай към мен толкова официално.

— Разбира се... Джак.

Когато излизам от офиса му, Свен ме поглежда и вдига въпросително вежди, но аз си премълчавам. Отправлям се надолу към отдела по маркетинг, като се старая да изглеждам безразлична и спокойна. Но вътрешно цялата треперя от вълнение, а на лицето ми непрекъснато се промъква широка усмивка.

О, Господи! О, Боже мой! Джак Харпър ме покани на вечеря... Просто не мога да го повярвам!

О, я стига! Какво се правя на интересна? Знаех си, че така ще стане. Още като чух, че не си е заминал за Америка. Знаех си!

XII

Никога не съм виждала Джемима толкова отвратена.

— Какво?!? Той знае всичките ти тайни?!? — зяпва ме тя втрещено, сякаш току-що съм я информирала гордо, че ще ходя на среща с някой масов убиец. — Как така?!?

— Ами двамата седяхме един до друг в самолета и аз му казах всичко за себе си.

Смръщвам се леко срещу отражението си в огледалото и изскубвам поредното косъмче от веждата си. Вече е седем вечерта. Приключила съм с банята. Изсушила съм си косата. И сега съм на етап гримиране.

— И ето че той я е поканил на вечеря — доволно заявява Лиси, която седи на пода, прегърнала колене, и наблюдава с интерес приготвянията ми за срещата. — Не е ли адски романтично?

— Шегуваш се, нали? — пита Джемима, явно тотално поразена. — Кажи, че се шегуваш.

— Нищо подобно! Разбира се, че не се шегувам. Защо? Какъв е проблемът?

— Отиваш на среща с мъж, който знае всичко за теб!

— Е, и?

— И ме питаш какъв е проблемът?!? — невярващо извисява глас Джемима. — Да не си се побъркала!

— Не, разбира се!

— Знаех си аз, че си падаш по него! — заявява Лиси за хиляден път. — Знаех си! Още от първия миг, когато заговори за него — тя поглежда отражението ми в огледалото и добавя: — Стига се скуба вече. Добре си.

— Мислиш ли? — вглеждам се във веждите си аз.

— Ема, никоя разумна жена не казва на мъжете всичко за себе си! — назидателно натъртва Джемима. — Винаги трябва да оставаш загадка за тях! Мама все ми повтаря, че един мъж никога, ама

абсолютно никога не трябва да знае какво има в сърцето и в дамската ти чантичка.

— Е, късно е вече — казвам леко предизвикателно. — Джак вече знае всичко.

— В такъв случай нямаш никакъв шанс — категорично заявява Джемима. — Той никога няма да те уважава.

— Глупости! — отсичам аз.

— Ема! — възкликва Джемима снизходително и почти с нещо като съжаление към мен. — Как не разбираш?! Ти вече си загубила битката!

— Не е вярно! Никаква битка не съм губила!

Понякога си мисля, че за Джемима мъжете не са човешки същества, а някакви извънземни роботи, които трябва да бъдат сразени с цената на всичко.

— Знаеш ли, Джемима, по този начин с нищо не ѝ помагаш — намесва се Лиси. — А ти си излизала със сума ти богати бизнесмени. Сигурно можеш да я посъветваш нещо, което ще ѝ е от полза!

— Ами хубаво — въздъхва Джемима. — То си е изгубена кауза, но ще се постарая — започва да брои на пръстите си, като се обръща към мен: — Първото и най-важно нещо е да изглеждаш колкото се може по-добре поддържана.

— Че защо, мислиш, си скубя веждите, а? — правя ѝ гримаса в огледалото аз.

— Чудесно. Следващото важно нещо е да проявяваш интерес към неговите любими занимания. Той какви хобита има?

— Откъде да знам. Коли, предполагам. Говори се, че на ранчото си има куп адски скъпи ретро автомобили.

— Великолепно! — лицето на Джемима се прояснява. — Идеално. Преструваш се, че си падаш по коли. Предлагаш му да посетите някоя специализирана изложба за ретро автомобили.

— Не става! — отсичам, като отпивам от коняка, който съм си сипала за кураж. — В самолета му казах, че мразя ретро колите.

— Какво си направила?!? — възкликва изумено Джемима и ме поглежда така, сякаш изгаря от желание да ме удари. — Казала си на мъжа, с когото излизаш, че мразиш любимото му хоби?!?

— Тогава изобщо не знаех, че ще ме покани на вечеря и че ще излизам с него! — заемам отбранителна позиция аз и протягам ръка

към тубичката с фон дьо тен. — Пък и това си е чистата истина. Мразя ретро колите! Типовете, дето ги карат, винаги изглеждат адски самодоволни и нафукани. Направо отвратително!

— Че какво общо има истината с цялата тази работа? — извисява глас Джемима. — Съжалявам, Ема, но не мога да ти помогна! Положението ти е катастрофално. Ти си неспасяем случай. То е все едно да тръгнеш на бой по нощница.

— Джемима, не отивам на бой! — отвръщам остро, като врътвам очи към небето. — Нито на турнир по шахмат. Просто излизам на вечеря с един приятен мъж!

— Ужасно цинична си, Джемима — намесва се и Лиси. — Според мен е много романтично дори! Ще си прекарат идеално, защото няма да го има цялото онова неудобство, че не се познават. Той вече знае всичко за Ема. Знае какво ѝ харесва, от какво се интересува... Предварително е ясно, че си подхождат.

— Изгубена кауза — отново поклаща глава Джемима. — Какво ще облечеш? — пита тя, като присвива очи. — Къде ти е тоалетът?

— Черната си рокля — отвръщам невинно и посочвам към вратата, на която виси закачалка с черната ми рокля. — И черните сандали с високите токчета и връзките.

Очите на Джемима се присвиват още повече. Често си мисля, че от нея би излязъл чудесен есесовец.

— Надявам се, че няма да отмъкваш нищо от моя гардероб.

— Не, разбира се! — възкликвам възмутено. — Какви ги говориш, Джемима! Та аз си имам свои дрехи, за бога!

— Хубаво. Е, аз излизам. Приятно прекарване.

Двете с Лиси изчакваме в напрегнато мълчание, докато стъпките на Джемима заглъхнат по коридора и чуем затварянето на входната врата.

— Готово! — възкликвам въодушевено, но Лиси вдига ръка предупредително.

— Чакай!

Замръзваме неподвижно за няколко минути. По едно време чуваме входната врата да се отваря много тихичко.

— Опитва се да ни излови в крачка — прошепва Лиси, после извисява глас и пита: — Кой е? Джемима, ти ли си?

— О, забравих си червилото — Джемима се появява на прага и зорко оглежда хола.

— Едва ли ще го откриеш тук — подхвърля Лиси невинно.

— Май си права — казва Джемима и повторно оглежда стаята.

— Е, тръгвам. Още веднъж приятно прекарване.

Стъпките ѝ отново заглъхват по коридора. Входната врата се затръшва. Двете с Лиси пак замръзваме, напрегнато заслушани.

— Готово! — щраква с пръсти тя след малко. — Да вървим!

Внимателно отлепяме прозрачната лентичка скоч от външната страна на вратата към стаята на Джемима. Лиси драсва лекичко с нокът по боята, за да отбележи точното ѝ място.

— Чакай! Сложила е още една в долния край — спира ме тя, когато вече се каня да отворя вратата.

— Родена си за шпионин — отбелязвам, докато я наблюдавам как внимателно отлепва почти невидимата лентичка скоч.

— Готово — подхвърля Лиси, смръщила съсредоточено вежди.

— Но внимавай, положително ни е заложила и други капанчета.

— Вратите на гардероба също са залепени със скоч — отбелязвам, а после вдигам поглед нагоре и възкликвам: — Боже мили!

Посочвам на Лиси закрепената върху гардероба чаша с вода, готова да ни залее в мига, в който отворим вратите му.

— Надута крава! — изсъсква Лиси, докато свалям внимателно чашата. — Онзи ден цяла вечер записвах кой за какво я е търсил по телефона, а тя дори едно благодаря не ми каза.

Лиси ме изчаква да сваля чашата, преди да отвори вратите на гардероба.

— Готово ли е?

— Готово!

Лиси си поема дълбоко дъх и предпазливо отворя гардероба. В същия миг се разнася пронизителен вой на аларма.

— Мамка му! — изругава Лиси и припряно затваря вратите на гардероба. — Мамка ѝ! Как е успяла да я монтира?!?

— Не спира! — само дете не викам от вълнение. — Изключи я! Изключи я!

— Не знам как! Сигурно има специален код!

Двете опипваме трескаво гардероба.

— Не откривам никакъв бутон, ключ или каквото и да било...

Воят на алармата рязко спира. Двете с Лиси се споглеждаме, леко задъхани.

— Всъщност... — обажда се тя след дълга пауза — май беше аларма на кола отвън.

— О! О, да. Може би си права.

Леко поуплашена, Лиси протяга ръка към вратите на гардероба и предпазливо ги отваря. Тишина.

— Добре. Готово — въздъхва тя успокоено.

— Уаууу! — възкликваме и двете в един глас, когато вратите се отварят.

Гардеробът на Джемима прилича на приказна пещера със съкровища. Пълнен е с какви ли не новички, блестящи, секси дрехи — грижливо сгънати и подредени по рафтовете или окачени на закачалки, с торбички ароматни сухи цветчета между тях, също като в луксозен бутик. Най-долу са подредени обувките — всеки чифт в съответната му кутия, със залепена отпред полароидна снимка. На кукичките от вътрешната страна на вратите висят коланите. На отделен рафт са грижливо подредени чантите. Доста отдавна не съм заемала нищо от гардероба на Джемима и сега имам чувството, че той е изцяло подновен.

— Тя сигурно отделя поне един час дневно, за да подрежда нещата си — отбелязвам с лека въздишка при мисълта за пълния хаос в собствения ми гардероб.

— Дори повече — подхвърля Лиси презрително. — Виждала съм я. Тотално е вманиачена на тази тема.

Истината е, че гардеробът на Лиси — ако изобщо може да се използва тази дума — е в още по-лошо състояние дори от моя. Защото нейният гардероб всъщност се състои от един стол в стаята ѝ, върху който всичките и дрехи са отрупани на огромна купчина. Лиси твърди, че от сгъването и подреждането им я заболявало глава, пък и било съвършено излишно — щом дрехите са чисти, нищо друго нямало значение.

— И така... — ухилва се Лиси и сваля от закачалката една бяла рокля от блестяща материя. — Как би искала да изглежда мадам тази вечер?

В крайна сметка се отказвам от блестящата бяла рокля. Но след като я премервам, разбира се. Всъщност, двете с Лиси премерваме повечето от тоалетите на Джемима, а после много внимателно ги оставяме обратно по местата им. В един момент откъм улицата отново писва аларма на кола и в първия миг двете с Лиси неволно подскачаме ужасено, но веднага се преструваме, че изобщо не сме се стреснали.

Най-сетне се решавам и обличам нова червена блузка със секси смъкнатите рамене (на Джемима), черни копринени панталони с престижната марка „DKNY“ (мои собствени, купени само за двадесет и пет лири от магазин за дрехи втора употреба) и сребристи сандали с високи токчета от „Прада“ (на Джемима). А после, в последната минута, дори без да се замислям, грабвам от рафта малка черна чантичка на „Гучи“.

— Изглеждаш страхотно! — възкликва Лиси, докато се въртя пред нея. — Абсолютно потресаващо!

— Не съм ли много натруфена?

— Не, разбира се! Стига де, излизаш на вечеря с мултимиллионер, в края на краищата!

— Млъквай! — изписквам нервно и стомахът ми отново се свива от притеснение.

Поглеждам часовника си. Вече е почти осем.

О, Господи! В цялата тази забавна суматоха с меренето на дрехи почти бях забравила за какво всъщност го правя.

Спокойно! Спокойно! Спокойно! Та това е само една най-обикновена вечеря. Нищо специално. Нищо, което да е извън рамките на...

— Божичко! — извиква Лиси откъм прозореца в хола. — Ела да видиш каква страхотна кола е спряла пред нас!

— Какво? Къде? — изтичвам до прозореца с разтуптяно сърце.

Когато поглеждам накъде ми сочи, дъхът ми буквално спира. Пред къщата е спряла огромна луксозна лимузина. Ама наистина огромна! Сребриста, блестяща, подозрително баровска за нашата тясна уличка. Забелязвам, че някои съседни от срещнатата къща също я оглеждат любопитно от прозорците си.

Изведнъж ме обзема панически страх. Какво правя аз всъщност?!? Та това е свят, за който нищо-нищичко не знам. Когато седяхме един до друг в самолета, Джак и аз бяхме двама души на едно и също ниво. Но сега... Виж само в какъв свят живее той... и в какъв живея аз.

— Лиси — прошепвам със свито гърло, — не искам... няма да отида.

— Ще отидеш! — казва Лиси, но си личи, че и тя е уплашена не по-малко от мен.

В следващата секунда звънецът иззвънява и двете подскачаме стреснато.

Имам чувството, че ще повърна от ужас. Добре де, спокойно!

— Здравей — казвам по домофона. — Ей сега слизам.

Оставям слушалката и поглеждам уплашено Лиси.

— Ами... — измънквам с разтреперан глас — ... отивам.

— Ема — сграбчва ръцете ми Лиси, — хич и не мисли какви ти ги наприказва Джемима. Просто се отпусни и си прекарай приятно вечерта — прегръща ме здраво и добавя: — Звънни ми, ако ти се отдаде възможност, да кажеш как си.

— Добре.

Поглеждам се за последен път в огледалото, отварям вратата и поемам надолу по стълбите.

Джак ме чака пред входа на къщата, облечен със сако и вратовръзка. Усмивва ми се и изведнъж всичките ми страхове се изпаряват. Не е права Джемима. Това изобщо не е битка — аз срещу Джак. По-скоро е танц — аз с Джак.

— Здравей — усмивва ми се топло той. — Изглеждаш прекрасно!

— Благодаря.

Протягам ръка към дръжката на вратата на лимузината, но униформеният шофьор изтичва и я отваря вместо мен.

— Ама че съм глупава! — позасмивам се нервно.

Направо не мога да повярвам, че се качвам в такава кола! Аз, Ема Коригън! Чувствам се като принцеса. Като кинозвезда!

Отпускам се на кожената тапицерия, като се старая да не мисля колко по-различно е усещането, отколкото в която и да било друга кола, в която съм седяла през живота си.

— Добре ли си? — пита Джак.

— Да! Прекрасно! — отговарям с леко писклив и треперещ от възбуждане глас.

— Ема, ще бъде забавно. Обещавам — успокоява ме Джак. — Пийна ли си и чашка сладко шери преди срещата?

За бога, откъде знае, че... О, нали му го казах в самолета.

— Да, пийнах си — признавам смутено.

— Искаш ли още малко? — предлага ми Джак и отваря барчето, където виждам бутилка от любимото ми шери върху сребърен поднос с две кристални чаши.

— Специално заради мен ли си го взел? — питам невярващо.

— Не, това е любимата ми напитка — отговаря той с толкова комично сериозно изражение, че не издържам и се разсмивам. — Ще ти правя компания — добавя и ми подава едната чаша. — Никога преди не съм го опитвал — сипва по един пръст шери в двете чаши, отпива от своята и почти се задавя, когато преглъща. — Ей, ама ти наистина ли го харесваш това нещо?

— Да, страхотно е! Има вкус на... на Коледа!

— Има вкус на... — Джак поклаща озадачено глава. — Дори не искам да ти казвам на какво има вкус. Ще мина на уиски, ако не възразяваш.

— Както искаш — свивам рамене аз.

Отпивам голяма глътка от чашата си и му се усмихвам широко. Вече няма и помен от страховете и притесненията ми. Това ще бъде идеалната среща!

XIII

Спираме пред някакъв ресторант в Мейфеър, където никога преди не съм влизала. Всъщност, дори не съм сигурна, че изобщо някога съм стъпвала в този баровски квартал. Ами да, всичко тук е толкова луксозно и скъпо, че и през ум не ми е минавало да...

— Това е нещо като частен клуб — обяснява ми тихичко Джак, докато приближаваме към входа. — Много малко хора знаят за съществуването му.

— Мистър Харпър. Мис Кориън — някакъв мъж в скъп костюм се материализира сякаш от нищото пред нас и ни отваря вратата. — Оттук, моля.

Уаууу! Тук знаят името ми!

Минаваме през луксозно обзаведено фоайе с колониади и влизаме в богато орнаментиран салон, където вече седят три други двойки. Когато минаваме покрай едната от тях, жената — на средна възраст, с платиненоруса коса и облечена в златист жакет — вдига поглед към мен.

— О, здравей, мила! — възкликва тя. — Рейчъл!

— Какво? — оглеждам се озадачено. На мен ли говори?

Жената се надига от стола си, приближава с леко олюляване и ме целува.

— Как си, скъпа? От цяла вечност не сме те виждали тук!

Ясно, от нея се носи на талази дъх на алкохол. Хвърлям поглед към партньора ѝ на масата — и той не изглежда по-трезвен.

— Грешите — отговарям любезно. — Не съм Рейчъл.

— О! — един миг жената остава загледана в мен. После поглежда към Джак и по лицето ѝ се изписва разбиране. — О! Разбирам. Не, ти не си Рейчъл, естествено — казва най-сетне тя, като ми намига.

— Не! — възкликвам ужасено. — Грешите. Аз наистина не съм Рейчъл. Казвам се Ема.

— Ема. Да, разбира се — кима жената съзаклятнически. — Е, приятна вечеря. Обади ми се някой път.

Тя се връща с олюляване на мястото си, а Джак ме поглежда изпитателно и пита:

— Да имаш да ми казваш нещо?

— Да — отговарям. — Тази жена е напълно пияна.

Той прави пресилено шокирана физиономия. Не издържам и тихичко се изсмивам. Неговите устни също потрепват в усмивка, когато пита:

— Е, ще сядаме ли? Или може би тук имаш и други отдавна изгубени приятели, с които би искала да се поздравиш?

Оглеждам помещението, като се преструвам на замислена.

— Не. Това май беше всичко.

— Сигурна ли си? Не е нужно да бързаш. Убедена ли си, че онзи престарял джентълмен ей там не е дядо ти?

— Не, не мисля...

— И да ти кажа, нямам нищо против псевдонимите — добавя Джак. — Аз самият често се представям под името Егбърт.

Неволно избухвам в смях, който бързам да потуша. Така де, не върви да се хия като побъркана в такъв баровски ресторант. Хората вече ни поглеждат озадачено.

Настаняват ни на маса в ъгъла, близо до камината. Един келнер придържа стола ми, докато сядам, а после разгръща на скута ми голяма платнена салфетка. Друг ми сипва вода в чашата, а трети ми предлага сусамено хлебче. Точно същото се случва и с Джак. Шестима души се въртят край нас в някакъв шантав келнерски танц! Искане ми се да уловя погледа на Джак и да се разсмея, но той изглежда абсолютно сериозен, сякаш всичко това е свършено нормално.

Изведнъж ми хрумва, че може пък наистина да е нормално за него. Ами да! Той може би си има иконом, който му поднася чай и дори му глади вестника всеки божи ден!

Добре де, ами ако действително е така? Не, не бива да издавам колко необичайно е всичко това за мен!

— И така... — подемам, когато шестимата келнери привършват уводния си танц и сякаш се изпаряват. — Какво ще пием?

Вече съм си харесала питието на онази жена в златистия жакет. Нещо розовко, с тънки резенчета пъпеш като украса на чашата,

изглеждаше потресаващо примамливо.

— Вече е поръчано — отговаря Джак с усмивка и в същия момент един от келнерите се материализира от нищото край нас и отваря бутилка шампанско. — В самолета ти ми каза, че за теб идеалната среща започва с бутилка шампанско, която се появява като по вълшебство на масата.

— О! — възкликвам, като се опитвам да потуша лекото си разочарование. — Тъъ... да, наистина!

— Наздраве — казва Джак и чуква чашата си в моята.

— Наздраве — отговарям и отпивам от шампанското.

А то е чудесно. Наистина е чудесно. Сухо и... чудесно. Какъв ли е вкусът на розовата напитка с пъпеша?

Стига, Ема! Шампанското е върхът! Джак е прав — шампанското е идеалното начало за интимна среща!

— За първи път опитах шампанско, когато бях шестгодишна... — започвам аз.

— В дома на леля ти Сю — прекъсва ме Джак с усмивка. — После си съблякла всичките си дрехи и си ги хвърлила в езерцето пред къщата.

— Точно така — преглъщам разочаровано. — Май и това също съм ти го казала в самолета, а?

Хубаво, няма да му досаждам повторно с тази случка. Отпивам от шампанското си, като мисля на бързи обороти какво друго да кажа. Нещо, което да не знае. Има ли изобщо такова?

— Избрал съм едно много специално ястие, което, вярвам, ще ти хареса — усмихва ми се Джак. — Поръчах го предварително, специално за теб.

— Уаууу! — възкликвам изненадана. — Това е... върхът!

Специално поръчано за мен ястие! Боже мили! Невероятно!

Само дето... ами всъщност голяма част от удоволствието да се храниш на ресторант е именно да си избираш от менюто с екзотични названия какво ти се иска да опиташ в момента, нали така? Хм... това е почти най-любимата ми част от ходенето на ресторант.

Както и да е. Няма значение. Ще бъде идеално. Вече е идеално!

Хубаво. Дай сега да завържем някакъв разговор.

— И така, Джак, какво обичаш да правиш в свободното си време? — питам ведро.

Той свива рамене.

— Ами излизам насам-натам. Гледам мачове по бейзбол. Оправям колите си...

— Имаш колекция от ретро автомобили! Ясно. Уауу! Аз наистина... тъъ...

— ... мразиш ретро автомобилите — довършва Джак с усмивка.
— Да, помня.

По дяволите! Надявах се да е забравил.

— Не мразя колите като такива — бързам да поясня. — Но ненавиждам хората, които... които...

Мамка му! Май не звучи много добре. Припряно отпивам глътка шампанско, но се задавам и започвам да кашлям. О, Господи, гърдите ми се дерат от кашлица. От очите ми се стичат сълзи.

Останалите шестима души в салона са спрели да се хранят, всички са се обърнали към нашата маса и зяпат.

— Добре ли си? — пита Джак разтревожено. — Пийни малко вода. Обичаш „Евиан“, нали?

— Тъъ... да. Благодаря.

Мътните го взели! Макар да ми е неприятно да го призная, но Джемима май имаше право. Колко по-безпроблемно би било всичко, ако бях възкликнала лъчезарно: „О, обожавам ретро колите!“.

Както и да е. Няма значение.

Докато отпивам от водата си, на масата пред мен като по вълшебство се материализира чиния с печени чушки.

— Уаууу! — почти изписквам от удоволствие. — Обичам печени чушки.

— Да, помня — подхвърля Джак, който изглежда адски доволен от себе си. — В самолета ми каза, че любимото ти ядене били печените чушки.

— Така ли? — зяпвам го леко изненадана.

Ха! Не помня такова нещо! Искам да кажа, че наистина обичам печени чушки, ама чак пък да съм му го казала...

— Ето защо се обадох предварително в ресторанта и поръчах да ги приготвят специално за теб. Аз самият не ям чушки — добавя Джак, когато поставят пред него чиния с миди, — инак с удоволствие бих ти правил компания.

Само дето не се облизвам, втренчила поглед в чинията му. О, Господи! Тези миди изглеждат фантастично. Обожавам мидите!

— Добър апетит! — пожелава ми Джак с лъчезарна усмивка.

— Ъъ... да! Добър апетит.

Отхапвам парченце печена чушка. Ммм! Великолепно! Колко мило от негова страна, че се е сетил какво обичам.

Но очите ми непрекъснато лепнат по мидите в неговата чиния. При вида им устата ми се изпълва със слюнка. И този зеленикав плътен сос! Боже, сигурно са сочни и идеално приготвени...

— Искаш ли да опиташ една мида? — предлага Джак, забелязал погледа ми.

— Не! — само дето не извиквам стреснато. — Не, благодаря. Чушките са абсолютно... върхът! — усмихвам му се широко и пъхвам в устата си поредното парченце.

Изведнъж Джак се потупва по джоба.

— Мобилният ми телефон — пояснява той. — Ще имаш ли нещо против, ако отговоря? Може да е нещо важно.

— Разбира се, че не — махвам с ръка. — Говори си спокойно.

Когато Джак се отдалечава към фоайето, за да проведе разговора си на спокойствие, не успявам да се въздържа, присягам се и си бодвам една от неговите миди. Лапвам я и дъвча, притворила очи, за да се насладя най-пълноценно на вкуса ѝ. Просто... божествено! Най-вкусното нещо, което съм опитвала през целия си живот! Точно се чудя дали не мога да си хапна още една мида, като поразместя останалите в чинията, за да не си личи, когато усещам да ме лъхва на джин. Платиненорусата жена със златистия жакет е надвиснала над ухото ми.

— Казвай бързо! — прошепва ми тя. — Какво става?

— Ами... вечеряме.

— Това ми е повече от ясно — изсъсква непознатата нетърпеливо. — Но Джереми? Той подозира ли?

О, Боже мили!

— Вижте — свивам безпомощно рамене, — аз не съм жената, за която ме мислите...

— Това ми е повече от ясно! Никога обаче не съм допускала, че го носиш в себе си — възкликва непознатата и одобрително ме

потупва по ръката. — Но ако питаш мен, браво, миличка, забавлявай се! Виждам, че си свалила халката си — добавя жената, като хвърля поглед към лявата ми ръка. — Умница... Опа! Идва! Изчезвам!

И тя припряно се отдалечава с олюляване. Когато Джак сяда на мястото си, аз се привеждам към него, вече почти разкикотена на глас. Сигурна съм, че това недоразумение ще му хареса.

— Знаеш ли какво? — възкликвам шепнешком. — Аз имам съпруг на име Джереми! Приятелката ми ей там току-що дойде да ми го съобщи. Е, как предполагаш? Дали Джереми също кръшка?

Настава мълчание. Джак ме гледа неразбиращо.

— Моля?

Явно изобщо не ме е чул.

Няма начин да му повтора дума по дума казаното. Това би ме накарало да се почувствам адски глупаво. Всъщност, вече се чувствам глупаво.

— Няма значение — отговарям с пресилена усмивка.

Ново мълчание. Оглеждам се наоколо, като се чудя какво да кажа.

— Трябва да ти призная нещо — подхвърлям най-сетне, — откъснах една от твоите миди.

Очаквам да се престори на шокиран или ядосан. Изобщо да прояви някаква реакция, за да завържем разговор.

— Няма проблем — отговаря Джак разсеяно и започва бързо да набобда и дъвче останалите в чинията му миди.

Не, просто не разбирам! Какво се е случило? Къде изчезни ведрото му настроение? Джак изведнъж е станал неузнаваем.

Докато привършим печеното пиле със зелена салата и пържени картофи, цялото ми тяло вече ме боли от напрежение и тотална мизерия. Не, тази среща е пълен провал! Абсолютна катастрофа! Положих какви ли не усилия да вода лек разговор, да се шегувам и да бъда забавна. Но телефонът на Джак звъня още на два пъти, а след проведените разговори той ставаше все по-мрачен и разсеян. Да си кажа честно, имах чувството, че изобщо не забелязва присъствието ми.

Направо ми се плаче от разочарование. Наистина не разбирам какво става! Всичко вървеше толкова добре. Всъщност... фантастично!

Какво се обърка?

— Ще ида да се поосвежа — подхвърлям, след като келнерите раздигат чиниите от основното ни ястие.

Джак само кимва мълчаливо.

Дамската тоалетна прилича повече на палат, отколкото на клозет — с позлатени огледала, тапицирани в плюш столове и униформена служителка, която да подава ароматизираните меки кърпи. За един миг ми става неудобно да звъня на Лиси пред жената, но после си казвам, че сигурно е чувала къде-къде по-неудобни разговори.

— Здравсти — казвам, когато Лиси вдига слушалката. — Аз съм.

— Ема! Как вървят нещата?

— Отвратително — отговарям мрачно.

— Какво искаш да кажеш? — възкликва Лиси ужасено. — Как така отвратително? Какво стана?

— Направо е ужасно — простенвам, като се отпускам тежко на един стол. — Всичко започна великолепно. Смеехме се, шегувахме се... Ресторантът е потресаващ... и той беше поръчал фантастично меню специално за мен, с най-най-любимите ми яденета...

Преглъщам мъчително. Като се чувам как описвам началото на вечерта, срещата ни изглежда направо свършена.

— Звучи прекрасно — отбелязва Лиси озадачена. — Защо в такъв случай казваш, че...

— Защото точно по средата на вечерята някой му се обади по мобилния телефон... — подсмърквам и издухвам носа си в книжна кърпичка — ... и оттогава изобщо не ми е продумал нито дума. После пак му звънях и той непрекъснато излиза във фойето да говори и ме оставя да вися сама на масата, а когато се връща, разговорът изобщо не върви и си личи, че въобще не ме слуша.

— Може би е разтревожен за нещо, но не иска да те натоварва с грижите си — предполага Лиси след миг размисъл.

— Вярно — съгласявам се бавно. — Наистина изглежда силно притеснен.

— Може би се е случило нещо ужасно, но той не иска да ти разваля настроението. Опитай се да поговориш с него. Да споделиш тревогите му!

— Добре — отговарям леко обнадеждена. — Ще опитам. Благодаря, Лиси.

Връщам се на масата донякъде по-позитивно настроена. Появилият се изневиделица келнер придържа стола ми. Сядам и поглеждам Джак възможно най-топло и съчувствено.

— Джак, всичко наред ли е?

Той смръщва вежди.

— Защо питаш?

— Ами, тези телефонни обаждания явно те разстройват. Питам се дали няма нещо, за което... би искал да поговорим.

— Не, всичко е наред — отговаря сухо Джак. — Благодаря.

Тонът му издава, че не желае да говори на тази тема, но когато си наумя нещо, аз не се отказвам така лесно.

— Някакви лоши новини ли ти съобщиха?

— Не.

— Нещо свързано с... бизнеса ли? — настоявам аз. — Или... или може би е лично...

Джак ме поглежда и по лицето му неочаквано се изписва гняв.

— Вече ти казах, че няма проблем. Престани да питаш.

Страхотно. С това май великият Джак Харпър иска да ме постави на мястото ми, а?

— Ще желаете ли нещо за десерт?

Гласът на изневиделица появилия се келнер прекъсва мрачните ми размисли и аз му отправям скована усмивка.

— Не, благодаря.

Преситена съм от цялата тази скапана вечер. Мечтая да свършва по-скоро и да си отида вкъщи.

— Може би кафе? — предлага ми с усмивка келнерът.

— Дамата иска десерт — изведнъж се обажда Джак.

Какво? Какво каза той току-що? Келнерът ме поглежда нерешително.

— Не, не искам — заявявам твърдо.

— Стига де, Ема! — подхвърля Джак и в гласа му отново се прокрадват предишните топли и закачливи нотки. — Не е нужно да се преструваш пред мен. В самолета ми каза, че винаги правиш така. Казваш, че не искаш десерт, но всъщност искаш.

— Е, този път наистина не искам.

— Десертът е предварително поръчан, специално за теб. Сладоледена торта с карамел...

Изведнъж възприемам поведението му като обидно снизходително. От къде на къде пък ще знае какво искам?!? Може да искам някакъв плод, например. Или пък нищо. Та той въобще не ме познава. Ама изобщо!!!

— Не съм гладна — отсичам и отдръпвам стола си назад.

— Ема, много добре те познавам. Знам, че всъщност го искаш...

— Не ме познаваш! — извиквам гневно, преди да успея да се възпра. — Знаеш само някои отделни факти за мен. Но това изобщо не значи, че ме познаваш!

— Какво искаш да кажеш? — отправя ми озадачен поглед Джак.

— Ако ме познаваше — продължавам с разтреперан глас, — щеше да знаеш, че когато излизам на вечеря с някого, искам този човек да ме слуша, когато му говоря. И да се отнася с мен поне с мъничко уважение, а не да ми се сопва да престана да задавам въпроси, когато всъщност се опитвам единствено да завържа разговор с него...

Джак ме гледа изненадано.

— Ема, добре ли си?

— Не, не съм добре! Та ти ме пренебрегваше почти през цялата вечер.

— Не си справедлива.

— Пренебрегваше ме! Караше на автопилот. Откакто първия път звънна мобилният ти телефон...

— Виж, Ема — подхвана Джак, като разтърка лице с длани, — точно сега в живота ми стават някои неща, които са изключително важни за мен...

— Хубаво, нека си стават, само че без мен.

Очите ми са замъглени от сълзи, когато се изправям и посягам за чантата си. Толкова исках да прекараме една чудесна вечер! Толкова големи надежди имах. Направо не ми се вярва как се обърка всичко.

— Точно така! Дай му да се разбере! — провиква се одобрително от другия край на салона жената със златистия жакет, а после се обръща към Джак: — И да знаеш, че това момиче си има прекрасен съпруг. Изобщо не си й притрябвал!

— Благодаря ти за вечерята — казвам, забила поглед в покривката на масата, когато един от келнерите изниква до мен с

палтото ми в ръце.

— Ема — гледа ме невярващо Джак и също става, — не мислиш сериозно да си тръгнеш, нали?

— Напротив, тръгвам си.

— Не го прави. Моля те. Седни и изпий поне едно кафе. Обещавам да разговарям...

— Не искам кафе — отсичам, докато келнерът ми държи да си облека палтото.

— Един ментов чай тогава. Или хапни няколко бонбона. Специално за теб съм поръчал една кутия „Годива“^[1].

Тонът на гласа му е умолителен и за секунда се колебая. Обожавам бонбоните „Годива“!

Но не! Решила съм и край! Тръгвам си!

— Не! — преглъщам тежко. — Отивам си. Много ви благодаря — обръщам се към келнера. — Как разбрахте, че искам палтото си?

— Стараем се да забелязваме тези неща — отговаря ми той дискретно.

— Ето, виждаш ли?! — казвам на Джак. — Тези хора ме познават!

Един миг двамата се гледаме напрегнато.

— Добре — въздъхва най-сетне Джак и свива примирено рамене. — Чудесно. Даниел ще те откара до вас. Той чака във в колата.

— Няма да използвам колата ти! — възкликвам ужасено. — Сама ще се прибера, благодаря.

— Ема, не прави глупости.

— Довиждане. И много благодаря — добавям към келнера. — Вие всички бяхте много внимателни и мили с мен.

Изхвърчавам от ресторанта. И откривам, че навън вали. А аз нямам чадър.

Много важно, не ми пука! Тръгвам си и това е! Поемам почти тичешком по улиците, като леко се подхлъзвам по влажния паваж, а по лицето ми се стичат дъждовни капки, примесени със сълзи. Нямам никаква представа къде се намирам. Нито къде е най-близката станция на метрото... нито пък къде...

О, ето някаква автобусна спирка. Сред номерата на табелата разпознавам един, който отива до Айлингтън.

Прекрасно. Ще се прибера с автобуса. А вкъщи ще си сваря голяма чаша горещ шоколад. Може да хапна и малко сладолед пред телевизора.

Под навеса на спирката има пейка, на която се отпускам унило, благодарейки на Бога, че косата ми няма да се намокри още повече. Гледам тъпо в някаква реклама за коли, като се чудя каква ли щеше да е сладоледената торта, която Джак е поръчал да направят специално за мен в ресторанта, и дали в пълнежа щеше да има ядки или захаросани плодове... И точно тогава на паважа пред спирката спира плавно голяма сребриста лимузина.

Не, не мога да повярвам на очите си!

— Моля те — казва Джак, излизайки от колата, — нека те откарам до вас.

— Не — отговарям, без дори да извъръщам глава към него.

— Не можеш да седиш и да чакаш тук под дъжда.

— Мога. Някои от нас живеят в реалния свят, а не се возят с лимузини.

Обръщам глава на другата страна и се втренчвам невидящо в информационен плакат за предпазване от СПИН. В следващия миг Джак е вече под навеса и сяда до мен на пейката. Известно време мълчим.

— Знам, че тази вечер се държах ужасно — казва най-сетне той. — Моля те да ме извиниш. И наистина съжалявам, че в момента не мога да ти обясня защо стана така... Но напоследък животът ми е... доста усложнен. И някои неща в него са твърде деликатни. Разбираш ме, нали?

Ще ми се да му кажа, че изобщо не го разбирам. Ами да, как да го разбере, след като аз самата съм му казала и най-малките подробности за моя живот!

— Предполагам — свивам леко рамене.

Дъждът се усилва още повече, барабани по покрива на навеса, просмуква се в моите — тоест на Джемима — сребристи сандали. Надявам се да не ги съсипе.

— Съжалявам, че вечерта беше такова разочарование за теб — повишава глас Джак, за да го чуя през шума на дъждовните капки.

— Не че е била разочарование, ама... — чувам се да казвам изведнъж — ... просто очаквах много повече! Искаше ми се да те опозная поне малко... и да се забавляваме, да се смеем... и исках един от онези розови коктейли, а не шампанско...

По дяволите. Мамка му! Изплъзна ми се, преди да успея да се възпра.

— Но... ти обичаш шампанско! — възкликва Джак явно озадачен. — Сама ми каза! В самолета ми каза, че за теб идеалната среща с мъж започва с шампанско.

Не, просто не мога да го погледна в очите.

— Да де, ама... тогава не знаех за розовите коктейли, нали?

Джак отмята глава назад и избухва в смях.

— Точно така. Абсолютно си права. И аз те лиших от правото ти на избор, нали? — той тръсва силно глава. — Представям си как си си мислила: „Да го вземат мътните този надут глупак! Не можа ли да каже, че искам розов коктейл?“.

— Не е вярно! — възкликвам на секундата, но усещам, че се изчервявам, а Джак ме гледа с толкова комичен израз на лицето, че ми се приисква да го прегърна.

— О, Ема! Извинявай! — той поклаща глава със съжаление. — Аз също исках да те опозная по-отблизо. И също исках да се забавляваме и да се смеем. Изглежда и двамата сме искали едни и същи неща. Аз съм виновен, че нищо не се получи.

— Не, не си — измънквам унило.

— Съвсем по друг начин бях планирал всичко — казва Джак, поглежда ме сериозно и пита: — Ще ми дадеш ли втори шанс?

Червен двуетажен автобус приближава с рев към спирката и заковава пред нас. Двамата с Джак вдигаме стреснато глави и го поглеждаме.

— Трябва да тръгвам — казвам, ставайки. — Това е моят автобус.

— Стига де, Ема, ще те откарам с колата.

— Не, ще се прибера с автобуса!

Автоматичните врати се отварят и аз се качвам. Показвам на шофьора абонаментната си карта и той ми кимва.

— Наистина ли мислиш да пътуваш с това чудо? — пита Джак и се качва след мен, като оглежда с подозрение обичайната пъстра

сбирщина от среднощни автобусни пътници. — Смяташ ли, че е безопасно!

— Говориш точно като дядо ми! Разбира се, че е безопасно. И автобусът спира почти пред дома ми.

— Побързай! — нетърпеливо поглежда към Джак шофьорът на автобуса. — Ако нямаш пари за билет, слизай!

— Имам „Американ Експрес“ — бръква в джоба си Джак.

— Не можеш да плащаш за градски транспорт с „Американ Експрес“, Джак! — врътвам очи към небето. — Ама ти нищо ли не знаеш за реалния живот?! Пък и... бих предпочела да пътувам сама, ако не възразяваш.

— Разбирам — кимва Джак с променен тон на гласа. — Май е по-добре да сляза — подхвърля на шофьора. После ме поглежда и добавя: — Не ми отговори. Може ли пак да излезем заедно? Утре вечерта, примерно. И този път ще правим каквото ти поискаш.

— Добре — опитвам се да прозвучи безразлично, но когато срещам погледа му, не издържам и се усмихвам.

— Пак в осем ли да те взема?

— В осем. И без колата — добавям твърдо. — Този път аз ще организирам нещата.

— Чудесно! Горя от нетърпение. Лека нощ, Ема.

— Лека нощ.

Джак слиза, а аз се качвам на втория етаж на автобуса. Настанявам се на предната седалка — любимото ми място, където винаги сядах като малка — и се вглеждам през прозореца в тъмната, дъждовна лондонска нощ. Ако се вираш достатъчно дълго, светлините на уличните лампи се сливат и заиграват като в калейдоскоп. Сякаш попадаш в приказна страна.

В ума ми се въртят различни картини от вечерта — жената в златистия жакет, розовия коктейл, лицето на Джак, когато казах, че си тръгвам, келнерът с палтото ми в ръце, приближаващата към автобусната спирка кола на Джак... Всъщност не съм наясно какво точно си мисля. Седя, загледана през прозореца, заобиколена от успокоително познатите шумове наоколо ми. Бученето и хъркането от двигателя на старомодния автобус. Свистенето при отварянето и затварянето на вратите. Трополенето на хората, които се качват и слизат.

Усещам лашкането на автобуса при завоите, но почти не си давам сметка накъде пътуваме. След известно време обаче до съзнанието ми започват да достигат познати гледки от външния свят и осъзнавам, че приближаваме моята улица. Тръсвам глава, вземам чантата си и тръгвам по пътеката към стълбите за долния етаж.

Изведнъж автобусът завива рязко наляво. Вкопчвам се в облегалката на близката седалка, за да не падна. Защо завиваме наляво, по дяволите? Поглеждам през прозореца, като си мисля, че ще е адски гадно, ако ми се наложи да вървя по-дълго пеша под дъжда заради някаква тъпа промяна на маршрута. И буквално зяпвам от изумление.

Не, не може да бъде!

Няма начин да сме...

Няма, няма, ама сме! Вглеждам се изумено през прозореца. Ами да! Автобусът е навлязъл в нашата тясна уличка.

И спира точно пред входната ми врата!

Толкова бързо се втурвам надолу по стълбите, че за малко да си счупя глезена. Втренчвам се изумено в шофьора.

— Елърууд Роуд, номер четиридесет и едно — оповестява той тържествено.

Не, невъзможно.

Сащисано се оглеждам из автобуса. Двама подпийнали тийнейджъри ме зяпат тъпо.

— Каква е тази работа? — поглеждам отново шофьора. — Да не би да ви е платил?

— Петстотин кинта — отговаря шофьорът, като ми намигва. — Който и да е този мъж, миличка, на твое място не бих го изпуснал.

Петстотин лири?! Господи!

— Благодаря — казвам замаяно. — Така де, благодаря, че ме докарахте.

Имам чувството, че сънувам. Слизам и пристъпвам към входната врата. Но Лиси вече я отваря със замах.

— Това автобус ли е? — извиква тя изумено. — Какво прави тук?

— Това е моят автобус — отговарям невъзмутимо. — Просто ме докара до вкъщи.

Махвам с ръка на шофьора, който отново ми намигва и потегля.

— Не, невъзможно! — отронва бавно Лиси, загледана след изчезващия зад ъгъла автобус. После се обръща и ме поглежда

изпитателно. — Значи... в крайна сметка всичко е... наред, а?
— Да! — отговарям. — Да, всичко е... наред.

[1] Прочута (и скъпа) марка шоколадови бонбони с различен пълнеж. — Бел.прев. ↑

XIV

Да не казвам на никого. Да не казвам на абсолютно никого!

Да не казвам на абсолютно никого в службата, че снощи съм била на среща с Джак Харпър.

Така де, не че имам намерение да казвам на когото и да било, ама... почти съм убедена, че ще го изтъряся по погрешка.

Или че някой ще се досети къде съм била снощи. Така де, положително ми личи... по израза на лицето, по дрехите, по походката... Имам чувството, че всичко в мен сякаш крещи: „Хей! Знаете ли къде бях снощи?!?“

— Здравсти — изненадва ме Каролин пред автомата за кафе. — Как си?

— Чудесно, благодаря — отговарям, като изтръпвам виновно. — Снощи си прекарах една спокойна вечер вкъщи. Беше... наистина спокойно! Бяхме само двете със съквартирантката ми. Изгледахме три филма на видеото. „Хубава жена“, „Нотинг Хил“ и „Четири сватби и едно погребение“. Само двете с нея. Нямахме никой друг.

— Ясно — отговаря Каролин с леко озадачен израз на лицето. — Прелест!

О, Господи! Изпускам си нервите. Сама се издавам! Всеки знае, че точно така се прецакват престъпниците. Започват да трупат прекалено много подробности в свое оправдание и сами се набутват.

Край! Никакво дърдорене! Само едносрични отговори!

— Здравсти — подхвърля Артемис, когато сядам на бюрото си.

— Здравсти — отговарям и здраво стисвам устни, за да не изтъряся още нещо.

Въпреки че на езика ми е цяла една грижливо нагласена история за това как снощи двете с Лиси сме си останали вкъщи и сме си поръчали за вечеря пица със сладки зелени чушки, а са ни донесли пица със зелени люти чушлета, ха-ха, какво недоразумение.

Тази сутрин имам да вкарвам в компютъра разни рекламни материали, вместо това обаче измъквам лист хартия и започвам да

нахвърлям идеи къде бих могла да заведа Джек Харпър тази вечер.

„1. На кръчма. Не. Банално и досадно.

2. На кино. Не. Ще трябва да седим и да мълчим два часа, вместо да си говорим и да се опознаваме взаимно.

3. На пързалката за зимни кьнки. Това пък откъде ми хрумна?!? Та аз изобщо не карам зимни кьнки! А, да... преди време гледах един готин филм и там той и тя се свалиха на пързалката. Беше адски романтично. Както и да е.

4. ...“

Господи, нищо друго не ми хрумва. Ама че идиотска работа! Седя тъпо загледана в листа, заслушана с половин ухо в разговорите край мен.

— ... наистина работи над някакъв таен проект или това са само слухове?

— ... компанията в нова посока, но никой не е наясно какви са намеренията му.

— ... този Свен? Каква всъщност е ролята му в компанията?

— Ами той и Джек са си близки, нали така? — отговаря Ейми, която работи във финансовия отдел, но си пада по Ник, така че непрекъснато си намира поводи да виси при нас. — Той е любовник на Джек.

— Какво?!? — възкликвам и рязко вдигам глава. За щастие всички са толкова заети с клюкарстване, че никой не ми обръща внимание.

Джек е хомо? Джек е хомо?!?

О, затова значи снощи не ме целуна на сбогуване! Явно го интересувам само като приятел. И сигурно в най-скоро време ще дойде на някоя от срещите ни със Свен и тогава ще трябва да се преструвам, че това си е в реда на нещата, сякаш от първия миг съм го знаела...

— Ама Джек Харпър хомосексуален ли е? — пита удивено Каролин.

— Предполагам — свива рамене Ейми. — Поне на такъв прилича, не мислиш ли?

— Нямам такова впечатление — замислено сбръчка нос Каролин. — Не е достатъчно изтупан и поддържан.

— Изобщо не прилича на хомо! — подхвърлям възможно най-нехайно и безразлично.

— Не е хомо! — авторитетно заявява Артемис. — В „Нюзуийк“ открих публикуван преди време материал за него и там се казваше, че излизал с президентката на „Ориджин Софтуер“. И че преди нея ходел с една от най-известните манекенки.

Залива ме вълна на облекчение.

Знаех си аз, че не е хомо. Ами да, знаех си. И през ум не ми е минавало, че може да е хомо. Пълна дивотия! Тези хора нямат ли си друга работа, ами са седнали да клюкарстват тъпо и безсмислено за някого, когото изобщо не познават?!?

— Добре де, ами в момента има ли си гадже? — най-неочаквано се чувам да питам.

— Кой го знае — подхвърля някой.

— Ама е адски секси, не мислите ли? — ухилва се многозначително Каролин. — Аз лично не бих имала нищо против.

— Сигурно — намесва се Ник. — Не би имала нищо против и частния му самолет, нали?

— Изглежда, не е имал интимна връзка от смъртта на Пийт Лейдлър — свива устни Артемис. — Съмнявам се, че ще ти се отвори парашутът.

— Кофти късмет, Каролин — разсмива се Ник.

Става ми адски неудобно да ги слушам да говорят така. Може би е добре да изляза и да не се връщам, докато не приключат темата. Но пък, от друга страна, това може да привлече вниманието им към мен и да...

За секунда си представям какво би станало, ако стана и заявя: „Всъщност Джак Харпър ми определи среща и снощи ме заведе на вечеря“. Всички ще ме зяпнат сащисано, някой сигурно ще възкликне от удивление и...

О, ама че съм глупачка! Та те сигурно изобщо няма да ми повярват. Ще кажат, че се правя на интересна или че съм откачила.

— Здравсти, Конър — прекъсва размислите ми гласът на Каролин.

Конър? Рязко вдигам глава и го виждам да приближава бюрото ми с многострадален израз на лицето.

Какво търси Конър тук?

Дали не е разбрал за Джак и мен?

Сърцето ми се разбива ужасено, приглаждам нервно косата си. Откакто скъсахме, на два-три пъти съм го мярвала отдалеч по коридорите на сградата, но сега за първи път се срещаме очи в очи.

— Здравсти — казва Конър.

— Здравсти — измънквам в отговор. Настава тягостно мълчание.

Изведнъж забелязвам листа с идеите къде да заведе Джак да лежи открито на бюрото ми. С възможно най-нехаен жест го вземам, смачквам го на топка и го пускам в кошчето за боклук.

Вече никой не клюкари за евентуалните хомосексуални взаимоотношения на Джак и Свен. Всички са наострили уши към нас, макар да се преструват, че вършат нещо друго. Все едно, че двамата с Конър сме герои от някакъв сапунен сериал или нещо подобно.

И аз много добре знам чия роля ми е отредена. Тази на безсърдечната кучка, абсолютно безпричинно зарязала своя безкрайно мил и почтен приятел.

О, Господи! Истината е, че действително се чувствам виновна. Честно. Всеки път, когато видя Конър или дори само като се сетя за него, усещам сърцето ми да се свива от мъчителни угризения. Добре де, ама все пак... трябва ли непременно да се мотае наоколо с подобно изражение на засегнато благородство? Сякаш казва: „Ти ме нарани смъртоносно, ама аз съм толкова свестен човек, че ти прощавам“.

Усещам чувството ми за вина да се изпарява и да ме обзема безкрайна досада и яд на Конър.

— Дойдох само за да... — заговорва най-сетне той — ... Бяхме се записали да поемем заедно една от смените на щанда за напитки по време на Корпоративния ден на семейството. Но тъй като нещата при нас се промениха, си помислих, че... — млъква, а по лицето му се изписва още по-дълбоко наранен и оскърбен израз. — Както и да е. Дойдох само за да ти кажа, че въпреки всичко нямам нищо против да изпълним задължението си към компанията. Ако и ти си на това мнение, разбира се.

Добре де, няма начин да му кажа, че ми е нетърпима дори самата мисъл да стоя до него в продължение на половин час, нали така?

— Нищо против! — отговарям сухо.

— Ами, хубаво.

— Ами, хубаво.

Нова тягостна пауза.

— Между другото, намерих в прането синята ти риза — подхвърлям, свивайки рамене с пресилено нехайство. — Ще ти я донеса.

— Благодаря. И при мен също са останали някои твои неща...

— Ей! — подвиква Ник и приближава към нас, като ни наблюдава със сатанински блеснали очи. — Снощи те видях да вечеряш на ресторант в компанията на доста интересна личност.

Сърцето ми прескача и буквално спира от ужас. Мамка му! Мамка му! Добре... добре... всичко е наред. Ник изобщо не поглежда към мен. Забил е изпитателен поглед в Конър.

Конър?! По дяволите, с коя ли е бил?

— Просто излязох да хапна с една стара приятелка — отвърща той сковано.

— О, така ли? — продължава Ник. — Изобщо не ми се видя стара, пък и двамата се държахте твърде... хм... приятелски.

— Млъквай, Ник — срязва го Конър с още по-наскърбен израз на лицето. — Прекалено рано е още, за да си мислим за... нови връзки. Нали, Ема?

— Тъъ... да — преглъщам няколко пъти и добавям: — Определено. Абсолютно. О, Господи!

Както и да е. Няма значение. Няма да се тревожа заради Конър. Довечера имам решаваща среща, за която още нищо не съм измислила. Слава богу, към края на работното време изведнъж ми хрумва великолепно място, където да заведе Джек. Как не се сетих по-рано! Има само една мъничка спънка, но съм сигурна, че ще я преодолея с лекота.

Така и става. Отнема ми не повече от половин час, за да убедя Лиси, че правилото за членуване в клуба, което гласи „При никакви обстоятелства този ключ не бива да бъде преотстъпван на човек, който не е член на клуба“, всъщност е записан в устава му само проформа. Най-сетне Лиси бръква в чантата си, изважда заветния ключ и ми го подава, макар и с тревожен израз на лицето.

— И да не го загубиш!

— Няма. Благодаря, Лиси — прегръщам я силно. — Обещавам да ти върна жеста, когато стана член на някой ексклузивен клуб.

— Помниш паролата, нали?

— Да. „Александър“.

— Къде отиваш? — пита Джемима, влизайки в стаята ми, изтупана за поредната си среща. Оглежда ме критично и подхвърля: — Хубава блузка. Откъде е?

— От „Оксфам“. Имам предвид „Уистлис“.^[1]

Реших за тази вечер дори да не се и опитвам да взема назаем нещо от гардероба на Джемима. От горе до долу съм облечена само в мои си дрехи, а пък ако те не се харесат на Джак, да си гледа работата.

— Искан да ви питам — присвива насреща ни очи Джемима, — случайно двете да сте влизали снощи в стаята ми, а?

— Не, не сме — отговаря най-невинно Лиси. — Защо питаш? Да не би да има нещо, което да те кара да ни подозираш?

— Не, няма — признава Джемима с половин уста. — Всичко си беше на мястото. Но имам едно такова... усещане. Като че някой е влизал в стаята ми.

— Да не си оставила прозореца си отворен? — пита Лиси. — Защото наскоро четох в един вестник, че крадците дебнели къде има отворен прозорец и пращали в дома маймуни, за да крадат разни неща.

— Маймуни ли? — зяпва я изумено Джемима.

— Ами да. Дресирани от крадците маймуни — отговаря Лиси адски убедително.

Джемима ни изглежда сащисано една след друга. Едва се сдържам да не се разсмея.

— Както и да е — подемам бързо, за да сменя опасната тема. — Сигурно ще ти е любопитно да чуеш, че не си права по отношение на Джак. Тази вечер пак излизаме заедно. Срещата ни снощи изобщо не беше провал!

Свършено излишно е да ѝ казвам, че сме се скарали насред ресторанта, при което съм си тръгнала ядосана и разплакана, а после той ме е последвал до автобусната спирка. Не ѝ трябва да ги знае тези подробности, нали така? Важното е, че тази вечер имаме втора среща!

— Права съм — натъртва Джемима. — Почакай и ще видиш. Убедена съм, че всичко ще завърши катастрофално.

Джемима тръгва да излиза, а аз правя маймунска физиономия зад гърба ѝ и после се заемам да си слагам спирала на миглите.

— Колко е часът? — питам и смръщвам нос, защото неволно съм мацнала малко туш върху клепача си.

— Осем без десет — отговаря Лиси. — Как ще стигнете дотам?

— С такси.

Изведнъж се разнася пронизителният звън на входната врата и двете стреснато се споглеждаме.

— Подранил е — отбелязва Лиси. — Странно.

— Абсурд да е подранил!

Двете се втурваме към хола. Лиси първа стига до прозореца и надниква надолу към улицата.

— О, Боже! — изписква тя. — Конър е!

— Конър ли? — зяпвам я ужасено. — Конър е долу?

— Носи някаква кутия, явно с твои неща. Да му отворя ли да се качва?

— Не! Няма ни!

— Късно е — прави физиономия Лиси. — Съжалявам. Видя ме.

Звънецът отново проехтява и двете се споглеждаме безпомощно.

— Добре де — казвам най-сетне, — ще слеза до долу.

Мамка му! Мамка му!

Втурвам се надолу по стълбите и останала без дъх, отварям със замах входната врата. И се озовавам точно пред Конър, който виси на прага със същото многострадално изражение, каквото демонстрираше и в офиса.

— Здравсти — казва той. — Нося ти нещата, които си беше забравила при мен. Помислих си, че може да ти трябват.

— Тъъ... благодаря — измънквам и припряно грабвам от ръцете му кутията, в която мярвам единствено полупразно шише шампоан за коса на „Л’Ореал“ и някаква жилетчица, която никога през живота си не съм виждала. — Още не съм успяла да отделия твоите неща, така че ще ти ги донеса в службата, става ли?

Отстъпвам крачка назад, но препречвам с кутията в ръце вратата, така че Конър да не реши, че го каня да влезе.

— Ами... хм... благодаря — измънквам. — Много мило, че мина да ми ги оставиш.

— Няма проблем — отговаря Конър, после въздъхва тежко и добавя: — Ема... мислех си, че бихме могли да използваме тази среща,

за да поговорим. Можем да пийнем по чашка. Или дори да вечеряме заедно.

— О, чудесно — възкликвам ведро. — Да, бихме могли. Но да ти призная, сега не е най-удобният момент.

— Да не би да излизаш? — пита Конър, а лицето му се смъква още повече.

— Тъъ... да. С Лиси — хвърлям бегъл поглед към часовника си. Осем без шест минути. — Както и да е, скоро ще се видим. Така де... в офиса...

— Защо си толкова притеснена и изчервена? — изпитателно се вглежда в мен Конър.

— Не съм притеснена! — отговарям и уж нехайно се облягам на рамката на вратата.

— Какво има? — Конър присвива подозрително очи и се опитва да надникне иззад рамото ми навътре във фойето на сградата. — Какво става?

— Нищо не става, Конър — успокоително го докосвам по ръката аз. — Въобразяваш си разни работи.

Точно в този момент обаче Лиси изтопурква надолу по стълбите и се появява зад мен на вратата.

— Тъъ... Ема, търсят те много спешно по телефона — припряно избъбря Лиси с неестествено писклив глас. — По-добре веднага... О, здрасти, Конър!

За жалост Лиси е възможно най-нескопосаният лъжец на света.

— Опитвате се да се отървете от мен! — казва Конър удивено, като мести невярващ поглед ту към мен, ту към Лиси.

— Нищо подобно! — отговаря Лиси, но се изчервява като домати.

— Я чакай малко! — възкликва изведнъж Конър, втренчил поглед в дрехите ми. — Чакай, чакай малко. Ти да не би... не, не мога да повяр... да не би да отиваш на... среща?

Умът ми заработва трескаво. Ако отрека, това вероятно ще доведе до продължителен спор. Докато ако си призная, той може би ще се нацупи и ще си тръгне сърдит.

— Прав си — казвам най-сетне. — Имам среща.

Настъпва шокирано мълчание.

— Не, не мога да повярвам — отронва Конър и за мое безкрайно удивление се отпуска тежко на стъпалата пред входа.

Поглеждам часовника си. Осем без три минути. По дяволите!

— Конър...

— Каза ми, че нямало никой друг! Закле ми се, че няма! О, Ема!

— Нямаше. Но... сега има. И той всеки миг ще дойде да ме вземе... Конър, сигурно няма да ти е приятно да... — сграбчвам го за ръката и се опитвам да го издърпам да стане, но той се е отпуснал и тежи най-малкото сто килограма. — Конър, моля те! Не прави нещата още по-тежки за всички ни.

— Предполагам, че си права — въздъхва Конър и най-сетне се изправя. — Отивам си.

И той се повлича към малката порта към улицата, унило превил гръб. Усещам пристъп на остро чувство за вина, примесено обаче с не по-малко остро желание той да изчезне по-бързо. За мой ужас обаче в същия момент Конър спира и се обръща.

— И... кой е той?

— Ами... не го познаваш — отговарям, като заключвам пръсти зад гърба си. — Виж, обещавам ти в най-скоро време да излезем да обядваме заедно и да поговорим за всичко.

— О, добре — навежда глава Конър, а по лицето му се изписва дори още по-обиден и наранен израз. — Ясно. Схванах намека ти.

Със затаен дъх го гледам как затваря портичката зад гърба си и бавно поема надолу по улицата. Продължавай да вървиш!... Не спирай!...

В мига, в който Конър свива зад ъгъла, в другия край на улицата се появява колата на Джак.

— Боже мили? — възкликва Лиси, като я вижда. — За малко да...

— Млъквай! — прекъсвам я и се отпускам тежко на стъпалата пред входа. — О, Лиси, не мога да се справям с цялата тази история.

Цялата треперя от нервно напрежение. Имам нужда да пийна нещо. А на всичкото отгоре изведнъж си давам сметка, че съм гримирала само едното си око.

Сребристата лимузина спира пред къщата, униформеният шофьор излиза, отваря задната врата и отвътре се появява Джак.

— Здравсти! — поздравява ме той леко стреснато, като ме вижда. — Да не съм закъснял?

— Не! Аз само... хм... си седя тук. Нали разбираш, люблювам се на... гледката — махвам с ръка към улицата и едва сега забелязвам, че точно пред къщата отсреща някакъв мъж с огромно шкембе сменя колелото на караваната си. Прелестна гледка, няма що. — Както и да е. Аз всъщност още не съм готова. Ще влезеш ли за минутка?

— Ами добре — приема Джак с усмивка. — Много мило, че ме каниш.

— И отпрати колата си! — добавям припряно. — Нали щеше да бъдеш без нея!

— Е, не предполагам, че ще седиш на улицата и че ще ме видиш — усмихва ми се Джак. — Както и да е. Даниел, това е всичко за тази вечер — кимва той на шофьора си. — От този момент съм изцяло в ръцете на дамата.

— Това е Лиси, съквартирантката ми — запознавам ги аз, докато шофьорът сяда зад волана и потегля. — А това е Джак.

— Здравсти — усмихва се Лиси смутено и двамата се ръкуват.

Тръгваме нагоре по стълбите към апартамента. Изведнъж си давам сметка колко са тесни. И забелязвам, че боята по стените се лющи, а от мокета, с който са застлани, лъха на зеле. Джак сигурно живее в някое огромно и добре поддържано имение. И там стълбите вероятно са мраморни или нещо подобно.

Добре де, какво от това? Не може всички да имаме мраморни стълби, нали така?

Както и да е. Пък и сигурно е отвратително да имаш такива стълби в дома си. Мраморът излъчва студенина. И се вдига шум, като се ходи по него. И навярно човек непрекъснато се подхлъзва по стъпалата и може да се потроши. И... и... А, да! И сигурно лесно се напуква и троши. И...

— Ема, ще предложи на Джак нещо за пиене, докато се приготвиш — подхвърля Лиси с усмивка, чието значение разтълкувам като „Готин е!“.

— Благодаря — отговарям и ѝ хвърлям поглед в смисъл „Да, нали?“.

Втурвам се в стаята си и припряно се заемам да довърша грима си.

След няколко секунди чувам деликатно почукване на вратата.

— Влизай! — извиквам, като очаквам да е Лиси.

Но на прага се появява Джак, носейки две чаши. По цвета познавам, че в едната има сладко шери, а в другата — уиски.

— О, благодаря! — поглеждам го мило. — Добре ще ми дойде.

— Няма да влизам — подхвърля той тактично.

— Не, не, няма проблем. Влизай и сядай.

Махвам с ръка към леглото, но в същата секунда виждам, че то е затрупано с дрехи. А върху столчето пред тоалетката ми има голяма и раздърпана купчина модни списания. По дяволите, трябваше да се сетя да пооправя малко стаята си.

— Предпочитам да постоя — отговаря Джак с лека усмивка. Отпива от уискито си и оглежда любопитно наоколо. — Значи това е твоята стая. Твоят интимен свят.

— Аха — изчервявам се леко, като свалям капачката на червилото си. — Малко е поразхвърляно...

— Много е приятна. Излъчва... домашен уют.

Забелязвам, че хвърля поглед към купчината обувки в ъгъла, към висящата от полилея пъстра пластмасова рибка, към огледалото, в чиито ъгли са преметнати няколко шалчета и коланчета, към новата ми пола, която виси на закачалка върху откренатата вратичка на гардероба.

— „Онкологични изследвания“? — пита той озадачено, прочитайки етикета на полата ми. — Какво...

— Това е магазин — прекъсвам го аз донякъде предизвикателно. — За дрехи втора употреба.

— Аха — кимва той с тактично разбиране. — Красива кувертюра — добавя Джак с лека усмивка, като кимва към леглото ми, където между струпаните дрехи надничат щамповани шарени зайчета, мечета, котета и други животинки.

— Това е иронично — подхвърлям припряно. — Тъъ... иронично послание, искам да кажа.

Адски неудобно! Трябваше да се сетя да покроя леглото си с нещо друго. Така де, с някоя по-изтънчена кувертюра.

Забелязвам, че Джак е втренчил невярващ поглед в отвореното чекмедже на тоалетката ми, претърпкано с гримове.

— Ама ти колко червила имаш? — пита той сащисано.

— Тъъ... те са ми за всеки случай — измънквам и бързо затварям чекмеджето.

Май не беше добра идея да го каня да влезе в стаята ми. Джак взема от тоалетката ми шишенцето с поливитамини и съсредоточено започва да го разглежда. Хубаво де, какво толкова интересно има в едни витамини, по дяволите?!? Сега пък се вторачва в плетеното на една кука коланче от Кейти, което виси, праметнато върху огледалото.

— Какво е това? Змия ли?

— Коланче — отговарям, като смръщвам лице, докато си слагам едната обеща. — Ужасно е, знам. Не мога да понасям плетива на една кука.

Къде ми е другата обеща? Къде се е затрила, по дяволите?!

О, ето я. Слава Богу! Какво прави Джак сега?

Обръщам се и го виждам да чете с интерес графика ми за физически упражнения, който си направих в началото на януари, след като през целите коледни празници се бях тъпкала със сладкиши и какво ли не още.

— „Понеделник, седем сутринта... — започва да чете Джак на глас — ... три обиколки тичешком на квартала; четиридесет коремни преси. В обедната почивка: курс по йога. Вечерта: петдесет лицеви опори; шестдесет коремни преси“ — отпива от уискито си, поглежда ме с уважение и кимва: — Много внушителна програма. И ти го правиш всичко това, така ли?

— Ами... — казвам след кратка пауза, — невинаги успявам да... абсолютно всеки... Така де, беше твърде амбициозно... нали разбираш... ъъ... Както и да е! — прекъсвам рязко, пръсвам си щедро парфюм и добавям: — Да вървим!

О, Господи, трябва по-бързо да го измъкна от стаята ми, преди да е забелязал някой захвърлен санитарен тампон и да ме е попитал какво е това! Ама не, честно, това на нищо не прилича! Какво толкова се интересува от всичко?!?

[1] „Оксфам“ — голяма верига от магазини за евтини дрехи втора употреба; „Уистлис“ — престижна верига от магазини за луксозно облекло. — Бел.прев. ↑

XV

Най-сетне излизаме. Когато вдъхвам прохладния вечерен въздух, усещам да ми олеква и да ме обзема щастливо нетърпение. Настроението ми е съвсем различно от снощи. Няма стряскащи с лукса си лимузини, нито баровски ресторанти. Всичко е много по-непосредствено и забавно.

— И така — подхвърля Джак, докато вървим към булеварда, — срещата ни ще бъде в стил „Ема“, а?

— Абсолютно!

Вдигам ръка, за да спра минаващото свободно такси и казвам на шофьора името на булеварда в Клеркънуел, където е пресечката с частния клуб.

— Значи ни е позволено да ползваме такси, така ли? — подхвърля Джак невинно, докато се качваме в колата. — Не е нужно да висим да чакаме автобус...

— По изключение, като много, много специална глезотия — отговарям престорено сериозно и назидателно.

— Добре де, и къде отиваме? На ресторант ли? Или на бар? Или на дискотека?

— Почакай и ще видиш! — усмихвам му се широко. — Помислих си, че е добре да прекараме една необременителна и спонтанно забавна вечер.

— Снощи май се изхвърлих, нали? — пита Джак след кратка пауза.

— Не, беше много мило! — отговарям любезно. — Но понякога човек прекалено много обмисля нещата. Нали разбираш... понякога е по-добре да се оставиш на течението, пък каквото ще да става.

— Права си — усмихва ми се Джак. — Е, с нетърпение се оставям на течението.

Докато таксито се носи по широките булеварди, аз се чувствам наистина горда от себе си. Ами да, тази вечер е доказателство, че съм истинска лондончанка! В състояние съм да заведа гостите си на места,

които са извън отъпкания коловоз. Познавам заведения, които са далеч по-екзотични от обичайните. Не че ресторантът, в който ме заведе Джак снощи, не беше страхотен. Но пък мястото, където го водя аз, е направо върхът. Частен клуб! Така де, кой знае, може би Мадона ще бъде там тази вечер!

След двадесетина минути стигаме в Клеркънуел. Макар и неохотно, Джак се съгласява аз да платя таксито, след което го повеждам по тясната пресечка към сградата на клуба.

— Много интересно — подхвърля той, като се оглежда. — Ще ми кажеш ли най-после къде отиваме?

— Почакай и ще видиш — отговарям загадъчно.

Отправлям се към вратата, натискам звънеца и изваждайки ключа на Лиси от джоба си, усещам тръпка на сладостно вълнение.

Джак ще бъде силно впечатлен. Джак ще бъде адски силно впечатлен!

— Да? — разнася се глас от домофона.

— Търся Александър, моля — отговарям колкото се може по-небрежно.

— Кого? — пита гласът.

— Александър — повтарям, като се подсмихвам с разбиране. Така де, естествено е да проявяват бдителност, като се има предвид какви знаменитости членуват в клуба.

— Нямаме Александър.

— Сигурно не сте ме разбрали. А-лек-сан-дър! — натъртвам отчетливо.

— Няма никакъв Александър тук.

Изведнъж ми хрумва, че може би съм сбъркала вратата. Помня, че беше тази, ама... дали пък не беше съседната, с опушеното стъкло. Ами да. Тя ми изглежда страшно позната всъщност.

— Малко недоразумение — усмихвам се пътъом на Джак и натискам звънеца на съседната врата.

Тишина. Изчаквам около минута, после позвънявам отново... и пак... и пак. Никой не отваря. Добре де... явно не е и тази врата.

Мамка му!

Ама че съм глупава! Защо не си записах адреса?! Ама бях толкова сигурна, че помня къде е, че...

— Някакъв проблем ли има? — пита Джак.

— Не! — отговарям с ведре усмивка. — Просто се опитвам да си спомня къде точно...

Оглеждам къщите от двете страни на улицата, като се старая да не изпадам в паника. Всички къщи изглеждат абсолютно еднакво. И всички прозорци са тъмни. О, Господи! Ами ако проклетият клуб е не тук, ами на съседната пресечка? Или дори на някоя друга от десетките закътани улички в този баровски квартал? И през ум не ми е минавало, че...

Каква съм глупачка! Ами да! Ще звънна на Лиси и всичко ще е наред. Набирам трескаво номера на домашния ни телефон, но той дава непрекъснато заето. Звъня ѝ на мобилния, но той пък се оказва изключен.

Мамка му! Господи, какво да правя? Не можем да висим тук цяла нощ, нали така?

— Ема — обажда се Джак предпазливо, — искаш ли да извикам колата и да...

— Не! — заявявам категорично и решително поемам към централния булевард.

За щастие, точно когато излизаме на него, виждам да идва свободно такси и му махвам. Двамата се качваме и аз уверено казвам на шофьора адреса на един бар в Клапъм.

Ура! Успях да запазя самообладание и да се държа съвсем като възрастен и решителен човек. Спасих положението!

— Къде отиваме този път? — пита мило Джак.

— В един бар в квартала, където навремето живеехме двете с Лиси. Вярно, че е чак в другия край на града, но пък е много симпатично. Ще видиш. Храната е страхотна и никога не лъжат в сметките.

— Звучи страхотно — усмихва ми се Джак и аз също му се усмихвам, преизпълнена с гордост от себе си.

Добре де! Откъде да знам, че по това време на нощта движението в центъра на Лондон е толкова задръстено! Както и да е. Най-сетне прекосяваме града и стигаме в Клапъм. Освобождавам таксито и уверено повеждам Джак в уличката. Само след няколко крачки обаче спирам като закована — на мястото на бара виждам да се издига някакъв недовършен строеж!

Ами сега?!? Изведнъж ми се приисква да избухна в сълзи. Да се свлека на паважа, да заровя глава в ръце и да плача, да плача...

— Какво ще кажеш за една пица?

— Не знам наоколо да има пицария...

— Ей там продават пици за вкъщи — кимва Джак към някакво неугледно магазинче в единия край на улицата. — А там пък виждам пейка — махва той с ръка към противоположната посока, където има малка градинка с павирани алеи, няколко дървета и една дървена пейка. — Ти вземи пиците, а аз ще запазя пейката — усмива ми се той.

Никога през целия си живот не съм се чувствала толкова унижително. Никога.

Джак Харпър ме води на вечеря в най-люксовия, най-модния ресторант на света. А аз го гощавам с пица на градинска пейка наскредин един от най-бедняшките квартали на Лондон.

— Ето пиците — казвам, когато донасям двете горещи кутии на пейката. — Взех маргарити, с шунка, гъби и зелени чушки.

Направо не ми се вярва, че това ще е вечерята ни. Поне да беше някоя наистина хубава пица, нещо по-специално, с броколи и морски дарове например, а то...

— Върхът! — възкликва Джак с усмивка, отхапва с апетит, дъвче и преглъща с наслада, като същевременно бръква във вътрешния джоб на сакото си. — Смятах да ти го подаря в края на вечерта, на сбогуване, но сега май е по-добре...

Зяпвам от изненада, когато той изважда малък сребрист шейкър за коктейли с две чаши към него. Развинтва капачката и щедро сипва в чашите някаква искряща розова течност.

Това ми прилича на...

— Не може да бъде! — ококорвам очи насреща му.

— Е, не бих могъл да те оставя цял живот да се чудиш какъв е бил вкусът му, нали? — подава ми едната чаша и вдига другата за наздравица. — Наздраве.

— Наздраве — отвърщам и нетърпеливо отпивам от коктейла.

Боже мили... фантастичен е! Остър и сладък, с лек вкус на водка.

— Харесва ли ти?

— Вълшебен е! — възкликвам и отпивам повторно.

Толкова е мил с мен. Преструва се, че му е забавно, но какво ли си мисли всъщност? Навярно ме презира. Сигурно ме мисли за пълна глупачка.

— Ема, добре ли си?

— Не, не съм — отговарям с пресипнал от вълнение глас. — Джак, съжалявам. Наистина съжалявам. Честно, всичко бях планирала. Смятах да отидем в онзи адски шик частен клуб, където ходят куп знаменитости, щеше да е много забавно и...

— Ема... — Джак оставя чашата си на пейката и ме поглежда сериозно, — исках да прекараме тази вечер заедно. Точно това правим.

— Да, но...

— Точно това правим — повтаря той настойчиво.

Загледан в очите ми, той се навежда бавно към мен. Сърцето ми забива учестено. О, Господи! О, Господи! Ще ме целуне. Ей сега ще ме...

— Ау! Ауу!! Аууу!!!

Панически скачам от пейката. По крака ми се катери паяк. Голям черен паяк!

— Махни го! — разкрещявам се неистово. — Махни го!

С рязко движение Джак отхвърля паяка в тревата. Отпускам се отново на пейката. Имам чувството, че сърцето ми ще изхвъркне от преживяния ужас.

И, разбира се, романтичният момент е безвъзвратно пропилян. Страхотно. Направо чудничко. Джак понечва да ме целуне, аз се разпищявам. Добре се представям тази вечер, няма що!

— Теб явно не те е страх от паяци — правя жалък опит да се разсмея. — Предполагам, че от нищо не те е страх.

Джак само свива рамене.

— Кажи де, страх ли те е от нещо? — настоявам аз.

— Истинските мъже не изпитват страх — отговаря той шеговито.

Неволно ме жегва леко раздражение. Джак явно е от типа мъже, които не обичат да говорят за себе си.

— А от какво ти е този белег? — продължавам да питам, като посочвам китката на ръката му.

— О, това е дълга и скучна история — усмихва ми се той. — Сигурно не би искала да я чуеш.

Ще ми се да извикам: „Искам и още как!“. Но само му се усмихвам мълчаливо и отпивам от коктейла си.

Господи, сега Джак пак се е загледал в далечината, сякаш изобщо ме няма.

Ама той какво... забравил ли е, че иска да ме целуне?

Дали пък не трябва аз да го целуна? Не. Не.

— Пийт обичаше паяците — изведнъж казва Джак тихо. — Отглеждаше си няколко като домашни любимци. От онези огромните и космати. А също и змии.

— Наистина ли? — сбърчвам лице ужасено.

— Шантава работа. Той беше доста ексцентричен човек — въздъхва тежко Джак.

— Все още... ти липсва — отронвам колебливо.

— Да. Все още ми липсва.

Настава мълчание.

— Той имаше ли семейство? — питам предпазливо и в същия миг забелязвам, че лицето на Джак сякаш се затваря.

— Аха — изсумтява неопределено той.

— Виждаш ли се с близките му?

— От време на време — все така лаконично и безизразно отговаря Джак. После изведнъж се обръща към мен и ми се усмихва. — Имаш кетчуп на брадичката си.

Протяга ръка да ме избърше и очите му срещат моите. Бавно се навежда към мен. О, Господи! Ей сега ще... ей сега ще ме...

— Джак!

Двамата се отдръпваме стреснато един от друг. Изпускам чашата си на земята. Обръщам се по посока на гласа и зяпам изумено. Свен стои край ниската ограда на градината.

По дяволите, какво прави Свен тук?

— Съжалявам — прошепва Джак. — Здравсти, Свен.

— Но... какво прави той тук? — поглеждам го аз удивено. — Как е разбрал къде сме?

— Обади ми се, докато ти беше за пицата — въздъхва Джак и разтрива лице с длан. — Не предполагам, че ще дойде толкова бързо. Ема... налага се да поговоря за нещо с него. Важно е. Обещавам, че бързо ще свършим. Нали не възразяваш?

— Не, разбира се — свивам рамене.

Какво друго бих могла да кажа? Но вътрешно кипя от разочарование, граничещо с яд. Опитвам се да запазя самообладание, вземам шейкър, изсипвам остатъка от коктейла в чашата си и отпивам голяма глътка.

Джак и Свен стоят от двете страни на оградата и тихо разговарят оживено. Отново вдигам чашата към устните си и лекичко се извъртам на пейката, за да чувам по-ясно какво си говорят.

— ... какво да правим оттук нататък...

— ... план „Б“... обратно в Глазгоу...

— ... спешно...

Поглеждам към тях и срещам погледа на Свен. Бързо свеждам очи и се преструвам, че разглеждам нещо на земята. Гласовете им притихват още повече и вече нищичко не чувам. После Джак се обръща и бързо приближава към мен.

— Ема... наистина съжалявам, но се налага да си тръгна.

— Да си тръгнеш ли? — впервам невярващ поглед в него. — Какво, веднага ли?

— Налага се да замина за няколко дни. Съжалявам — казва той и сяда до мен на пейката. — Но... много е важно.

— О! Разбирам.

— Свен е поръчал кола да те закара до вас.

Страхотно. Направо съм бясна. Много ти благодаря, Свен.

— Много... предвидливо от негова страна — измънквам, загледана във върха на обувката си, с който чертая някаква фигура в пръстта.

— Ема, действително се налага да замина — настойчиво повтаря Джак, забелязал израза на лицето ми. — Но ще се срещнем веднага, щом се върна. На Корпоративния ден на семейството. Пак ще се видим, Ема.

— Добре — опитвам се да се усмихна. — Чудесно.

— Много ми беше приятно тази вечер.

— И на мен също — отговарям, забила поглед в пейката. — Много.

— Ще имаме още много приятни вечери — Джак повдига нежно брадичката ми, докато не го погледна право в очите. — Обещавам ти, Ема.

Навежда се към мен, този път без никакво колебание. Устните му покриват моите. Целува ме! Джак Харпър ме целува на пейка в квартална градинка!

Устните му разтварят моите. Наболата му брада драска лицето ми. Прегръща ме и ме притегля към себе си. Дъхът ми замира. Мушвам ръка под сакото му, усещам мускулите на гърдите му под ризата, иска ми се да я разкъсам. О, Господи, искам да не спира да ме целува. Искам... още.

Изведнъж Джак се отдръпва и това сякаш ме изтръгва от възшебен сън.

— Ема, трябва да тръгвам.

Устните ми са влажни от целувката му. Продължавам да усещам допира на лицето му до моето. Цялото ми тяло тръпне от желание за близост. Не, не искам това да е краят. Не искам.

— Не си отивай! — прошепвам дрезгаво. — Само половин час.

Какво намеквам, за бога? Да го направим в храстите ли?

Да си призная... да. Където и да е. Никога, през целия си живот, не съм желала толкова силно някой мъж.

— И аз не искам да си тръгвам — тъмните му очи не се откъсват от моите. — Но се налага.

Хваща ръката ми и аз се вкопчвам в неговата, за да удължа колкото се може повече момента на близост.

— Джак!

Обръщаме стреснато глави към Свен.

— Идвам — извиква му Джак и двамата неохотно ставаме от пейката.

Когато излизаме на кръстовището, виждам да ни чакат две сребристи лимузини. До едната стои Свен, а другата явно е за мен. Боже Господи! Имам чувството, че сякаш изведнъж съм станала член на кралското семейство или нещо подобно.

Докато шофьорът ми отваря вратата, Джак погалва леко ръката ми. Искане ми се да го прегърна и целуна за сбогом, но се овладявам.

— До скоро — прошепва той.

— До скоро — прошепвам и аз.

После сядам в колата, вратата се затваря и потегляме.

XVI

„Пак ще се видим.“

Това би могло да означава, че... Или пък, че...

О, Господи! Всеки път, когато се замисля за това, в стомаха ми запърхват пеперудки от вълнение. Не мога да се съсредоточа в работата си. За нищо друго не мога да мисля.

И непрекъснато ми се налага да си напомням, че Корпоративният ден на семейството е фирмено мероприятие, а не интимна среща. И че сигурно двамата с Джак едва ли ще можем да си кажем нещо повече, освен да разменим формален поздрав, като шеф и служителка. Най-многого да си стиснем ръцете. Нищо повече.

Да де, ама... човек никога не знае какво може да се случи, нали така?

„Пак ще се видим.“

О, Господи! О, Боже!

В събота сутринта ставам още по тъмно, щателно се обезкосмявам, изкъпвам и втривам в кожата си от най-скъпия ароматизиран крем, който имам, а после грижливо лакирам ноктите на краката си.

Така де, човек винаги трябва да е добре поддържан. Не за друго.

Обличам си луксозните сутиен и бикини от фина дантела, а върху тях — любимата си лятна рокля с дълбоко деколте.

С леко изчервяване мушвам в чантата си няколко презерватива. Не за друго, ами защото човек трябва да е винаги подготвен за всякакви евентуалности, нали така? Това е урок, който научих още в първи клас. Е, вярно, че учителката говореше за носни кърпички и за несесерче с игла и конец, а не за презервативи, ама принципът е един и същ, нали така?

Поглеждам се за последно в огледалото, начервявам си втори път устните и се напръсквам щедро с „Алюр“. Готово! Готова съм за секс.

Грешка на езика. Искам да кажа... за Джак.

Имам предвид... О, Господи. Както и да е.

Корпоративното парти се провежда в огромното извънградско имение, собственост на „Пантера Корпорейшън“ — внушителна и луксозно обзаведена стара сграда, истинско архитектурно бижу, разположена наред с приказно красив парк.

Когато пристигам, купонът вече се вихри с пълна сила из цялата къща, но най-вече във вратата, където са опънати големи шатри. На специално издигнат подиум малък оркестър свири танцова музика. Въздухът се цепа от крясъците на гонещите се деца.

— Ема!

Оглеждам се и виждам към мен да приближава Сирил, облечен като шут, с островърха шапка на червени и жълти ивици.

— Къде ти е костюмът? — пита той строго.

— Костюм ли? Какъв костюм? — правя се на изненадана аз. — О... хм... не знаех, че трябва да сме костюмирани.

Добре де, знаех. Вчера, малко преди края на работното време, Сирил разпрати до абсолютно всички в сградата спешен имейл със следното съдържание: „Напомняне: всички служители са длъжни да се явят с карнавални костюми на КДС!“

Абсурд! Точно пък днес няма сила на света, която да ме накара да облека някакъв грозен найлонов карнавален костюм!

Пък и нищо не могат да ми направят, нали така?

— Съжалявам — подхвърлям неопределено към Сирил, като се оглеждам за Джак. — Както и да е.

— Ех, че сте разсеяни всичките. Сто пъти ви напомнях и пак... — Сирил ме сграбчва здраво за рамото и добавя: — В такъв случай ще трябва да си избереш някой от резервните.

— Какво? — поглеждам го тъпо. — Какви резервни?

— Предчувствах, че така ще стане — обяснява Сирил триумфално, — така че взех мерки.

Усещам да ме облива студена пот. Не, невъзможно е да иска да каже, че...

Абсурд е да иска аз да...

— Имаш доста голям избор — отбелязва самодоволно Сирил.

Не! Няма начин! Трябва да избягам! Веднага!

Отчаяно се опитвам да се измъкна, но Сирил ме държи здраво и безапелационно ме помъква към една от шатрите. Вътре виждам две гардеробиерки пред купчина отвратителни, абсурдно грозни

карнавални костюми, нескопосано шити на ръка. От къде ли ги е изкопал, за бога?

Правя още по-отчаяни усилия да се измъкна, но безуспешно.

— Ема, събрали сме се тук да се забавляваме — изсъсква Сирил. — И част от забавлението е да видим колегите и близките си, облечени в смешни костюми. Което ми напомня да те питам... къде е семейството ти?

— О! — на секундата опъвам лице в унилата физиономия, която съм упражнявала цяла седмица. — Ами те... възпрепятствани са и... няма да могат да дойдат.

Така де, защото изобщо не съм им казала.

— Нали си им казала? — подозрително присвива очи Сирил. — И си им пратила брошурата ни, надявам се?

— Да! — отговарям светкавично, като заключвам пръсти зад гърба си. — Разбира се! И те много съжаляват, че няма да могат да дойдат!

— Е, в такъв случай, ще се забавляваш с колегите си и техните роднини. Хайде, обличай това. Ще бъдеш Снежанка — заявява Сирил и напъхва в ръцете ми някаква кошмарна найлонова рокля с буфан ръкави.

— Не искам да бъда Снежанка... — започвам аз, но в същия миг прехапвам език, защото виждам гардеробиерките да напъхват разплаканата Мойра от счетоводството в размъкнат костюм на горила. — Добре! — сграбчвам роклята. — Ще бъда Снежанка.

Унило се измъквам от шатрата и само дето не плача с глас. Само след няколко крачки се сблъсквам с Пол, облечен като пират. За крачолите на панталона му се държат три малки хлапенца и всяко го дърпа на различна страна.

— Здравсти, Пол — поздравявам мрачно. — Забавляваш ли се?

— Който е измислил Корпоративния ден на семейството, трябва да бъде разстрелян! — изръмжава в отговор той, без и следа от хумор, а после отминава, като безуспешно се опитва да отърси от краката си хлапетата, които пицят от удоволствие.

— Но, мамче, не съм гладна! И не искам сладкиши! — чувам облечената като русалка Артемис да скимти жално, докато минава

покрай мен, помъкната за ръката от едра, властна жена с огромна широкопола шапка, натруфена с цветя, пера, птички и какво ли не още.

Откачена работа! Когато са с роднините си, хората стават съвсем различни. Слава Богу, че моите ги няма.

Чудя се къде ли е Джак. Вероятно е вътре в къщата. Може би е добре да...

— Ема! — чувам да ме вика някой.

Вдигам поглед и виждам Кейти да бърза към мен, облечена в някакъв шантав костюм на морков и хванала под ръка стар мъж със снежнобели коси. Баща ѝ, предполагам.

Странно, тя не каза ли, че ще дойде с...

— Ема, запознай се с Филип! — казва с лъчезарна усмивка Кейти. — Филип, това е приятелката ми Ема. Благодарение на нея сме заедно!

— Ка... какво!?! — заеквам насреща им аз. Не! Абсурд!

Това е новото гадже на Кейти, така ли? Това е Филип? Господи, но той е поне седемдесетгодишен!

Успявам някак си да се ръкувам с него — кожата му е суха и тънка, също като на дядо — и да подхвърля нещо за времето, но съм в тотален шок.

Не ме разбирайте погрешно. Нямам нищо против старите хора. Изобщо не страдам от каквито и да било предразсъдъци. За мен хората са еднакви — просто хора — независимо дали черни или бели, мъже или жени, млади или...

Но той е старец, за бога! Истински старец!

— Не е ли прелестен? — изгуква нежно Кейти, когато Филип отива за напитки. — Толкова е мил и внимателен. Готов е на всичко за мен. Никога преди не съм излизала с такъв невероятен мъж като него!

— Не мога да повярвам! — подхвърлям леко задавено. — Колко е разликата между вас впрочем?

— Не знам точно — изненадва се от въпроса ми Кейти. — Никога не съм се интересувала на колко е години. Защо питаш?

Лицето ѝ буквално сияе от щастие. Господи, нима не забелязва колко е стар?

— Просто така — прокашлям се леко и добавям: — Тъъ... припомни ми, моля те, къде по-точно се запозна с Филип?

— Много добре знаеш къде, глупчо! — закачливо ме смушка Кейти. — Нали ти самата ме посъветва да сменя мястото, където обядвам! Така попаднах на това доста необичайно заведение, закътано в една странична уличка. Между другото, горещо ти го препоръчвам.

— Какво представлява? Ресторант ли е? Кафене? Закусвалня?

— Ами... всъщност не е нищо толкова — отговаря Кейти замислено. — Никога преди не съм била на подобно място. Влизаш и ти връчват табла, после минаваш покрай един шублер, където ти дават чинии с храна и сядаш да се храниш на едни такива дълги, дълги маси. И целият обяд струва само две лири! А после има безплатна забава! Понякога бинго... друг път игри на карти... или хората пеят, насъбрани около пианото. А веднъж имаше страхотно парти с чай и танци! Там завързах куп нови приятелства.

Няколко минути я зяпам невярващо.

— Кейти — най-сетне започвам внимателно, — това място... да не би случайно да е дневна столова и клуб за стари хора?

— О! — възкликва тя изненадано. — Тъъ...

— Я помисли! Помисли дали всички там не са... малко нещо старички?

— Ха! — бавно отронва Кейти и сбръчкава нос замислено. — Сега като го спомена... май наистина всички са... доста... зрели. Но, Ема, честно, трябва някой път да дойдеш! — лицето ѝ отново просиява. — Всеки път се заливаме от смях!

— А ти... често ли ходиш там? — поглеждам я изпитателно.

— Ами да! Всеки ден! — отговаря тя изненадано. — Аз съм в техния социален комитет.

— Ето ме и мен! — провиква се ведро Филип, като приближава с три чаши бяло вино в ръце.

Той някак целият светва, когато спира поглед върху Кейти, усмихва ѝ се лъчезарно и нежно я целува по бузата, като ѝ подава чашата. Тя също засиява насреща му. И изведнъж усещам прилив на топлота към този възрастен мъж. Добре де, шантаво е, знам, но двамата изглеждат наистина много мила и щастлива двойка.

— Младежът на масата за напитки изглежда напълно изтощен, горкичкият — подхвърля Филип, докато отпивам първата си глътка вино, притворила очи, за да му се насладя по-пълно.

Мммм! Няма нищо по-хубаво в горещ летен ден от чаша студено...

О, не! Отварям ужасено очи. Напитките!

Мамка му! Май бях обещала да изкарам едно дежурство на масата за напитки заедно с Конър, нали?!? Поглеждам часовника си. По дяволите! Вече съм закъсняла десет минути. Нищо чудно, че е изтощен.

Извинявам се набързо на Кейти и Филип и хуквам през глава към масата за напитки, която е в дъното на моравата. Заварвам Конър сам-самичък да обслужва самоотвержено цяла тълпа прежаднели гости. Облечен е в костюм на Хенри Осми — елек с огромни ръкави, бричове и залепена на лицето червена брада. Сигурно е заврял в тази жега.

— Извинявай — подхвърлям, като се мушвам зад масата до него. — Трябваше да си облека костюма. Какво да правя?

— Наливай шампанско — нарежда ми той сухо, без да ме поглежда: — Лира и петдесет чашата. Мислиш ли, че ще се справиш?

— Разбира се, че мога да се справя — отговарям озадачена.

Следващите десетина минути сме така заети, че не можем и дума да разменим. Слава Богу! После обаче тълпата оредява и скоро оставаме сами.

Конър мълчаливо мести чашите насам-натам, но толкова яростно, че ме е страх да не счупи някоя. Защо ли е в толкова кофти настроение?

— Добре де, Конър, извинявай, че закъснях.

— Няма проблем — отговаря той през зъби и затраква още по-яростно с чашите. — Е, добре ли прекара онази вечер?

Това било значи!

— Добре, благодаря — отвърщам след кратка пауза.

— С новия тайнствен мъж в живота ти, а?

— Да — отронвам и скришом се оглеждам за Джак.

— Някой от службата, нали? — изведнъж изтриса Конър и стомахът ми се свива на топка.

— От къде на къде? — питам уж нехайно.

— Затова не искаш да ми кажеш кой е.

— Нищо подобно... Виж, Конър, не мисля, че ни е от полза подобен разговор.

— Е, сам ще се сетя кой е — стисва той челюсти. — И то много скоро.

— Конър, моля те, не смятам, че...

— Ема, не съм глупак — прекъсва ме той и ме оглежда изпитателно. — И те познавам много по-добре, отколкото си мислиш.

Обзема ме неувереност. Може би през цялото време съм подценявала Конър, а? Може би той наистина ме познава! О, Господи! Ами ако се досети?

Започвам да режа един лимон, като оглеждам под око тълпата на моравата. Къде е Джак, по дяволите?

— Сетих се! — изведнъж възкликва Конър и го виждам да ми отправя триумфален поглед. — Пол е, нали?

— Какво? — зяпвам го аз и едва се сдържам да не се разсмея. — Не, не е Пол! Откъде, за бога, ти хрумна подобна глупост?

— Непрекъснато го гледаш — махва Конър с ръка към Пол, който стои мрачно на няколко метра от нас с кутия бира в ръка. — На всеки две минути.

— Не го гледам него — отричам припряно. — Гледам... хората.

— А защо тогава той виси тук, а?

— Стига, Конър! Честно, не излизам с Пол!

— Мислиш ме за глупак, така ли? — изсъсква Конър, гневно стиснал зъби.

— Не те мисля за глупак! Просто смятам, че това е... безсмислено занимание. Никога няма да...

— Ник е! — присвива очи Конър. — Двамата с него открай време се разбирате подозрително добре.

— Не! — тръсвам нетърпеливо глава. — Не е Ник.

Мамка му! Не трябваше да се съгласявам да дежурим заедно!

— О, Боже! — изведнъж възкликва Конър, като понижава глас до шепот. — Виж!

Поглеждам и усещам коленете ми да омекват. През моравата към нас идва Джак, облечен като каубой — с кожени панталони, карирана риза, каубойски ботуши и шапка.

Изглежда толкова абсолютно, върховно секси, че свят ми се завива.

— Идва насам! — изсъсква Конър. — Бързо! Разчисти обелките от лимона! Здравейте, сър! — повишава глас той. — Чаша вино?

— Много благодаря, Конър — усмихва му се Джак. После поглежда към мен. — Здравсти, Ема. Забавляваш ли се?

— Здравейте — отговарям с няколко нотки по-висок глас от обичайното. — Да... чудесно е!

С треперещи ръце наливам чаша вино и му я подавам.

— Благодаря — усмихва ми се той и отпива.

Всичко ми се струва абсолютно нереално. Двамата с Джак не можем да откъснем очи един от друг. Сигурно за всички е очевидно какво става. Няма начин Конър да не забележи. Бързо отклонявам поглед и се правя на страшно заета с ваденето на лед от формичките.

— Между другото, Ема — подхвърля Джак небрежно, — налага се да поговорим накратко по работа. За онзи извънреден материал, който ти поръчах да набереш. Досието „Леополд“.

— Тъъ... да? — усещам, че се изчервявам и изпускам няколко кубчета лед върху масата.

— Удобно ли ще е да разменим няколко думи по въпроса, преди да си тръгна? — очите му срещат и задържат погледа ми. — Отделили са ми един апартамент тук за кабинет, на втория етаж.

— Ами добре — измънкавам, а сърцето ми бие оглушително.

— Да речем в... един часа?

— Добре, в един.

Той ни кимва и си тръгва, с чашата вино в ръка, а аз така се зазяпвам след него, че изпускам формичката с лед на тревата.

Апартамент. Господи! Това означава само едно.

Джак и аз ще правим секс.

И изведнъж, най-неочаквано, ме обзема паническа нервност.

— Ама че съм глупак! — възкликва изведнъж Конър и плясва силно с длан по масата. — Бил съм напълно сляп! — той се обръща и вторачва в мен очи, горящи със син пламък. — Ема, вече знам кой е тайнственият ти приятел.

Усещам спазъм на страх.

— Не, не знаеш! — заговорвам припряно. — Изобщо не е от службата. А е един мъж, който живее в Западен Лондон. Не го познаваш. Никога не си го виждал. Казва се... казва се... хм... Гари. И е пощаджия.

— Не ме лъжи! Много добре знам кой е! — изръмжава Конър, скръства ръце пред гърдите си и ми отправя пронизителен поглед. —

Тристан от дизайнерското студио! Той е, нали?

Веднага след като изтича дежурството ми при масата за напитки, аз се спасявам с чаша вино в ръка, сядам на тревата под едно дърво и се отдавам на размисъл, като през минута-две поглеждам часовника си. Просто не мога да повярвам колко съм нервна. Джак сигурно знае какви ли не сексуални трикове. Може би ще очаква от мен да съм изтънчена. Или пък да владее техники, за които не съм и чувала.

О, Господи! Въпреки че... всъщност не мисля, че съм зле в леглото.

Така де. Най-общо казано.

Добре де, ама въпросът е според какви стандарти? Чувствам се така, сякаш до този момент съм се изявявала в малки места състезания, а сега изведнъж се хвърлям в олимпийската надпревара. Джак Харпър е международно известен мултимиллионер. Сигурно е ходил с манекенки... и с гимнастички... жени с едри стегнати гърди... умеещи да правят разни откачени секси неща с мускули, за които и представа си нямам дали притежавам...!

О, Боже! Възможно ли е изобщо да се покажа на висота? Или поне да не се изложя тотално? Прилошава ми от нерви. Как можах! Как можах да се съглася на подобно нещо!

Добре де, Ема, хайде, успокой се! Та това е смешно! Всичко ще е наред. Сигурна съм, че ще е наред. То е същото като да се явяваш на изпит по балет — затанцуваш ли веднъж, забравяш да се притесняваш. Някогашната ми учителка по балет непрекъснато ни повтаряше: „Достатъчно е да държите краката си добре разтворени и усмивката да не слиза от лицето ви и ще се справите чудесно“.

Което, предполагам, е валидно и за секса, нали така?

Отново поглеждам часовника си и тялото ми се сгърчва от страх. Станало е един часа!

Време е да отивам да правя секс. Ставам и набързо правя няколко упражнения за разгриване — за всеки случай. Поемам си дълбоко дъх и с биещо до пръсване сърце тръгвам бавно към къщата. Вече съм стигнала края на моравата, когато до слуха ми долита пронизителен глас:

— Ето я! Емааа! Ехооо!

Ха! Звучи точно като гласа на мама. Шантава работа. Поспирам и крадешком се озъртам. Няма я, естествено. Явно имам халюцинации от нерви. Сигурно подсъзнателно изпитвам чувство за вина, което се опитва да ме възпре или нещо подобно.

— Емааа! Обърни се! Насам, насам!

Чакай малко! Това сега пък ми се счу като гласа на Кери.

Взирам се озадачено в тълпата на моравата, присвивайки очи срещу яркото слънце. Не, нищо не виждам. Ето, оглеждам навсякъде и пак нищо не...

И в същата секунда те се материализират сякаш от въздуха пред смаяния ми поглед. Кери, Нев, мама и татко! Идват насреща ми. В карнавални костюми. Мама е облечена в ярко японско кимоно и носи кошница за пикник. Татко е с костюм на Робин Худ и с два сгъваеми стола в ръце. Нев е облечен като Супермен и размахва бутилка вино. А Кери се е превъплътила в Мерелин Монро — включително платиненоруса перука и невъобразимо високи токчета — и доволно се фръцка под възторжените погледи на тълпата.

Какво става, за бога?!

Какво правят те тук?!

Изобщо не съм им казала за Корпоративния ден на семейството. Много добре знам, че и думичка не съм им споменала. Абсолютно съм сигурна!

— Здравсти, Ема! — подвиква Кери, когато приближават. — Харесва ли ти костюмът ми? — пита и започва да се върти насам-натам, като разбухва с ръце перуката си.

— А ти кой герой представляваш, миличка? — предпазливо пита мама, като оглежда озадачено раздърпаната ми найлонова рокля. — Пепеляшка ли?

— Ъъъ... — разтривам нервно очи с ръка. — Мамо... Какво правите тук? Аз изобщо не съм ви... така де, забравих да ви кажа за...

— Естествено, че си забравила — натъртва Кери. — Но твоята приятелка и колежка Артемис ми каза за днешното събиране, когато те търсих по телефона преди няколко дни.

Гледам я мълчаливо.

Ще я убия тази Артемис! На парченца ще я разкъсам!

— Е, в колко часа започва конкурсът за карнавален костюм? — пита Кери и намигва на двама тийнейджъри, които са спрели встрани

от нас и я зяпат. — Не сме го изпуснали, нали?

— Няма... няма да има конкурс — измънкавам.

— Наистина ли? — възкликва съкрушено Кери.

Невероятно! Само за това е дошла! Да парадира и да спечели някакъв тъп конкурс.

— Какво? Били сте целия този път само заради конкурса за костюми, така ли? — не се въздържам аз.

— Не, разбира се! — възвръща високомерното си изражение Кери. — Двамата с Нев ще водим майка ти и баща ти на вечеря в курорта Хенууд Манър. Не е далеч оттук, така че решихме да наминем.

Усещам да ме обзема надежда. Слава Богу. Ще побъбрим малко и ще си тръгнат.

— Донесохме разни неща да си направим пикник — съобщава мама. — Хайде да намерим някое удобно местенце да се разположим.

— Мислиш ли, че имате време за пикник? — питам уж небрежно. — Може после да попаднете в задръстване и да закъснеете. Няма ли да е по-добре веднага да тръгнете, за да сте сигурни, че...

— Запазили сме маса за седем часа! — прекъсва ме Кери, като ми отправя странен поглед. — Какво ще кажете да седнем под онова дърво там?

Със свито сърце наблюдавам как мама разстила одеялото за пикник, а татко отваря двата стола. О, не, няма начин да седна и да си правя семеен пикник, когато Джак ме чака за секс! Трябва да измисля нещо, при това бързо. Мисли, Ема, мисли!

— Тъъ... аз всъщност няма да мога да остана. Имаме служебни ангажименти.

— Не ми казвай, че няма да те освободят от задълженията ти дори за половин час — подхвърля татко.

— О, нима не знаеш? Ема е моторът на цялата организация! — ухилва се ехидно Кери.

— Ема! — приближава Сирил към нас. — Близките ти успяха да дойдат в крайна сметка! И то с костюми! Радвам се, радвам се! Приканвам ви да си купите билети за томболата.

— Непременно — кима мама. — Но се чудехме... — усмихва му се подкупващо мама — ... дали не бихте освободили Ема за малко от задълженията ѝ, за да си направим заедно пикник?

— Но да, разбира се! — възкликва Сирил. — Нали приключи с дежурството си, Ема? Почивай сега.

— Чудесно! — изгуква мама. — Нали, Ема?

— Просто върхът! — успявам да процедя с крива усмивка.

Нямам избор. Няма начин да се измъкна от семейния пикник. Отпускам се мрачно на одеялото и приемам чаша вино.

— А Конър тук ли е? — пита мама, като изсипва панирани пилешки кълки в една чиния.

— Шшт! Не споменавай Конър! — с висок театрален шепот подхвърля татко.

— Мислех, че се каниш да се местиш да живееш с него — отбелязва Кери и отпива от шампанското си. — Какво стана?

Опитвам да се усмихна, но мускулите на лицето ми не ми се подчиняват. Поглеждам часовника си. Един и десет. Господи, какво да правя?

Татко ми подава чиния и докато я поемам, мярвам покрай нас да минава Свен.

— Свен — повиквам го веднага. — Тъъ... мистър Харпър беше така любезен да се поинтересува дали близките ми ще дойдат или не. Би ли му казал, че... най-неочаквано са дошли?

Поглеждам го отчаяно и виждам по лицето му да се изписва разбиране.

— Да, ще му предам — отговаря Свен.

И това е краят.

XVII

Седя, тъпо загледана в пластмасовата си чиния, и си повтарям, че семейният ни пикник не може да продължи до безкрай все пак, нали така? Татко и Нев си размениха сигурно милион шеги на тема „Не споменавай Конър“. Кери ми се изфука с новия си швейцарски часовник за четири хиляди лири и с това, че компанията ѝ непрекъснато се разраствала. А в момента ни разказва как миналата седмица играла голф с главния изпълнителен директор на „Бритиш Еървейс“ и той се опитвал да я примами на работа при него.

— Всички ме искат да работя при тях — отбелязва тя самодоволно, като отхапва от едно пилешко бутче. — Но аз им казвам, че ако имах нужда от работа... — спира насред изречението и пита: — Желаете ли нещо?

— Здравейте — чувам познат сух глас.

Бавно вдигам глава, като премигвам срещу слънцето.

Джак! Стои на фона на синьото небе в каубойския си костюм. Усмивка ми се едва забележимо и усещам сърцето ми да се обнадеждава. Дошъл е да ме вземе. Трябваше да предположа, че ще дойде.

— Здравсти! — отговарям замаяно. — Мамо, татко, това е...

— Казвам се Джак — прекъсва ме той с ведър тон. — Приятел на Ема. Ема — поглежда ме с нарочно безизразно лице, — боя се, че имаме нужда от теб.

— О, Боже! — усещам да ме залива вълна на облекчение. — Е, няма значение, случва се.

— Жалко! — възкликва мама. — Не можеш ли да останеш поне да си доизпиеш чашата? Джак, заповядай, седни при нас, вземи си бутче или баничка.

— Налага се да тръгваме — казвам припряно. — Нали, Джак?

— Боя се, че да — потвърждава той и ми подава ръка, за да стана.

— Съжалявам — обръщам се към останалите.

— Няма проблем! — все така ехидно се ухилва Кери. — Сигурна съм, че имаш някаква жизненоважна работа, Ема. Всъщност предполагам, че цялото това мероприятие ще се провали, ако не си ти!

Джак спира. Много, много бавно извърща глава и ѝ отправя дълъг поглед.

— Нека позная... — подхвърля любезно. — Вие сигурно сте Кери.

— Да! — потвърждава тя изненадано. — Точно така.

— Мама... и татко... — Джак оглежда лицата им едно след друго. — А вие трябва да сте... Нев?

— Позна! — изкикотва се Нев.

— Чудесно! — размива се и мама. — Ема явно ви е разказвала за нас.

— Да... разказвала ми е — съгласява се Джак и оглежда групичката ни с някак странно заинтригувано изражение на лицето. — Май ще имаме време за по едно питие все пак.

Какво? Какво каза?

— Прекрасно! — засиява мама. — Винаги се радваме да се запознаем с приятелите на Ема!

Наблюдавам с пълно недоумение как Джак се настанява удобно в единия край на одеялото. Така де, той трябваше да ме спаси от този семеен пикник! Не да се присъединява към него. Бавно се отпускам до него.

— Значи, Джак, и ти също работиш за компанията, а? — подхвърля татко, като му сипва чаша шампанско.

— В известен смисъл — отговаря Джак след кратка пауза. — Би могло да се каже, че... работех.

— В момента си между две работи, така ли? — пита мама тактично.

— И така може да се каже, предполагам — леко се усмихва Джак.

— О, горкичкият! — възкликва мама съчувствено. — Но не се тревожи, убедена съм, че все нещо ще изникне.

Господи! Тя няма абсолютно никаква представа кой е Джак. Никой от семейството ми няма представа кой е Джак.

Не, не съм сигурна, че цялата тази история ми харесва!

— Но навярно в момента ти е трудно финансово, нали, Джак? — продължава мама състрадателно, като му подава картонена чиния с пилешко бутче. После бърка в кошницата и му тиква в ръцете два големи домата и опакована с фолио формичка с готова баница, купена от „Сейнсбъри“. — Ето, вземи, това ще ти помогне да избуташ днешния ден.

— О, не! — опитва се да ѝ ги върне Джак. — Не бих могъл... наистина...

— Вземи ги! Настоявам! — не се предава мама.

— Ами... много съм ви признателен — отправя ѝ топла усмивка Джак.

— И от мен един безплатен съвет за кариерата ти, Джак — подхвърля Кери, дъвчейки парче пилешко.

Сърцето ми се свива нервно. Моля те, моля те, Кери, не се опитвай да учиш Джак как да ходи като преуспяваща бизнес дама!

— Слушай Кери, момчето ми! — вметва татко гордо. — Тя е звездата на семейството ни! Има своя компания!

— Наистина ли? — пита Джак любезно.

— Моя собствена туристическа агенция — натъртва Кери със самодоволна усмивка. — Започнах от нулата. А сега имам четиридесет служителя и годишен оборот малко над два милиона лири. И знаеш ли каква е тайната за успеха ми?

— Ами... не, не знам — отговаря Джак.

Кери се привежда към него и го фиксира настойчиво със студените си сини очи.

— Голфът!

— Голфът? — повтаря Джак.

— Бизнесът е въпрос на контакти! — натъртва Кери. — Всичко зависи от връзките. И ще ти кажа, Джак, че аз съм се запознала с най-влиятелните хора в бизнеса на тази страна на игрището за голф. Благодарение на голфа познавам шефовете на всички големи компании. Дори на тази тук — махва тя към къщата с недоизяденото пилешко бутче в ръка. — Познавам шефа тук. Още утре мога да му се обадя, ако поискам.

Зяпвам я, смразена от ужас.

— Ама наистина ли? — пита Джак, сякаш изпълнен със страхопочитание.

— О, да! — потвърждава Кери, навежда се към него и добавя доверително: — И то баш шефът!

— Баш шефът — повтаря Джак. — Страхотно.

— О, Кери би могла да му каже някоя добра дума за теб, Джак! — разпалено подхвърля мама, обзета от неочаквано вдъхновение. — Ще го направиш, нали, Кери, миличка?

Усещам да ме напушва истеричен смях. Само да не беше всичко толкова потискащо!

— Май ще трябва незабавно да се запиша на курс по голф — казва Джак съвършено сериозно — за да се запозная с подходящите за кариерата ми хора. — Повдига леко вежди към мен и пита: — Ти как смяташ, Ема?

Загубила съм ума и дума от неудобство. Иска ми се да потъна в земята от срам.

— Мистър Харпър? — чувам гласа на Сирил и въздъхвам с облекчение.

Всички вдигаме глави към него. Сирил се навежда уважително към Джак.

— Безкрайно съжалявам, че се налага да прекъсна разговора ви, сър — казва той, като оглежда озадачено семейната ни групичка, сякаш се пита поради каква причина великият Джак Харпър е седнал при нас. — Но Малкълм Сейнт Джон е тук и би желал да размени няколко думи с вас.

— Да, разбира се — кимва Джак и добавя с учтива усмивка към мама: — Бихте ли ме извинили за момент.

Джак закрепва внимателно чашата върху чинията си, изправя се и се отдалечава, а близките ми се споглеждат объркано.

— Значи му давате втори шанс, а? — подвиква татко шеговито към Сирил.

— Моля? — пита неразбиращо Сирил.

— Това момче Джак... — махва татко към Джак, който разговаря с внушителен на вид възрастен мъж, облечен в морскосин блейзер. — Мислите отново да го назначите, нали така?

Сирил мести втренчен поглед от татко към мен и обратно.

— Всичко е наред, Сирил — подвиквам му аз ведро. После снишавам глас и прошепвам на баща ми: — Млъквай, татко. Той е собственик на компанията.

— Какво? — зяпват ме близките ми озадачено.

— Той е собственик на компанията — повтарям, цялата пламнала. — Така че... по-добре престанете да...

— Този мъж с костюм на шут е собственикът на компанията ви, така ли? — мама гледа изненадано след Сирил.

— Не той! А Джак. Компанията е на Джак. Или поне по-голямата ѝ част — те продължават да ме гледат неразбиращо. — Джак е един от основателите на „Пантера Корпорейшън“ — натъртвам отчаяно. — Но е скромен.

— Да не искаш да кажеш, че това момче тук е великият Джак Харпър? — пита Нев невярващо.

— Да.

Настава потресено мълчание. Поглеждам ги. Парченце пилешко пада от зяпналата уста на Кери.

— Джак Харпър... мултимилionерът? — уточнява за всеки случай татко.

— Мултимилionер ли? — повтаря мама тотално объркана. — Ами в такъв случай домати и баницата...

— Стига с тази баница! — срязва я татко. — За какво му е на него твоята баница?! Той може да си купи милион баници, ако поиска!

Мама трескаво започва да оглежда одеялото за пикник, върху което сме се разположили.

— Бързо! — изведнъж ми нарежда тя. — Изсипи пържените картофи в купа!

— И така са си добре... — възразявам вяло.

— Мултимилionерите не ядат пържени картофи от хартиен плик! — изсъсква ми мама, изважда от кошницата една пластмасова купа и ги изсипва в нея. После започва припряно да оправя одеялото. — Браян! Имаш трохи по брадата.

— Ти пък как така се познаваш с Джак Харпър, по дяволите? — пита Нев.

— Ами... познавам се — измънкавам и леко се изчервявам. — Работихме заедно и... един вид... се сприятелихме. Вижте какво, дръжете се естествено — добавям припряно, когато виждам, че Джак се ръкува с мъжа в блейзера и тръгва обратно към нас. — Дръжете се както преди...

О, Господи! Защо изобщо си хабя думите! Когато Джак приближава, и четиримата изпъват учтиво рамене и го зяпват в мълчаливо страхопочитание.

— Седни — казвам му с възможно най-естествен тон и ги поглеждам многозначително под око.

— Е... Джак — подема татко сковано, — пийни още една чашка! Харесва ли ти това вино? Защото, ако смяташ, че не е добро, може да отскочим с колата до магазина за алкохол и да изберем нещо по-престижно.

— Виното е страхотно, благодаря — отговаря Джак леко озадачен.

— Какво друго да ти предложи за хапване... Джак? — суети се мама, пламнала като домат. — Тук някъде имаше ролца с пушена съомга... Ема, дай на Джак твоята пластмасова чиния — изсъсква ми тя. — Неудобно е да яде от картонена.

— Ей... Джак — провиква се Нев с пресилено другарски тон, — я кажи какво кара човек като теб, а? Не, не, чакай аз да отгатна! Порше! Прав съм, нали?

Джак ме поглежда въпросително. Отправлям му умотителен поглед, като се опитвам да му предам, че не съм имала друг избор, освен да им кажа кой е... и че наистина съжалявам... и че направо искам да умра от срам...

— Доколкото разбирам, моето инкогнито е разкрито — усмихва се широко той.

— Джак! — извиква Кери, която междувременно е успяла да възвърне самообладанието си. Отправля му съблазнителна усмивка и протяга ръка за поздрав: — Радвам се да се запознаем лично.

— Абсолютно! — отговаря й той с любимия ми израз. — Въпреки че... нали преди малко вече се запознахме?

— В качеството си на професионалисти — натъртва Кери. — Като един собственик на компания с друг собственик на компания. Ето ти една моя визитка и ако някога имаш нужда от помощ при организирането на каквито и да било пътувания, непременно ми се обади. Ще се радвам да поддържаме и социални контакти... Може би някой път четиримата бихме могли да... излезем заедно! Да се позабавляваме! Нали, Ема?

Гледам я сащисано. Че кога пък с Кери сме излизали и сме се забавлявали заедно?!

— Двете с Ема сме почти сестри — добавя тя сладниково и обгръща с ръка раменете ми. — Сигурна съм, че тя ти е казала.

— О, да, казвала ми е някои неща — отговаря Джек с непроницаем израз на лицето. Отхапва парче месо от бутчето в чинията си и започва да дъвче.

— Израснахме заедно, всичко сме си споделяли — стисва рамото ми Кери и аз се опитвам да се усмихна, но буквално се задушavam от тежкия ѝ парфюм.

— Колко са милички! — изгуква мама. — Как нямам фотоапарат да ги снимам.

Джек дъвче мълчаливо, отправил към Кери преценяващ поглед.

— Двете сме изключително близки — продължава Кери с още по-сладникова усмивка. Прегръща ме толкова силно, че усещам ноктите ѝ да се забиват в тялото ми. — Нали, Ема?

Джек продължава да дъвче. Най-сетне преглъща и я поглежда втренчено.

— О, в такъв случай сигурно ти е било изключително тежко да вземеш онова решение... когато се е наложило да отхвърлиш Ема — казва ѝ той с най-непосредствен тон. — Щом сте толкова близки, почти сестри.

— Аз да съм отхвърлила Ема ли? — изсмива се пискливо Кери. — Ей Богу, не знам за какво...

— Когато тя те е помолила да я вземеш на работа в твоята компания, за да натрупа професионален опит, а ти си ѝ отказала — пояснява Джек мило, като отново отхапва от бутчето.

Седя като замръзнала на мястото си.

Това беше тайна! И трябваше да си остане тайна!

— Какво? — възкликва татко почти през смях, сякаш е чул някаква шега. — Ема е кандидатствала за работа при Кери?

— Не знам... не знам за какво става дума! — измънква Кери, но се изчервява.

— Мисля, че съм схванал правилно нещата — продължава Джек, дъвчейки. — Предложила ти е да работи дори без заплащане, само за да придобие опит... но ти въпреки всичко си ѝ отказала — един миг той я гледа озадачено. — Интересно решение.

Забелязвам, че изразът по лицата на мама и татко бавно се променя.

— За късмет на нас тук, в „Пантера Корпорейшън“ — добавя Джак ведро. — Всички ние сме много щастливи, че Ема не е направила кариера в туристическата индустрия. Така че, предполагам, трябва да ти благодарят, Кери! Като един притежател на компания на друг — усмихва ѝ се той. — Оказала си ни голяма услуга.

Кери изглежда тотално смазана.

— Кери, вярно ли е? — пита мама с остър тон. — Наистина ли си отказала на Ема, когато те е помолила за работа?

— Изобщо не си ни казвала за това, Ема — обръща се към мен татко безкрайно потресен.

— Беше ме срам — измънквам с треперещ глас.

— Разбира се, че те е било срам! — подвиква Нев, като отхапва от парче баница. — Да използваш семейните си връзки, за да се уредиш! Тогава Кери беше възмутена от наглостта ти. Нали, мила?

— Наглост ли? — повтаря мама невярващо. — Кери, ако си спомняш, ние ти дадохме парите, за да основеш компанията си. Изобщо нямаше да имаш никаква компания, ако не беше нашето семейство!

— Ама не! — възкликва Кери и мята убийствен поглед на Нев. — Станало е някакво... недоразумение! — пооправя нервно косата си и отново ми се усмихва сладниково. — Ема, с удоволствие ще ти помогна за работа. Трябвало е да ми кажеш по-рано! Звънни ми утре в офиса. Ще направя всичко, каквото мога, за да...

Отправлям ѝ изпълнен с ненавист поглед. Не, не мога да повярвам, че се опитва да представи всичко като недоразумение, все едно не е било. Лицемерна гадина!

— Не беше недоразумение, Кери! — казвам с възможно най-спокоен тон. — И двете много добре знаем какво стана. Помолих те за помощ, а ти ми отказа. Разбирам, компанията си е твоя и ти си в правото си да вземаш каквито сметнеш за добре решения. Но не се опитвай да извъртиш нещата така, сякаш не е имало такъв случай. Имаше!

— Ема! — възкликва Кери с нервен смях и посяга да хване ръката ми. — Глупаво момиче! Изобщо не съм допускала... Ако знаех, че е толкова важно за теб...

О, така ли?! Не знаела, че е важно?!

Дръпвам ръката си и усещам в душата ми да напират всички натрупвани с годините обиди и унижения от страна на Кери. Болката ми става нетърпима, не издържам и избухвам:

— Знаеше! Много добре знаеше, че е важно! Знаеше съвсем точно какво правиш! Знаеше колко съм отчаяна! Но откакто дойде в нашето семейство, ти непрекъснато се опитваш да ме потискаш и унижаваш. Подиграваш ми се за неуспешните ми кариери. Хвалиш се със собствените си успехи. Благодарение на теб през целия си живот съм се чувствала незначителна и глупава. Е, добре. Ти победи, Кери. Ти си звездата на семейството, а аз съм кръгла нула. Ти си олицетворение на успеха, а аз — на провала. Само не се преструвай, че си ми приятелка, ясно ли е?! Защото нито си ми приятелка, нито пък някога ще бъдеш!

Млъквам задъхана. Всички ме гледат стреснато. Имам ужасното чувство, че всеки момент ще се разплача.

Срещам очите на Джак и той ми отправя лека, одобрителна усмивка. Хвърлям плах поглед към мама и татко. Дватамата седят като парализирани, сякаш не знаят нито какво да направят, нито какво да кажат.

В нашето семейство не е прието да се проявяват бурни изблици на чувства.

Всъщност и аз самата не знам какво да направя сега.

— Тъъ... трябва да тръгвам — казвам с треперещ глас. — Хайде, Джак. Чака ни работа.

Тръгвам като замаяна през моравата, препъвайки се в тревата. Чувствам се толкова силно наранена и обидена, че почти не съзнавам какво правя.

— Това беше направо фантастично, Ема! — казва ми тихо Джак. — Страхотна беше! Абсолютно... логистичен подход — добавя той по-високо, когато минаваме покрай Сирил.

— През целия си живот никога не съм говорила така — отговарям му тихо аз. — Изобщо никога не съм правила... оперативен мениджмънт — почти извиквам, когато минаваме покрай двама колеги от счетоводството.

— Досетих се — поклаща глава Джак. — Господи, тази твоя братовчедка е... маркетингова валидация.

— Абсолютна... финансова преценка — добавям бързо, докато минаваме покрай Конър. — Да, мистър Харпър, разбира се, че ще дойда да напечатам всичко това.

Успяваме някак да стигнем до къщата и да се качим на втория етаж, без никой да ни заговори. Джак ме повежда по коридора, после изважда ключ и отключва една от вратите. Влизаме в просторна, окъпана в светлина стая. С голямо двойно легло. Той заключва вратата зад нас и изведнъж отново се разтрепервам от нерви. Най-последно. Най-последно сме заедно. Сами в една стая. С легло.

В следващия миг мярвам отражението си в огледалото на стената и дъхът ми спира от ужас. О, Господи, напълно бях забравила, че съм облечена в грозната найлонова рокля на Снежанка. Лицето и очите ми са подпухнали и зачервени от плач. Косата ми стърчи на всички страни.

И през ум не ми беше минавало, че може да изглеждам толкова кошмарно.

— Ема, наистина съжалявам, че дадох повод за... — виждам погледа на Джак в огледалото. — Трябваше да си държа езика зад зъбите. Нямах никакво право да се намесвам в семейните ви работи по този начин. Но тази... тази твоя братовчедка направо ме изкара от кожата ми...

— Не — прекъсвам го, като се обръщам към него. — Това ми се отрази добре. Никога преди не съм казвала на Кери какво мисля за нея. Никога! Това беше... беше...

Настава миг мълчание. Джак е впил поглед в пламналото ми лице. Гледам го в очите, сърцето ми бие до пръсване, цялата треперя. В следващата секунда той изведнъж се навежда и ме целува.

Устните му разтварят моите и вече дърпа надолу ръкавите на роклята, разголява раменете ми, разкопчава сутиена. Разкопчавам ризата му. Устните му намират гърдите ми. Задъхвам се от възбуда. Той ме дръпва надолу и лягаме на затопления от слънцето килим.

О, Боже, колко бързо става всичко! Ръцете му са... пръстите му са... Едва си поемам дъх... Всичко става толкова бързо, че почти не съзнавам какво правим. Толкова е различно от секса с Конър. Толкова е

различно от всичко, което... изобщо някога... Преди миг бях на прага, напълно облечена, а сега вече съм... той вече е...

— Чакай! — успявам да кажа. — Чакай, Джак. Трябва да ти кажа нещо.

— Какво? — поглежда ме той нетърпеливо, с потъмнели от страст очи. — Какво има?

— Аз... не знам никакви трикове — прошепвам с леко дрезгав от притеснение глас.

— Ти... какво? — отдръпва се малко Джак и ме поглежда втренчено.

— Трикове! Не знам никакви трикове — повтарям мрачно. — Така де, ти сигурно си правил секс с хиляди манекенки и гимнастички... и те са знаели какви ли не фантастични... — млъквам, като виждам израза на лицето му. — Както и да е — добавям бързо. — Няма значение. Забрави!

— Наистина ме заинтригува — гледа ме втренчено Джак. — Какви трикове по-специално предвиждаш?

Господи, защо ми трябваше да си отворям глупавата уста?!
Защо?!?

— Никакви! — отговарям и усещам да ме залива гореща вълна от притеснение. — Точно за това става дума. Аз не знам никакви трикове.

— Нито пък аз — отговаря Джак съвършено сериозно. — И аз не знам нито един трик.

Напушва ме смях.

— Да бе, да, не знаеш...

— Честно! Не знам! — Джак се замисля, като бавно прокаква пръст по голото ми рамо. — Добре де. Знаем един.

— Какъв? — питам нетърпеливо.

— Ами... — той ми отправя дълъг поглед, после тръсва глава. — Не, не!

— Кажи ми де! — не издържам и вече се кикотя на глас.

— Покажи ми, а не кажи ми! — прошепва ми той и ме привлича към себе си. — И това ли не си научила?

XVIII

Влюбена съм.

Аз, Ема Коришън, съм влюбена!

За първи път през абсолютно целия ми живот съм напълно, тотално, сто процента влюбена! Прекарах цялата нощ с Джак в имението на „Пантера Корпорейшън“. Събудих се в прегръдката му. Правихме секс някъде към деветдесет и пет пъти и всеки път беше просто... върхът! (И някак изобщо не се стигна до трикове.)

Но не става дума само за секса, ами за... за всичко. За това, че когато се събудих сутринта, той ми беше приготвил чаша чай. И за това, че включи лаптопа си специално, за да си изчета всички хороскопи. Джак знае всички, абсолютно всички неудобни и притеснителни неща за мен, които обикновено се старая да крия до последно от мъжа, с когото съм... и въпреки това ме обича.

Е, не ми е казал направо, че ме обича. Но каза нещо много по-страхотно! Каза, че бил тотално и безвъзвратно заплепенен от мен още от първия миг, когато съм му заговорила в самолета! Заплепенен! От мен!!

Прибирам се сияеща вкъщи. Имам чувството, че вътре в мен се е запалила някаква лампа и озарява целия живот. И вече всичко ми е ясно. Изведнъж знам смисъла на живота. Джемима греша. Мъжете и жените не са врагове. Мъжете и жените са сродни души. Пълна глупост е това, че за да сме си интересни, трябва да се правим на загадъчни. Напротив! В любовта всеки трябва да споделя всичките си тайни с другия още от самото начало!

Качвам се тичешком по стълбата и отключвам вратата на апартамента.

— Лиси! Лиси! — виквам възторжено. — Влюбена съм!

Обзема ме леко разочарование, когато не я чувам да ми отговаря. Искане ми се да говоря с някого за любовта си... и за това колко е важно всичко да се споделя... и за смисъла на...

Изведнъж дочувам трополене и пухтене откъм стаята на Лиси и замръзвам наскоро коридора. О, Господи! Отново тези загадъчни

шумове. Ето пак... И отново... Какво става там, за бога?

И в същата секунда мярвам през отворената врата на хола едно дипломатическо куфарче. Оставено на пода, до дивана. От черна кожа. Той е! Жан-Пол. Тук е. Пристъпвам няколко крачки по коридора и заинтригувано се вторачвам във вратата към стаята на Лиси.

Какво правят вътре?

Изобщо не вярвам на приказките ѝ, че правели секс. Но пък какво ли друго би могло да бъде? Направо умирам от любопитство.

О, я стига! Това какво правят Лиси и Жан-Пол в нейната стая, изобщо не е моя работа. И щом като Лиси не иска да ми каже, значи не иска и край, точка. Горда от зрялото си отношение по въпроса, отивам в кухнята и вземам чайника, за да сложа вода за кафе.

Веднага обаче пак го оставям. Защо Лиси не иска да ми каже какво правят? Защо има тайна от мен? Нали сме най-добри приятелки и всъщност именно тя настояваше, че не бива да имаме тайни една от друга.

Не, не издържам повече. Любопитството ме гложди като свредел. Ще умра, ако не разбере какво правят. Пък и днес може да е последният ми шанс да узная истината. Но как? Не мога просто да отворя вратата и да вляза, нали така? Дали пък не мога?

Добре де, да предположим, че не съм видяла дипломатическото куфарче. Да предположим, че се прибирам най-невинно в апартамента и по една случайност имам да казвам нещо спешно на Лиси, тръгвам направо към стаята ѝ и отварям вратата. Какво пък, при това положение никой не би могъл да ме обвини, че си вра носа в чужди работи, нали така? Ами да!

Подавам се предпазливо от кухнята, миг-два се ослушвам напрегнато, после изтичвам на пръсти до входната врата.

И така, започваме. Все едно чак сега си идвам за първи път. Шумно отварям и затварям вратата.

— Здравсти, Лиси! — извиквам, но с адско чувство на неудобство, сякаш съм пред кинокамера. — Ха! Къде ли е? Я да види дали не е... хм... в стаята си!

Тръгвам по коридора, като се опитвам да вървя естествено, спирам пред вратата на Лиси и тихичко почуквам, ама почти без да докосвам дървото.

Никакъв отговор. Трополенето е престанало. Секунда гледам замислено вратата, обзета от нерешителност.

Готова ли съм наистина да го направя?

Да, готова съм! Трябва да разбере какво правят!

Хващам дръжката, отварям вратата и... надавам писък на ужас.

Разкрилата се пред погледа ми картина е толкова странна, че въобще не мога да осъзная какво виждам. Лиси е гола. И двамата са голи. И са преплели телата си във възможно най-шантавата поза, която изобщо някога съм виждала... която изобщо някога съм предполагала, че би могло да... Седят на земята, извили тела под някакъв невъзможен ъгъл. Краката на Лиси са вирнати във въздуха, а неговите са усукани около нея. Дишат тежко с аленочервени лица.

— Извинявайте! — изломотвам. — О, Боже, извинявайте!

— Ема, чакай! — виква след мен Лиси, но аз влетявам в моята стая, затръшвам вратата и се хвърлям на леглото.

Сърцето ми бие до пръсване. Имам чувството, че ще повърна. Никога, през целия си живот, не съм изживявала по-голям шок. Изобщо не трябваше да отварям вратата. Ама изобщо!

Значи не ме е лъгала. Наистина са правели секс! Но що за разкривена и откачена поза. По дяволите! Не съм и предполагала. Дори не съм допускала, че...

Някаква ръка се отпуска на рамото ми и надавам нов писък.

— Ема, успокой се! Аз съм! — казва Лиси. — Жан-Пол си тръгна.

Абсурд да вдигна глава и да я погледна в очите. Няма начин.

— Лиси, извинявай — мънкам, забила поглед в пода. — Страшно съжалявам! Аз, без да искам... изобщо не трябваше да... твоят сексуален живот си е твоя лична работа.

— Ема, не правехме секс, глупчо!

— Правехте! Видях ви! Бяхте съблечени.

— Нищо подобно. Облечени бяхме. Ема, погледни ме!

— Не! — извиквам панически. — Не искам да те гледам!

— Погледни ме, за бога!

Предпазливо вдигам очи от пода и ги насочвам към изправената пред мен Лиси.

О! О... ясно. Облечена е в някакво трико с телесен цвят.

— И какво правехте, щом казваш, че не сте правили секс? — почти обвинително я питам аз. — И защо си облечена така?

— Танцувахме — отговаря Лиси, пламнала от смущение.

— Какво? — зяпвам я сащисано.

— Танцувахме. Това правехме.

— Танцували сте? Но... защо сте танцували?

Пълна безсмислица! Лиси и някакъв французин на име Жан-Пол танцуват в нейната стая? Имам чувството, че изведнъж съм попаднала наред абсолютно откачен сън.

— Присъединих се към една група — пояснява Лиси след миг мълчание.

— О, Господи! Някакъв култ...

— Не, не е култ. Това е... това е... — Лиси прехапва смутено устни. — Ами... група адвокати, които са си сформирали балетен състав.

Балетен състав?

На секундата в главата ми изниква представата как внушителни адвокати и съдии, с перуки и папки дела в ръце, но облечени в балетни роклички, се носят насам-натам под звуците на „Лебедово езеро“. Гледката е толкова комична, че не издържам и се размивам.

— Ето, видя ли! — възкликва Лиси. — Затова го пазех в тайна! Знаех си, че ще ми се смееш!

— Ох, извинявай, Лиси! — заливам се от смях аз. — Извинявай, ама само като си представя...

— Изобщо не е смешно! — възкликва възмутено Лиси. — Просто група хора със сериозни професии искат да изразят съкровената си същност чрез танц.

— Да де, но не знаех, че умееш да танцуваш.

— Изобщо не умея — веднага отрича Лиси. — Страшно съм скована. Но е забавно. Искаш ли кафе?

На влизане в кухнята Лиси ме поглежда с приповдигнати вежди и подхвърля:

— Доста нагло от твоя страна да ме обвиняваш мен, че правя секс. Ти къде беше цяла нощ, а?

— С Джак — признавам с мечтателна усмивка. — Правихме секс. Цяла нощ.

— Знаех си!

— О, Лиси! Луда съм от любов към него!

— Любов ли? — натъртва Лиси и включва чайника. — Ема, сигурна ли си, че става дума за любов? Та ти го познаваш само от няколко дни!

— Това няма абсолютно никакво значение! Ние сме създадени един за друг. С него няма нужда да се преструвам на такава, каквата не съм... И сексът е... върхът!... В него откривам всичко, което ми е липсвало в Конър. Всичко! И той наистина се интересува от мен. Непрекъснато ми задава разни въпроси и действително слуша и помни какво му отговарям. Двамата си казваме всичко един на друг.

— Добре де, и къде е сега този твой Джак? — пита Лиси и сипва кафе в чайника.

— Налага му се да замине за известно време. Да обсъди някакъв нов проект с творческия си екип.

— Какво по-точно?

— Ами не знам. Не ми каза. Ще работят много усилено и вероятно няма да има възможност да ми се обажда по телефона. Но ще ми праща имейли всеки ден! — добавям щастливо. — И знаеш ли, Лиси, благодарение на Джак разбрах смисъла на нещата. Толкова е просто да бъдем щастливи! Достатъчно е хората да са откровени един с друг. И да си споделят всичко! Мъжете и жените да си споделят, семействата да си споделят, политическите лидери да си споделят!

— Хм — Лиси ме гледа мълчаливо няколко мига. — Ема, Джак всъщност каза ли ти къде е трябвало да замине толкова спешно посреди нощите, когато излязохте онази вечер?

— Не — отговарям, изненадана от въпроса ѝ. — Нещо във връзка с бизнеса му, предполагам.

— А каза ли ти за какво са били всички онези телефонни разговори по време на първата ви среща?

— Ами... не.

— Разказал ли ти е нещо повече за себе си, за живота си, освен най-минималните сведения?

— Достатъчно ми е разказал — сопвам ѝ се аз. — Лиси, какъв ти е проблемът?

— Никакъв — отвръща Лиси мило. — Просто се чудех... дали споделянето не го правиш само ти?

— Какво?

— Дали и той споделя с теб всичко? — Лиси залива кафето с вряща вода. — Или само ти споделяш всичко с него?

— И двамата си споделяме всичко един с друг — отговарям, извила поглед встрани.

Точно така! Абсолютно вярно! Джак ми е споделил страшно много неща! Каза ми, че...

Каза ми всичко за...

Добре де, както и да е. Вероятно просто не е бил в настроение за споделяне. Какво пък толкова?!

— Пий си кафето — подава ми Лиси пълната чаша.

— Благодаря — казвам намусено.

Лиси въздъхва.

— Виж, Ема, не си мисли, че искам да... Той наистина изглежда много мил...

— Такъв е! Честно, Лиси, той е невероятен. Толкова е романтичен. Знаеш ли какво ми каза тази сутрин? Каза, че бил тотално заплепен от мен в мига, когато съм го заговорила в самолета!

— Наистина ли? — поглежда ме Лиси. — Така ли ти каза? Права си, много е романтично.

— Ами да! — засиявам насреща ѝ. — Лиси, Джак е... върхът!

XIX

През следващите две седмици абсолютно нищо не е в състояние да помрачи щастието ми. Абсолютно нищо. Имам чувството, че плувам в облаците. В офиса по цял ден си седя и се усмихвам на компютъра си. Саркастичните подмятания на Пол отскачат от мен като сапунени мехурчета. И изобщо не ми пука, че Артемис ме представя като своя лична секретарка на хората от някаква рекламна агенция, дошли на посещение при нас. Да приказват каквото си искат. Все ми е едно. Защото те не знаят, че когато се усмихвам влюбено на компютъра си, то е заради поредния шеговит и нежен имейл от Джек. Не знаят, че човекът, на когото служат всички те, е влюбен в мен! В мен!! В Ема Коригън. Най-нисшестоящата служителка в отдела по маркетинг на неговата компания.

— Е, разбира се, аз на няколко пъти разговарях надълго и нашироко с Джек Харпър по този и много други въпроси — чувам да казва Артемис на някого по телефона. — Именно. И той също смята — точно като мен самата, — че фокусът на тази концепция действително трябва да бъде пренасочен.

Дрън-дрън! Изобщо не е разговаряла надълго и нашироко с Джек Харпър. Нито веднъж. Почти се изкушавам да му пратя веднага един имейл, за да го информирам колко нагло споменава всеки неговото име.

Само че би било твърде дребнаво, нали?

Пък и не само Артемис го прави. Буквално всички с повод и без повод подхвърлят: „Дълго говорих с Джек Харпър за еди-какво си“, „Двамата с Джек Харпър смятаме, че...“, „Джек Харпър ме подкрепя изцяло за...“ и други подобни измишльотини. Сега, когато го няма, за да ги опровергае, всички изведнъж започнаха да се правят на негови най-задушевни приятели.

Всички, освен мен. Аз си кротувам и се пазя изобщо да не произнасям името му.

Отчасти, защото знам, че ако го произнеса, веднага ще се изчервя като домат, ще се ухилия до уши или нещо подобно. И отчасти, защото имам ужасното предчувствие, че веднъж започна ли да говоря за Джак, после въобще няма да мога да спра. Но най-вече, защото никой не повдига темата „Джак Харпър“ пред мен. Така де, какво бих могла да кажа аз по нея? Ами да, аз съм последната дупка на кавала тук, една мижава асистентка и нищо повече.

— Ей — провиква се Ник с телефонната слушалка в ръка. — Джак Харпър ще говори по телевизията!

— Какво? Кога? — разнасят се възгласи от всички страни.

Вдигам изненадано глава. Джак ще говори по телевизията ли?

Как така не ми е споменал нито дума за това?

— Да не би някой телевизионен екип да се изтресе тук? — суетно започва да оправя косата си Артемис.

— Не знам — свива рамене Ник.

— Я чуйте всички — надига глас Пол, който точно в този момент се появява от офиса си. — Джак Харпър е дал интервю за телевизионната програма „Бизнес наблюдател“. В голямата заседателна зала сме сложили широкоекранен телевизор. Всеки, който желае, може да отиде и да гледа интервюто там. Един от вас обаче трябва да остане, за да вдига телефоните — заявява Пол и погледът му се спира върху мен. — Ема, ти оставаш тук.

— Какво? — питам неразбиращо.

— Ти оставаш тук да вдигаш телефоните — натъртва Пол. — Ясно ли е?

— Не. Искам да кажа... И аз също искам да гледам интервюто! — възкликвам настоятелно. — Не може ли някой друг да остане? Артемис, не можеш ли ти да останеш?

— Изключено! — само дето не крясва Артемис. — Не бъди такъв егоист, Ема. Пък и на теб изобщо няма да ти бъде интересно.

— Ще ми бъде интересно!

— Не, няма! — презрително врътва очи Артемис.

— Ще ми бъде! — виквам отчаяно. — Той е... той е и мой шеф също!

— Да бе, вярно — съгласява се саркастично Артемис. — С една малка разлика. Ти едва ли си разменила и две думи с Джак Харпър.

— Напротив! Много повече съм разменила дори! — изтърсвам, преди да успея да се възпра. — Веднъж например присъствах на заседание, на което беше и той...

— И му поднесе чаша чай, а? — Артемис среща погледа на Ник и му прави подигравателна физиономия, за да подчертае колко съм глупава.

Гледам я преизпълнена с ярост, кръвта бучи в ушите ми, изгарям от желание поне веднъж да ми хрумне нещо наистина умно и съкрушително, с което да я унижа.

— Достатъчно, Артемис — отсича Пол. — Ема, ти оставаш тук. Край, въпросът е решен.

В дванадесет без пет офисът вече е напълно пуст. Тук сме само аз, една бръмчаща муха и един факсов апарат, който делово изписва получавано в момента съобщение. Отчаяно бръквам в средното чекмедже на бюрото си и измъквам един аерошоколад, а след него и голяма диетична бисквита. Точно съм отхапала първата хапка шоколад, когато телефонът ми иззвънява.

— Всичко е наред — долита гласът на Лиси. — Видеото е готово за запис.

— Благодаря ти, Лиси — казвам, дъвчейки поредното парче шоколад. — Ти си страхотна.

— Не мога да повярвам, че не са ти позволили да отидеш и ти да го гледаш.

— И аз. Адски несправедливо! — свличам се още по-нещастно в стола си и буквално натъпквам устата си с шоколад.

— Както и да е, довечера ще го гледаме заедно. Джемима също е пуснала видеото си да записва, така че твърдо ще го имаме.

— А Джемима защо си е вкъщи? — питам изненадано.

— Писала се е болна, за да се отдаде на домашни козметични процедури. О, щях да забравя. Обади се баща ти — додава Лиси предпазливо.

— Аха — отронвам с леко угризение на съвестта. — И какво каза?

Не съм говорила с мама и татко от скандала на Корпоративния ден на семейството. Просто нямам сили да го направя. Още ме боли и

се срамувам от станалото, пък и съм наясно, че те при всички положения ще застанат на страната на Кери.

Ето защо, когато татко ми звънна в офиса още на следващия понеделник, аз се направих на много заета и казах, че ще им се обадя. Така и не го направих.

Добре де, знам, че все някога ще трябва да говоря с тях. Но само да не е сега. Не и когато съм толкова щастлива.

— Видял рекламния спот за интервюто — казва Лиси. — Познал Джак и се притеснил, че може да го изпуснеш, ако не знаеш кога ще го излъчват. И освен това каза, че... — Лиси замълчава колебливо. — Наистина иска да поговорите за някои неща.

— Ооо! — възкликвам и покривам с драскулки някакъв телефонен номер в бележника си, който се предполага, че трябва да пазя.

— Каза още, че двамата с майка ти ще го гледат. А също и дядо ти.

Страхотно. Направо чудничко. Целият свят ще гледа Джак по телевизията. Така де, целият свят без мен.

С Лиси си казваме довиждане и после отивам да си взема едно капучино от новия автомат за кафе. Връщам се и унило оглеждам пустия офис. Отивам и сипвам щедра доза портокалов сок в корените на коледната звезда на Артемис. Като допълнително отъмщение добавям и малко тонер за фотокопирни апарати.

После обаче ми става кофти от собствената ми дребнава отмъстителност. Така де, какво е виновно бедното растение?

— Извинявай — обръщам се гласно към коледната звезда и леко докосвам с пръст едно от листата ѝ. — Ама собственичката ти е голяма гадина. Но това вероятно ти е известно и без да ти го казвам.

— Говориш с твоя тайнствен приятел, а? — разнася се саркастичен глас зад гърба ми.

Обръщам се стреснато и виждам Конър да стои на прага.

— Конър? Какво правиш тук? — питам изненадано.

— Отивам да гледам интервюто на Харпър. Но първо исках да ти кажа нещо набързо — той пристъпва няколко крачки в офиса и забива в мен обвинителен поглед. — И така, ти ме излъга, Ема.

Мамка му! Дали се е досетил? Сигурно ни е разкрил на Корпоративния ден на семейството.

— Какво имаш предвид? — питам нервно.

— Току-що си поговорих с Тристан от дизайнерското студио — отбелязва Конър с натежал от възмущение глас. — Той е гей! Няма начин да излизаш с него, нали така?

Чакай, чакай малко! Ама той сериозно ли си е мислил, че излизам с Тристан от дизайнерското студио? Та на Тристан от сто километра си му личи, че е гей. Хич не му и трябва да носи розови панталонки, дамска чантичка и да си тананика хитовете на Барбара Стрейзанд.

— Правилно — потвърждавам, като едва се сдържам да не се разсмея. — Не излизам с Тристан.

— Не разбирам защо трябваше да ме лъжеш — вирва брадичка Конър с израз на наранено достойнство. — Очаквах да сме поткровени един с друг. Просто не разбирам в що за човек си се превърнала, Ема. Това е всичко, което исках да ти кажа.

След тези думи той се врътва и бързо се отдалечава по коридора.

В следващите двадесетина минути приемам няколко съобщения за Пол, едно за Ник и едно за Каролин. Разпределям купчина новополучени писма. Адресирам няколко плика за изпращане. И после изведнъж скачам решително.

Така де, тъпо е да стоя тук. Дори е повече от тъпо. Смешно и жалко е! Та аз обичам Джак. И Джак ме обича. Трябва да съм там, да му оказвам морална подкрепа. Грабвам капучиното и бисквитата си и се втурвам по коридора. Заседателната зала е претъпкана, но успявам да се промъкна напред, между двама типа, и аз не знам от кой отдел, които дори не гледат Джак, ами обсъждат резултатите от някакъв мач.

— Какво правиш ти тук? — пита Артемис, когато в един момент се озовавам до нея. — Ами телефоните?

— Няма таксация без презентация — чувам се да казвам внушително.

Това едва ли е подходящо изказване за случая (не че изобщо знам какво означава), но с него определено постигам желания ефект, защото Артемис ме зяпва и млъква.

Надигам се на пръсти, за да мога да виждам екрана над главите на хората пред мен. И най-сетне — да, ето го! Седи небрежно отпуснат

на креслото в студиото, облечен в дънки и бяла тениска, а срещу него са седнали водещите на предаването — мъж и жена в делови костюми.

Ето го! Мъжът, когото обичам. О, Боже, толкова е хубав, че ми се приисква да го целуна. И ако нямаше хора, положително щях да отида и да лепна една целувка на телевизора. Честно.

— Разбира се, след смъртта на Пийт ми беше много тежко — казва Джак точно в този момент. — Но наскоро... наскоро животът ми се преобърна и отново се чувствам вдъхновен. Отново изпитвам удоволствие и от живота, и от работата си.

Цялата потръпвам от щастие и гордост.

Така де, той сигурно намеква за мен, нали? Няма за какво друго. Аз съм преобърнала живота му! О, Господи! Това звучи дори още по-романтично от „ти ме заплени“!

— Вече навлязохте на пазара за тонизиращи напитки — отбелязва водещият. — А сега се каните да стъпите и на пазара за женски артикули.

— Какво? — разнасят се изненадани възгласи из залата и хората започват да се споглеждат.

— Каним се да стъпим на женския пазар, така ли?

— Че откога?

— Аз всъщност знаех — подхвърля нехайно Артемис. — От известно време няколко души сме в течение на този проект.

Изведнъж се сещам за онова съвещание на Джак... с яйчниците. Адски вълнуващо! Тръгваме в нова посока!

— Би ли споделил с нас малко повече подробности? — пита водещият.

— Проектът все още е в ранните си стадии — отговаря Джак. — Но мога да ви кажа, че предвиждаме цяла линия продукти, предназначени за жени. Напитка, дрехи, парфюми. Имаме съвсем точна творческа визия — казва той, усмихва се на водещия и добавя: — И сме въодушевени от новия си проект.

— А накъде ще се прицелите този път? — пита водещият, като се консултира със записките си. — Към жените от спортен тип ли?

— Съвсем не — отговаря Джак. — Целта ни е... момичето от улицата.

— Момичето от улицата ли? — водещата изведнъж се поизправя на стола си и изглежда някак леко засегната. — Какво имаш предвид?

Какво, според теб, представлява това момиче от улицата?

— Какво представлява ли? — Джак прави кратка пауза. — То е на двадесет и няколко години. Работи в някакъв офис. Отива на работа с метрото. Вечер излиза с приятелки, а после се прибира вкъщи с автобуса... Едно най-обикновено, съвсем незабележително момиче.

— Има ги хиляди такива — подхвърля водещият с усмивка.

— Но марката „Пантера“ винаги се е асоциирала с мъжете — отбелязва скептично водещата. — С типично мъжкия стремеж към съревнование и победа. С мъжката ценностна система. Наистина ли смяташ, че ще можете да се прехвърлите и да покорите женския пазар?

— Направихме проучвания — спокойно обяснява Джак. — И имаме чувството, че познаваме добре мишената, към която сме се прицелили.

— Проучвания, така ли? — остро подхвърля водещата. — Да не би това да е поредният случай, когато мъжете ще казват на жените какво да харесват и да искат?

— Определено не — отговаря Джак все така учтиво, но забелязвам по лицето му да пробягва лека досада от неприкрития и нападателен феминизъм на водещата.

— Доста компании са се опитвали да се пренасочат към нов пазар и са се проваляли — казва водещият. — Да не се окажете и вие една от тях?

Господи, защо са толкова враждебно настроени? Сигурна съм, че Джак знае какво прави!

— Убеден съм, че ще успеем — отговаря спокойно Джак.

— О, я стига! — възкликва водещата, обляга се назад и скръства ръце пред гърдите си. Цялата ѝ поза излъчва авторитетност и недоверие. — Възможно ли е компания като „Пантера“... възможно ли е типичен мъж като теб... наистина да прозре в психиката на... както ти го нарече... най-обикновеното, съвсем незабележително момиче?

— Да, възможно е! — предизвикателно я поглежда в очите Джак. — Познавам това момиче, тази млада жена всъщност.

— Познаваш я? — със саркастично недоумение повдига вежди водещата.

— Знам какво представлява тя — продължава Джак. — Знам какви са вкусовете ѝ. Знам какви дрехи харесва. Знам какво обича да яде и да пие. Знам какво иска да получи от живота. Тя носи дрехи

дванадесети номер, но ѝ се иска да бъде осми. Тя... — Джак разперва леко ръце, сякаш търсейки вдъхновение. — ... Тя яде овесени ядки на закуска и обича да си топва диетична бисквита в капучиното.

Изненадано поглеждам диетичната бисквита, която държа и точно се канех да топна в капучиното си. А... а тази сутрин закуствах овесени ядки.

— В днешно време отвсякъде ни се натрапва агресивно една измислена представа за съвършени, лъскави хора, живеещи в някакъв измислен, съвършен, лъскав свят — все повече се разпалва Джак. — Докато тази млада жена е напълно реална. В някои дни тя има настроение и се чувства добре, в други няма. Носи модни прашки, въпреки че ги смята за неудобни. Прави си стриктен седмичен режим за физически упражнения, който обаче никога не изпълнява. Пред хората се преструва, че чете издания за бизнес, но в действителност чете пъхнатото между страниците им клюкарско списание.

Гледам като омагьосана телевизионния екран.

Чакай, чакай малко... Това ми звучи някак... прекалено познато.

— Точно както правиш ти, Ема — подхвърля ми Артемис. — Видях те да четеш един брой на „Окей“, пъхнат между страниците на „Маркетинг Уийк“ — поглежда ме с подигравателна усмивка и очите ѝ се спират върху диетичната бисквита и капучиното в ръцете ми.

— Тази млада жена обича красивите дрехи, но не е жертва на модата — продължава Джак от екрана. — Най-често може да я видите обута в дънки...

Артемис вперва невярващ поглед в моите „Левис“.

— ... и с изкуствено цвете в косата...

Неволно вдигам ръка и докосвам изкуствената роза в косата си.

Не, не. Невъзможно е той да... Невъзможно е той да говори за...

— О... Боже... мили! — на висок глас, бавно и натъртено произнася Артемис.

— Какво? — пита Каролин, която седи от другата ѝ страна.

После проследява погледа на Артемис и изразът на лицето ѝ постепенно преминава от любопитство в шокирано разпознаване.

— Боже мили! — възкликва Каролин. — Ема! Та това си ти!

— Не, не съм аз! — възразявам, но с разтреперан глас.

— Ти си!

Забелязвам, че хората наоколо започват да се смушкват един друг и да ме зяпат.

— Тя чете по петнадесет хороскопа всеки ден и си избира да вярва на онзи, който ѝ харесва най-много — долита гласът на Джак.

— Ти си! — изумено извиква Каролин. — Ти точно така правиш!

— ... прехвърля отгоре-отгоре какво пише по кориците на сериозните книги, а после се преструва, че ги е чела... — продължава Джак.

— Знаех си, че не си чела Дикенс! — триумфално възкликва Артемис.

— ... обожаваш сладко шери...

— Обожаваш сладко шери ли? — поглежда ме ужасено Ник. — А стига бе, такава гадост!

— Това е Ема! — дочувам да си подвикват хората отвсякъде. — Ема Коригън!

— Ема? — поглежда ме Кейти невярващо. — Но... но...

— Не е Ема! — изведнъж извиква през смях Конър, който се е облегал на стената в другия край на залата. — Я не ставайте смешни! Като начало, Ема е осми номер, а не дванадесети!

— Осми номер ли? — захилва се подигравателно Артемис.

— Осми номер! — изкикотва се Каролин. — Как ли пък не!

— Какво, не си ли осми номер? — зяпва ме удивено Конър. — Но нали ми каза, че...

— Знам... че ти казах — преглъщам тежко с пламнало лице. — Но бях... щях да...

— Наистина ли си купуваш дрехите от магазини за втора употреба, а се преструваш, че са нови? — пита Каролин заинтригувано, като отклонява поглед от телевизора към мен.

— Не! — възкликвам възмутено. — Така де... може би... понякога...

— Тя тежи шестдесет и един килограма, но казва, че е петдесет и един — долита гласът на Джак.

Какво? Какво?

Цялото ми тяло се сгърчва шокирано.

— Не е вярно! — виквам възмутено към екрана. — Изобщо не тежа шестдесет и един килограма! Тежа... тежа около... петдесет и

шест... и половина... — добавям припряно половинката, защото виждам, че всички са извърнали глави към мен и ме зяпат изпитателно.

— ... мрази плетивата на една кука...

Из залата се разнася удивен шепот.

— Какво? Мразиш моите плетива, така ли? — долита до слуха ми невярващият глас на Кейти.

— Не е вярно! — обръщам се ужасена към нея. — Не е вярно! Обожавам ги! Много добре знаеш, че обожавам плетивата на една кука!

Но Кейти вече е изхвърчала ядосано от залата.

— Тя плаче, когато слуша „Карпънтърс“ — казва Джак от екрана. — Тя обича „Абба“ и ненавижда джаза...

О, не! О, не... о, не...

Конър ме гледа така, сякаш собственооръчно съм забила кама в сърцето му.

— Ти... ненавиждаш... джаза!

Чувствам се така, както в някой от онези кошмари, когато съзнаваш, че всички виждат бельото ти и искаш да побегнеш, а не можеш. Буквално съм като парализирана от шок и ужас. В състояние съм единствено да гледам втренчено напред и вътрешно да се гърча в тотална агония, докато гласът на Джак ехти неумолимо откъм телевизионния екран.

Всичките ми тайни! Всичките ми лични... всичките ми най-интимни тайни! Оповестени на всеослушание по телевизията! Толкова силно съм потресена, че дори не възприемам всичко, което казва.

— Когато отива за първи път на среща с някой мъж, тази млада жена си облича бельо, за което вярва, че ѝ носи късмет... тайно взема от гардероба на съквартирантката си обувки и дрехи, които после представя за свои... прави се, че тренира кикбокс... има двойствени чувствало отношение на религията... притеснява се, че гърдите ѝ са прекалено малки...

Затварям очи, неспособна да понеса чутото! Гърдите ми! Той каза за гърдите ми! По телевизията!

Залата вече кънти от смехове. Заравям лице в ръцете си. Имам чувството, че умирам.

— Секси ли е? — пита водещият заинтригувано.

Сърцето ми пропада в петите от ужас. Забивам поглед в екрана, неспособна да си поема дъх от обзелата ме паника. О, Господи! Какво ще каже?

— Много е сексуална! — отговаря Джак на секундата и всички ме зяпват изненадано. — Тя е модерна млада жена, която си носи презервативи в чантичката.

Едва ли би могъл да каже нещо по-страшно от това, нали така?

Боже мили, и майка ми слуша всичко това! Майка ми, за бога!!!

— Но може би все още не е разгърнала целия си потенциал в тази насока... — продължава Джак. — Може би досега е била разочарована в секса...

Не съм в състояние да погледна към Конър. Нито изобщо към когото и да било.

— Може би изпитва желание да експериментира в тази област... може би е имала... как да кажа... лесбийска фантазия за най-добрата си приятелка.

Не, не, не!!! Свивам се от ужас. Изведнъж си представям как Лиси гледа потресено екрана у дома, отвратено притиснала длан към устата си. Край! Никога повече няма да мога да я погледна в очите.

— Това беше глупав сън! — отчаяно се опитвам да обясня аз, защото всички ме зяпват шокирано. — Не фантазия, а сън! Има разлика между двете!

Иска ми се да се хвърля към телевизора, да го ударя, да го изгася.

Но би било съвършено безсмислено, нали? Защото милиони други телевизори, в милиони домове, са включени. И навсякъде хората гледат и слушат интервюто на Джак!

А той продължава:

— Тя вярва в романтичната любов. Вярва, че някой ден животът ѝ изведнъж ще стане вълнуващ и прекрасен. Тази млада жена си има своите надежди, страхове и тревоги, както всеки един от нас. Понякога се чувства изплашена — Джак прави кратка пауза и добавя малко позадушевно: — Понякога се чувства необичана. Понякога ѝ се струва, че никога няма да успее да спечели одобрението на хората, на които държи най-много.

Гледам сериозното, замислено лице на Джак на екрана и очите ми се изпълват със сълзи.

— Но тя притежава невероятен кураж, изключително добро сърце и неизчерпаемо жизнелюбие... — той тръсва глава замаяно и се усмихва извинително на водещите. — Извинете... Съжалявам. Не знам как стана... Май леко се поувлякох. Бихме ли могли да...

Какво? Какво каза той току-що?

Че се поувлякъл?

Че леко се поувлякъл?

Все едно да кажеш, че Хитлер е бил леко агресивен!

Смътно чувам водещият да благодари на Джек за участието, а после и музикалната тема в края на предаването. Някой загася телевизора.

Известно време залата тъне в пълно мълчание. Всички са се обърнали към мен и ме гледат така, сякаш очакват да произнеса реч или да им изтанцувам нещо. Някои лица издават искрено съчувствие, други — любопитство, трети — зловничка радост, четвърти — доволство, че не са на мое място.

Сега вече знам много добре как се чувстват животните в зоопарка.

Край! Докато съм жива, няма да стъпя в зоопарк.

— Но... но... не разбирам... — долита глас от другия край на залата и всички обръщат глави към Конър, все едно се намират на тенис мач. Той е вперил очи в мен, с пламнало от обръкване лице. — Откъде Джек Харпър знае толкова много неща за теб?

О, Господи, знам, че Конър е завършил с отличие университета в Манчестър, ама понякога адски бавно загрява.

Главите на хората в залата отново се обръщат към мен в очакване на отговора ми.

— Ами... въъ... — цялата се треса от неудобство. — Защото аз... ние...

Не, не мога да го произнеса гласно. Не мога и това си е.

Но и не ми се налага. Наблюдавам потресено как лицето на Конър сменя цвета си от аленочервен в мъртвешки блед.

— Не! — изхриптява той и ме гледа така, сякаш вижда призрак. И то не някой обикновен домашен призрак, а истинско чудовище.

— Не! — повтаря Конър ужасено. — Не. Не го вярвам.

Това сякаш отрицва потоп в залата. Изведнъж всички започват да ми задават въпроси и да ми подхвърлят разни забележки.

— Затова ли Харпър дойде в Англия? Заради теб?

— Ще се омъжиш ли за него?

— Правили ли сте секс тук, в офиса?

— Заради него ли заряза Конър?

Не, не издържам повече. Трябва да се махна оттук. Веднага!

Ставам и без да поглеждам когото и да било, изхвърчавам от стаята.

Когато влизам в пустия отдел по маркетинг, сварвам телефоните да звънят на пожар. Разтреперана грабвам чантата и връхната си дреха, а междувременно няколкото души, които са ме последвали, започват да отговарят на телефоните.

— Ема, дядо ти се обажда — казва ми Артемис и добавя, като затулва с длан слушалката: — Разправя нещо за нощните автобуси и казва, че никога вече няма да ти вярва.

— Търсят те от рекламния отдел на „Харвис Бристол Крийм“ — подвиква ми Каролин. — Питат на кой адрес да ти изпратят каса сладко шери.

— Ема, баща ти е на тази линия — обръща се към мен Ник. — Спешно трябвало да говори с теб.

— Не мога — измънквам. — Не мога да говоря с никого. Трябва да... трябва да...

Втурвам се навън от офиса. Тичам по коридорите и надолу по стълбите. Навсякъде е пълно с хора, които се връщат по бюрата си след края на интервюто. Всички се обръщат след мен, зяпат ме и коментират.

Спринтирам към изхода, а гласовете ме преследват, отеквайки в мраморното фойе. Започвам да бутам с две ръце тежката врата на входа. Охранителят Дейв скача, притичва да ми помогне и втренчил неотклонно поглед право в гърдите ми, подхвърля окуражително:

— Нищо им няма, миличка. Много са си хубави даже.

Най-сетне излизам и хуквам през глава по улицата. Когато оставам без дъх, се свличам на първата попаднала ми пейка и заравям лице в ръцете си.

Цялата треперя от преживяния шок.

В главата ми цари пълен хаос.

Никога преди, през целия ми живот, никой не ме е карал да се чувствам толкова дълбоко и тотално посрамена и унижена.

XX

Пътувам за вкъщи с метрото, а сълзите се стичат по лицето ми. Чувствам се безкрайно объркана.

Мислех, че Джак ме обича...

Мислех, че той и аз сме...

И изведнъж осъзнавам истината.

Джак изобщо никога не се е интересувал от мен. Никакви сродни души не сме били. За него съм била само типична представителка на потенциалния пазар на тъпата му нова линия от женски продукти. Най-обикновено, съвсем незабележително момиче от улицата.

Джак само ме е използвал.

Ама че глупачка съм била. Пълна глупачка!

Когато най-сетне се довличам до апартамента, спирам за малко пред входа, избърсвам сълзите от лицето си и си поемам няколко пъти дълбоко дъх.

Господи, как сега ще погледна Лиси в очите след това, което Джак каза по телевизията?

С Лиси сме най-добри приятелки от деца. Неведнъж ми се е случвало да изпадам в неудобни ситуации пред нея. Но нищо, абсолютно нищо не може да се сравни с това!

Де да можеше в последния момент преди интервюто тя да е решила да излезе и изобщо да не го е гледала! Но в мига, когато отварям вратата на апартамента, я виждам да излиза от кухнята в коридора. Поглежда ме и по израза на лицето ѝ познавам, че това е краят. Оттук нататък нещата между нас никога няма да са същите, каквито бяха. Джак предаде не само любовта ми. Той съсипа и най-доброто приятелство, което съм имала през живота си. Точно както стана и във филма „Когато Хари срещна Сали“. Сексът се изпречва на пътя на нашите взаимоотношения и никога вече няма да можем да бъдем приятелки, защото искаме да спим заедно...

Не, не е така! Това беше във филма. Ние с Лиси не искаме да спим заедно. Ние искаме да... Не, тоест ние не искаме да...

Така де... Както и да е. Скапана работа.

— О! Тъъ... хм... здрасти, Ема! — измънква Лиси, забила поглед в пода.

— Здравсти! — отговарям със свито гърло. — Реших да се прибера по-рано. В офиса стана просто... направо... ужасно...

Млъквам нерешително. Настава възможно най-тягостното, най-отчайващото мълчание на света. Но то не може да продължава вечно, нали така?

— Тъъ... гледала си интервюто, предполагам — започвам най-сетне аз.

— Да — отронва Лиси, без да откъсва поглед от пода. — И аз... исках само да ти кажа, че... че, ако искаш да се изнеса, веднага ще го направя.

В гърлото ми засяда буца. Знаех си. Знаех си, че така ще стане. Това е краят на нашето неразделно приятелство, продължило двадесет и една години. Една мъничка тайна излиза наяве и край... всичко свършва.

— Не е нужно — казвам, като едва се сдържам да не ревна с глас. — Аз ще се изнеса.

— Не! — извиква Лиси. — Аз ще се изнеса. Ти нямаш никаква вина за това, Ема! Аз съм виновна! Аз... аз... съм те подстрекавала.

— Какво? — зяпвам я изумено. — Какви ги приказваш, Лиси?! Изобщо не си ме подстрекавала!

— Подстрекавала съм те! — настоява Лиси. Изглежда буквално смазана. — Чувствам се ужасно виновна пред теб. Но... но... не съм знаела, че изпитваш такива... към мен...

— Ама аз не изпитвам!

— Сега вече си давам сметка какво ти е било. Да ме гледаш да се мотая полугола из апартамента... Нищо чудно, че си се чувствала потисната и нещастна!

— Ама аз не съм! — извиквам отчаяно. — Лиси, не съм лесбийка!

— Добре де, бисексуална. Или двустранно ориентирана. Или каквото там термин предпочиташ.

— Не съм и бисексуална. Нито двустранно ориентирана. Нито никаква!

— Ема, моля те! — сграбчва ръката ми Лиси. — Не се срамувай от своята сексуалност! Кълна се, че ще те подкрепя изцяло какъвто и избор да направиш...

— Лиси, не съм бисексуална! — виквам ѝ през сълзи аз. — И не ми трябва подкрепа! Това беше само един сън. Най-обикновен тъп кошмар и нищо друго! Не беше сексуална фантазия! Изобщо не съм искала да го сънувам... и това не значи, че съм лесбийка... и не значи, че си падам по теб... и изобщо нищо не значи!

— О! — отронва Лиси сащисано. — О, ясно. Аз пък си помислих, че е... знаеш какво. Помислих си, че ти искаш да...

— Нищо подобно! Просто сънувах веднъж някаква дивотия.

— Аха. Ясно.

Настава продължително мълчание. Лиси разглежда съсредоточено ноктите си, а аз — каишката на часовника си.

— Я кажи, ама ние двете... наистина ли... — започва най-сетне Лиси.

О, Господи!

— Тъъ... хм... да — признавам с половин уста.

— Ами аз... добра ли бях?

— Какво? — зяпвам я изумено.

— В съня ти — Лиси ме поглежда право в очите и се изчервява.

— Добра ли бях в секса?

— Лиси... — правя измъчена и ужасена физиономия аз.

— Бях пълна трагедия, нали? Тотален боклук! Знаех си! Знаех си, че за нищо не ставам.

— Глупости! Не е вярно! — възкликвам, възмутена от ниското ѝ самочувствие. — Ти беше... беше наистина...

Господи! Не мога да повярвам, че вода с приятелката си разговор за сексуалните ѝ качества на сънувана лесбийка!

— Лиси, дай да оставим тази тема, става ли? Денят ми беше достатъчно ужасен и без това.

— О, Боже! Да. Да, разбира се — изведнъж се изпълва с угризения Лиси. — Извинявай, Ема. Сигурно се чувстваш адски...

— Адски, тотално и абсолютно унижена, обидена и предадена! — правя безуспешен опит да се усмихна. — Аха. Точно така се чувствам. Дори още по-зле.

— Гледа ли някой от офиса интервюто? — пита Лиси съчувствено.

— Дали някой го е гледал? — извиквам и отново се сгърчвам от ужас. — Всички го гледаха, Лиси! Абсолютно всички! И всички бяха наясно, че става дума за мен! И всички ми се смееха и подиграваха. Идеше ми да потъна в земята от срам. Искаше ми се да се свра някъде и... и да умра.

— Боже мили! — възкликва Лиси потресено.

— Ужасно беше! Просто ужасно! Никога, през целия си живот, не съм се чувствала по-засрамена! Никога не съм се чувствала така... така изложена на показ. Целият свят разбра, че смятам прашките за неудобни и че всъщност не тренирам кикбокс, и че не съм чела Дикенс... — гласът ми се разтреперва все повече и повече. Изведнъж избухвам в плач. — О, Господи, Лиси! Ти беше абсолютно права. Чувствам се толкова... глупаво. Пълна глупачка! Той просто ме е използвал. Още от самото начало. Никога нито за миг не се е интересувал истински от мен. За него аз съм била просто едно... средство за проучване на пазара.

— Какво говориш?! — възкликва Лиси удивено. — Откъде знаеш?

— Знам! Разбира се, че знам. Затова е бил „запленен“. Затова се интересуваше толкова много от всичко, което казвам. Затова непрекъснато ми задаваше въпроси. Не защото ме е обичал! А защото си е дал сметка, че е попаднал на типичната представителка за пазарната ниша, в която се е прицелил. Още в самолета е разбрал, че до него седи едно най-обикновено, съвсем незабележително момиче от улицата, което иначе няма къде да срещне при неговия баровски начин на живот... пък дори да го срещне, изобщо не би му обърнал внимание. Така де, той самият го каза по телевизията. Че съм най-обикновено, съвсем незабележително момиче.

— Не е вярно! — разгорещено ми възразява Лиси. — Ти си забележителен човек, Ема!

— Вярно е! Точно такава съм, каквато той каза! Кръгла нула! И на всичкото отгоре се показах пълна глупачка. Вярвах му за всичко! И бях дълбоко убедена, че ме обича! Добре де, може би не че ме обича — добавям, като се изчервявам, — но поне, че ме харесва толкова, колкото и аз него.

— Знам, Ема, знам! — казва Лиси, готова и тя да ревне с глас.

Навежда се към мен и ме прегръща силно. В следващата секунда обаче се отдръпва рязко и лицето ѝ пламва като домати.

— Това, че те прегръщам, не те... нали? Искам да кажа... не те възбужда или нещо подобно...

— Лиси! — възкликвам отчаяно. — За последен път ти казвам: не съм лесбийка!!!

— Добре де, добре, разбрах! — припряно се съгласява тя. — Хубаво. Извинявай — отново ме прегръща, после става от дивана. — Хайде, ела. И двете имаме нужда да пийнем по нещо.

Сипваме си по чаша водка и излизаме на тясното балконче, наречено „просторна тераса“ от хазаина ни, когато наемахме апартамента. Настаняваме се на слънце и замислено отпиваме от чашите си.

— Трябваше да се досетя! — въздъхвам горчиво по едно време. — Как може да съм толкова глупава! Би трябвало да знам, че мултимиллионер като него за нищо на света не би се заинтересувал искрено от момиче като мен.

— Стига де, Ема! — възкликва Лиси. — Та той беше толкова мил. Просто не мога да повярвам, че всичко е било само за да те използва. Мислиш ли, че действително може да е толкова циничен? — пита тя с дълбоко съмнение в гласа.

— Лиси... — поглеждам я аз, — истината е, че мъжете като него никога не биха стигнали върха, ако не са безскрупулни и готови да тъпчат другите хора. Просто така е устроен светът.

— Мислиш ли? — мрачно пита Лиси и сбърчва тъжно лице. — Адски депресиращо!

— О, това да не е телевизионната звезда Ема? — долита остър глас зад гърба ни и Джемима се появява на балкона, облечена в пухкав бял халат и плътно намацала лицето си с някаква маска. Присвива яростно очи към мен и добавя: — Мис „Никога не нося чужди дрехи“, а? Нещо да кажеш за сандалите ми от „Прада“?

Вече няма никакъв смисъл да се преструвам, че не е вярно, нали така?

— Прекалено остри върхове и адски неудобни — свивам с безразличие рамене.

Джемима си поема шокирано въздух и надава вик:

— Знаех си! Знаех си аз, че през цялото време тайно вземаш и носиш мои дрехи и вещи! Ами за жилетката ми от „Джоузеф“ ще си признаеш ли? Ами за чантичката от „Гучи“?

— За коя от всичките по-точно? — питам предизвикателно.

За момент Джемима загубва дар слово. После обаче изсъсква ядно:

— За всичките! Мога да те дам под съд, ако искаш да знаеш! Ето, тук съм направила списък на поне тридесет неща, за които имам силното подозрение, че са били ползвани и от някой друг, освен мен, през последните три месеца и...

— О, я млъквай! — прекъсва я Лиси остро. — Нима не разбираш, че Ема е действително адски разстроена?! Била е предадена и унижена от мъжа, за когото е вярвала, че я обича, а ти...

— Аууу, каква изненада! — изписква с престорен ужас Джемима, а после добавя саркастично: — Странно, защо не припадам от учудване? Сигурна бях, че ще стане така. И дори те предупредих! Никога не казвай на мъжа всичко за себе си, ако не искаш да си имаш неприятности! Казах ти, че така ще стане, нали?

— Всъщност каза, че няма да се види с диамант на пръста! — обвинително виква срещу нея Лиси. — Изобщо нищо не спомена, че той ще се появи по телевизията и ще оповести пред цялата нация всичките ѝ тайни! Да ти кажа, Джемима, би могла да проявиш поне малко съчувствие!

— Недей, Лиси! Джемима е свършено права! — казвам мрачно. — Ако си бях държала тъпата уста затворена, нямаше да се случи подобно нещо — грабвам бутилката и си сипвам втора чаша водка. — Интимните връзки наистина са бойно поле. Или игра на шах. А аз какво направих? Сама натиках в ръцете му всичките си фигури — отпивам голяма глътка и добавям яростно: — Мъжете и жените не бива да си казват никога нищо един на друг! Никога! Нищо!

— Абсолютно! — подхвърля Джемима. — Колкото по-малко...

Тя млъква наред изречението, защото телефонът, който е изнесла на балкона и държи в ръката си, иззвънява.

— Ало? — казва Джемима в слушалката. — Камила, ти ли си? О! Тъъ... момент.

Затулва микрофона с ръка и с широко отворени от изненада очи прошепва към нас:

— Джак е!

Зяпвам я шокирано.

— Кажи му, че Ема не иска да говори с него! — припряно нарежда Лиси.

— Трябва да говори с него! — прошепва настойчиво Джемима.
— Инак той ще си помисли, че е победил.

— Но той при всички положения... — започва Лиси, но аз я прекъсвам, като грабвам слушалката от ръката на Джемима.

— Да? — казвам с бясно биещо сърце, но с възможно най-сух и враждебен тон.

— Ема, аз съм — долита до слуха ми познатия глас и изведнъж усещам прилив на толкова силни емоции, че чак краката ми се подкосяват.

Искам да плача. Искам да го ударя. Искам да го нараня... Но успявам някак да се овладея.

— Не желая никога повече да говоря с теб! — заявявам и изключвам захранването на слушалката, като едва си поемам дъх от вълнение.

В следващия миг телефонът отново зазвънява.

— Моля те, Ема — казва Джак, — изслушай ме за момент! Знам, че сигурно си разстроена. Позволи ми да ти обясня, моля те...

— Не чу ли какво ти казах? — повишавам тон с пламнало лице.
— Ти ме използва и ме унижи, така че не искам никога повече да говоря с теб, нито да те виждам, нито да те чувам, нито да... да...

— Да те помиривам — подсказва ми Джемима с настойчив шепот.

— ... да те докосвам. Никога. Абсолютно никога.

Изключвам слушалката, влизам в хола и измъквам щепсела от контакта в стената. После с треперещи ръце изваждам мобилния си телефон от чантата и го изключвам в мига, в който той започва да звъни.

Връщам се на балкона, все още полуразтреперана от шок. Все още не мога да повярвам, че всичко изведнъж свърши... и то по такъв начин... Само за няколко часа цялата ми приказна любов се срива в калта.

— Знаеш какво трябва да направиш сега, нали, Ема? — поглежда ме Джемима.

— Не. Какво?

— Да си отмъстиш, разбира се! — забива в мен изпълнен с решимост поглед Джемима. — Да го накараш да си плати за стореното.

— О, не! — прави отвратена физиономия Лиси. — Толкова е унизително да си отмъщаваш! Не е ли хиляди пъти по-добре да отминеш с гордо презрение?

— Че каква полза като отминеш? — сопва ѝ се Джемима. — Как ще си научи той урока, ако си премълчиш? Как ще разбере, че не е бивало да те обижда, така, че да не го повтаря нито към теб, нито към когото и да било друг?

— Двете с Ема винаги сме били на мнение, че човек трябва да държи на достойнството си — заявява Лиси решително. — Най-доброто отмъщение е да не си позволиш да принизиш нравствените си ценности и да живееш добре, с гордо вдигната глава.

Няколко секунди Джемима гледа тъпо Лиси, след което свива рамене и се обръща към мен:

— Както и да е. Просто искам да ти помогна. Всъщност отмъщението е нещо като моя специалност. Не че се хваля, но...

— Добре де, какво имаш предвид? — питам, като отбягвам погледа на Лиси.

— Да издраскаш с пирон колата му, да му нарежеш костюмите, да зашиеш риба в подгъва на пердетата му и после да гледаш сеир, когато се развали... — вдъхновено подема Джемима така, сякаш рецитира поезия.

— Това в училище ли си го научила? — врътва очи към небето Лиси.

— Аз съм феминистка! — рязко вирва глава Джемима. — Ние, жените, трябва да отстояваме правата си. И то решително! Преди да се омъжи за баща ми, майка ми, например, имала връзка с един учен, който постъпил ужасно с нея. Отказал да се ожени за нея три седмици преди сватбата им, представяте ли си?! И така, една нощ тя се промъкнала в лабораторията и изключила всичките му глупави машинарии. Така цялото му многогодишно изследване отишло по дяволите! И това ако не е урок за Емерсън!

— Емерсън ли? — зяпва я Лиси удивено. — Емерсън... Дейвис ли?

— Точно така. Дейвис.

— Емерсън Дейвис, който бил на прага да открие лек срещу едрата шарка, но на последния етап всичките му експерименти изведнъж се провалили? Искаш да кажеш, че...

— Какво пък, не е трябвало да обижда мама! — предизвикателно вирва брадичка Джемима. После се обръща към мен и продължава: — Друго средство, което мама горещо ми препоръчва, е масло от люти чушлета. След като си била обидена, уреждаш по някакъв начин с типа да правите за последно секс. И по едно време му предлагаш да му направиш еротичен масаж. И втриваш маслото в... е, знаеш къде — очите на Джемима искрят вдъхновено. — Е, ще го заболи точно на най-чувствителното място!

— Това ти го е казала... майка ти? — пита Лиси невярващо.

— Ами да — потвърждава Джемима. — Всъщност начинът, по който го направи, беше много мил. Навръх осемнадесетия ми рожден ден тя подреди красиво масата, покани ме да седна и каза, че трябва да си поговорим за взаимоотношенията между мъжете и жените...

Лиси и аз я гледаме потресено.

— И тогава ти каза да натриваш мъжките гениталии с... масло от люти чушлета, така ли? — шокирано пита Лиси.

— Само когато мъжът е постъпил наистина гадно с теб — обяснява Джемима с досада. — Какъв ти е проблемът, Лиси? Да не би да смяташ, че трябва да позволяваш на мъжете да те тъпчат безнаказано?

— Не, не, разбира се — отговаря Лиси. — Но не бих си отмъщавала с... люти чушлета!

— Добре де, а как би си отмъстила ти, умницо? — предизвикателно слага ръце на кръста си Джемима.

— Как ли? — повтаря въпроса Лиси и се замисля за секунда. — Е, добре. Ако изобщо реша да падна толкова ниско, че да си отмъщавам... което не бих направила, защото съм убедена, че това би било огромна грешка... Бих постъпила точно така, както е постъпил и той с мен. В случая с Ема, бих изложила на показ неговите тайни.

— Хм... доста добра идея всъщност — намусено признава Джемима.

— Аз бих го унижила него — продължава Лиси с отмъстително пламъче в очите. — Аз бих го посрамила него. За да види колко е хубаво.

Двете се обръщат едновременно и впиват в мен очаквателен поглед.

— Ама аз не знам никакви негови тайни — измънкавам смутено.

— Няма начин да не знаеш! — отсича Джемима.

— Сигурно знаеш. Нали той ти е споделял всичко? — отбелязва Лиси.

— Не, не знам — усещам да ме залива нова вълна на унижение. — Ти беше права, Лиси. Само аз му споделях всичките си тайни. Той нищо не ми казваше. Изобщо не сме били сродни души. Каква съм глупачка!

— Не, не си глупачка, Ема! — съчувствено потупва ръката ми Лиси. — Просто си била доверчива.

— То е все едно! — мрачно упорствам аз.

— Няма начин да не знаеш поне нещо! — казва решително Джемима. — Спала си с него, за бога! Той сигурно има някаква тайна. Някое слабо място.

— Ахилесова пета — подхвърля Лиси услужливо.

Джемима ѝ хвърля снизходителен поглед.

— Не е нужно непременно да е свързано с краката му — пояснява ми тя. — Всичко може да свърши работа. Хайде, мисли! Сети се за нещо!

Послушно затварям очи и напрегам мозъка си. Тайни... Някаква тайна на Джак... Мисли, Ема, мисли!

И изведнъж се сецам. Шотландия! Отварям очи и усещам да ме залива вълна на радостна възбуда. И аз знам една от неговите тайни!

— Какво? — жадно пита Джемима. — Сети ли се за нещо?

— Той... — започвам, но веднага прехапвам език.

Нали бях обещала на Джак да не казвам! Обещах му го!

Но пък... какво от това? Защо изобщо трябва да спазвам каквото и да съм му обещала? Да не би той да запази моите тайни?

— Бил е в Шотландия! — заявявам триумфално. — Първия път, когато се запознахме в самолета, той ме помоли да не издавам, че е бил в Шотландия!

— Че защо да не издаваш? — пита Лиси.

— Не знам.

— Какво е правил в Шотландия? — пита Джемима.

— Не знам.

Настава мълчание.

— Хм... — обажда се най-сетне Джемима. — Не бих казала, че това е кой знае колко посрамваща тайна, нали? Така де, и в Шотландия живеят доста умни хора. Не се ли сещаш за нещо по-подходящо? Например... той с перука ли е?

— Разбира се, че не! — отговарям възмутено.

Ама тя сериозно ли си мисли, че бих излизала с мъж, който носи перука?!?

— Ами в такъв случай ще трябва да измислиш нещо — заявява Джемима. — Преди тази история с учения, мама е имала връзка с един политик, който е постъпил много гадно с нея. Така че тя пуслала слух, че той взема рушвети от комунистическата партия и се погрижила това да стигне до Камарата на лордовете. Това било добър урок за Денис!

— Да не би да става дума за... Денис Ливлин? — пита Лиси предпазливо.

— Аха. За същия.

— За Денис Ливлин, опозорения държавен секретар?! — зяпва я Лиси шокирано. — Който после цял живот се борил да изчисти опетненото си име и в крайна сметка свършил в клиника за душевно болни?

— Какво пък, да не е обиждал майка ми! — вирва брадичка Джемима. От джоба на халата ѝ се разнася звън на часовник. — О, време е за педикюра ми!

Джемима се врътва и влиза в апартамента, а Лиси клати глава и настойчиво ми шепне:

— Тя е побъркана. Абсолютно откачена. Ема, да не си посмяла да измисляш разни работи за Джак Харпър.

— Няма, разбира се! — възкликвам възмутено. — Ти за каква ме имаш? Пък и все едно. Никога не бих могла да си отмъстя на Джак. По никакъв начин не бих могла да го нараня и унижа. Той няма никакви слаби места. Той е могъщ мултимиллионер. А аз съм едно... най-обикновено... една... нищо и никаква... пълна нула!

XXI

На следващата сутрин се събуждам, обзета от панически ужас. Буквално ми прилошава от страх. Чувствам се точно като шестгодишно хлапе, което не иска да ходи на училище. Така де, шестгодишно хлапе с махмурлук.

— Не, не мога да отида на работа — заявявам на Лиси в осем и половина и се запъвам в коридора като магаре на мост. — Просто не мога да вляза в офиса и това е!

— Можеш! — окуражава ме тя, като закопчава копчетата на жакета ми. — Всичко ще е наред. Гореве главата!

— Ами ако се държат ужасно с мен?

— Няма да се държат ужасно с теб. Та те са ти не само колеги, но и приятели. Пък и досега сигурно вече са забравили всичко.

След около половин час увещания най-сетне тръгвам. Чувствам се точно като куче, което е било изритано навън, когато слизам по стълбите и отварям входната врата. На прага се сблъсквам с някакъв униформен куриер — чете имената по звънците, прегърнал най-огромния букет цветя, който съм виждала през живота си.

— Извинете — обръща се към мен той. — Търся Ема Коригън.

— Аз съм — отговарям изненадано.

— Чудесно! — усмихва ми се куриерът и ми протяга бележник и химикалка. — Днес явно е щастливият ви ден. Подпишете ми се тук, моля...

Гледам изумено букета в ръцете му. Рози, фрезии, някакви огромни пурпурни цветя... и фантастични тъмночервени топчести неща... тъмнозелени стръкове плътни декоративни треви... и нежни бледозелени филизчета, приличащи на аспарагус...

Добре, може и да не ги знам как се казват всички тези цветя, но едно знам със сигурност: тези цветя са адски скъпи.

— Момент — обръщам се към куриера, преди да взема химикалката, която ми подава. — Искам да проверя от кого са.

Грабвам пъхнатата между цветята картичка, разгръщам и плъзвам поглед по дългия текст, без да вниквам в съдържанието му, докато не стигам най-отдолу, до подписа.

Джак.

Отново се разтрепервам от обида. Какво? Той смята, че някакви глупави цветя могат да заличат всичко, което направи?

Нищо че букетът е огромен и адски луксозен.

— Не ги искам, благодаря — казвам на куриера и гордо вирвам брадичка.

— Не ги искате! — невярващо ме гледа той.

— Какво става тук? — чувам зад себе си гласът на Лиси, също тръгнала да излиза. В следващия миг забелязва букета и възкликва: — Господи, каква прелест! От Джак са, нали?

— Да, но не ги искам. Махнете ги отгук — казвам на куриера.

— Чакай! — виква Лиси. — Нека само ги помириша! — сграбчва букета и завира лице в цветята. — Никога не съм виждала нещо по-красиво! Не би ли могла да... — поглежда ме умолително тя.

— Не, Лиси! Не мога да ги приема! Защото той ще си помисли, че съм му простила и всичко е наред.

— Май че си права — въздъхва Лиси, като докосва нежно с пръст кадифено розовото листенце на една от розите. — Жалко, но наистина е по-добре да ги върнеш.

— Да ги върне ли?! — долита зад нас възмутеният глас на Джемима, която идва да види какво става. — В никакъв случай! Утре съм поканила гости на вечеря и тези цветя ще ми свършат чудесна работа — тя поглежда етикетчето и възкликва: — „Смит енд Фокс“! Боже мили! Ама ти знаеш ли колко струва този букет? Как така ще го връщаш?!

— Не ме интересува колко струва! — възкликвам разпалено. — Цветята са от Джак! Невъзможно е да ги приема!

— Защо да е невъзможно? — пита Джемима искрено учудена.

— Защото... защото, ако ги задържа, все едно му казвам „Прощавам ти“.

— Глупости! — срязва ме Джемима. — Ако ги задържиш, все едно му казваш „Ти означаваш толкова малко за мен, че дори не си давам труда да ти върна цветята“.

Всички замълчаваме за миг, обмисляйки този вариант.

— Сетих се! — извиква Лиси, грабва бележника на куриера и написва под името ми с големи печатни букви: „Без предрасъдъци.“

— Това пък какво означава? — питам аз.

— Това означава: „Никога няма да ти простя, задник такъв... но напук ще задържа цветята“.

— „И ще ти отмъстя“ — решително добавя Джемима.

Навън е една от онези удивително ясни и свежи утрини, които те изпълват с чувството, че Лондон е най-прекрасният град на света. Времето е толкова приятно, че докато вървя от метрото към офиса, настроението ми неминуемо се повдига.

Може пък Лиси да е права. Възможно е всички в службата вече да са забравили цялата тази история. Така де, няма какво да правя от мухата слон. Чудо голямо. Нищо чак пък толкова интересно не се е случило. Междувременно сигурно се е появил някакъв друг повод за клюки. И сега вече всички ще говорят за... футбол. Или за политика. Или за нещо друго. Именно.

Бутвам тежката остъклена врата и влизам във фоайето с високо вдигната глава и лек прилив на оптимизъм.

— ... смята, че прашките убиват! — на секундата чувам да отеква в другия край на фоайето.

Поглеждам натам и виждам пред асансьорите един тип от счетоводството да разговаря с някаква жена с окачен на ревера пропуск за посетител.

— ... през цялото време е правила секс с Джак Харпър, така ли? — долита глас над мен.

Вдигам поглед и виждам група момичета от администрацията да се качват по стълбите.

— Единствено за Конър ми е жал — отговаря едно от тях. — Горкият мъж...

— ... преструвала се, че обича джаз — казва някой на излизане от асансьора. — Питам се кой нормален човек би правил подобно нещо?

Добре де! Ясно... не са забравили.

Целият ми плах сутрешен оптимизъм се изпарява и за секунда обмислям възможността да избягам и да прекарам остатъка от живота

си под одеялото.

Но не мога да го направя, нали така?

Като начало, сигурно бих умряла от скука след около седмица примерно.

Пък и... трябва да ги погледна с гордо вдигната глава, нали? Трябва да го направя!

Поемам си дълбоко дъх, стисвам юмруци, бавно се качвам по стълбите и тръгвам по коридора към отдела по маркетинг. Хората, с които се разминавам, или ме зяпат с нагло любопитство, или се преструват, че не ме гледат. Поне пет разговора прекъсват рязко при появата ми.

Стигам вратата към отдела, стисвам зъби и влизам с възможно най-безгрижен израз.

— Добър ден на всички — подхвърлям, като събличам жакета си и го премятам на облегалката на стола зад бюрото ми.

— Ема! — възкликва Артемис саркастично, с тон на престорено удоволствие, че ме вижда. — Ти се появи! Не може да бъде!

— Добро утро, Ема — излиза от офиса си Пол и ме поглежда изпитателно. — Добре ли си?

— Чудесно, благодаря.

— На твоє разположение съм, ако... искаш да поговорим... за каквото и да било — казва Пол и за моя изненада изглежда искрено загрижен.

Хубава работа! Да не би да си въобразява, че ще взема да му плача на рамото „Джак Харпър ме използва“?

Бих направила подобно нещо само ако съм наистина, има наистина отчаяна.

— Благодаря, но... — усещам, че се изчервявам. — Не, добре съм.

— Радвам се — казва Пол, замълчава за миг, а после продължава с по-делови тон: — Предполагам, че вчера изчезна така внезапно, защото си решила да поработиш на спокойствие въкъщи по проектите, които са ти възложени, нали?

— Тъъ... да — измънкавам, като се прокашлям неловко. — Точно така.

— Несъмнено си отхвърлила купища неотложни задачи, нали?

— Тъъ... да... купища.

— Отлично. Така и предполагам. Продължавай сега работата си. Всички останали също — Пол оглежда заплашително колегите ми и добавя: — И помнете какво ви казах!

— Да, разбира се — на секундата отговаря Артемис. — Помним, естествено!

Пол изчезва отново в офиса си, а аз пускам компютъра си и забивам неотклонно поглед в екрана му, докато го чакам да загрее. Всичко ще е наред. Само трябва да се съсредоточа в работата си, изцяло да...

Изведнъж дочувам някой да си тананика доста високо нещо... нещо познато... Това са...

„Карпънтърс.“

В следващия момент се присъединяват и други гласове.

— „Близо до теееб...“ — ехти нестроен хор.

— Добре ли си, Ема? — пита Ник, когато ме вижда да ги поглеждам подозрително. — Искаш ли носна кърпичка?

— „Близо до теееб...“ — подемат всички в унисон и чувам да се разнасят приглушени смехове.

С възможно най-голямо самообладание кликвам да отворя пощенската си кутия и се опулвам шокирано срещу екрана. Обикновено получавам най-много до десет имейла на ден, ако изобщо получавам нещо. Днес имам деветдесет и пет.

Татко: Държа да поговорим колкото се може по-скоро...

Мойра: Знаем къде продават наистина удобни прашки...

Шарън: Добре де, и откога имаш връзка с него?!!

Фиона: Знаем една диета, която...

Преглеждам бързо списъка и изведнъж сърцето ме прерязва.

Имам три имейла от Джак. Какво да правя? Дали да ги прочета?

Нерешително местя мишката насам-натам. Добре де, може би заслужава поне да му дам шанс да обясни...

— О, Ема! — подхвърля Артемис най-невинно, като приближава към бюрото ми с найлонова торбичка в ръка. — Нося ти една жилетчица... Мисля, че ще ти хареса. На мен ми е малка, а е много хубава... Сигурно ще ти стане, защото... — млъква за секунда, поглежда към Каролин и довършва: — ... е осми номер.

Двете избухват в истеричен кикот.

— О, Ема, исках да ти кажа... — примъква се към бюрото ми и Ник. — Видя ли новата секретарка в администрацията? Страхотна е, нали? — пита той и ми намига, а когато вижда, че го гледам тъпо, добавя: — Има страхотна моряшка подстрижка, носи гащеризон и...

— Млъквай! — крясвам му изведнъж и усещам, че се изчервявам. — Не съм... Аз не съм... Оставете ме на мира! Всички!

С разтреперана от гняв ръка кликвам с мишката и изтривам един след друг и трите имейла от Джак. Не, нищо не заслужава! Никакъв шанс! Нищо!

Скачам и се втурвам навън от офиса. Влетявам в дамската тоалетна, трясвам вратата зад гърба си и опирам пламналото си чело в огледалото. В гърдите ми кипи омраза към Джак Харпър. Има ли той представа на какво съм подложена? Дава ли си изобщо сметка какво ми причини?

— Ема! — разнася се глас зад гърба ми.

Стреснато вдигам глава. Не съм чула кога Кейти е влязла след мен. Виждам лицето ѝ до моето в огледалото. Гледа ме втренчено... Точно както във „Фатално привличане“.

— Значи не харесваш плетива на една кука, а? — подхвърля Кейти със странен глас.

О, Господи! О, Боже! Какво направих?! Отприщила съм лудостта в Кейти и сега тя сигурно... сигурно ще ме прободат с куки за плетене! Какво... какво да кажа? Как да се спася?!?

— Кейти, чуй ме, моля те! — започвам с бясно биещо от ужас сърце. — Не исках да ка...

— Мълчи, Ема! — мрачно вдига тя ръка. — Няма смисъл. И двете знаем каква е истината.

— Не, не! Станала е грешка. Той... той не ме е разбрал правилно! Аз...

— Вчера бях ужасно ядосана — прекъсва ме Кейти с налудничавата усмивка. — Но след работа си отидох вкъщи и се обадох на мама. И знаеш ли какво ми каза тя?

— Какво? — питам, като трескаво обмислям възможностите за спасение.

— Каза ми, че... че и тя ненавижда плетивата на една кука.

— Какво? — обръщам се към Кейти и я зяпвам изумено.

— И че баба също ги ненавижда — добавя тя с пламнало лице, усмихва ми се смутено и изведнъж си е пак старата Кейти, която познавам и обичам. — Никой, абсолютно никой не ги харесвал. Години наред само се престрували, за да не...

— О, Господи, Кейти, съжалявам! — прегръщам я аз, изпълнена с угризения. — Извинявай! Аз само... просто... не исках да те обидя.

— Да, знам, че си го правила от добро сърце. Но трябваше да ми кажеш, Ема! Защото... сега се чувствам като пълна глупачка!

— Ами значи ставаме две пълни глупачки — усмихвам се мрачно аз.

— О, Ема! Кажете... добре ли си? — съчувствено пита Кейти.

Да бе, да, добре съм. Само дето се крия в тоалетната, за да не ми се налага да гледам колегите си.

— Как бих могла да съм добре, Кейти? — възкликвам отчаяно аз. — Вчера на всеослушание по телевизията бяха разгласени всичките ми най-съкровени, всичките ми най-интимни тайни! Но пък, от друга страна... — разпервам ръце примирено, — оттук насетне едва ли би могло да ми се случи нещо по-ужасно, така че...

— А, ето я! — влетява в тоалетната Каролин. — Ема, майка ти и баща ти са дошли да те видят!

О, не! Не мога да го повярвам! Просто не мога да повярвам на очите си!

Мама и татко наистина стоят до бюрото ми. Той — облечен в официален сив костюм, а тя — издокарана с тъмносиня пола и бяло сако. И някак едновременно държат голям букет цветя. А всички в офиса са обърнали глави и ги зяпат, сякаш са някакви редки изкопаеми.

О, сега пък всички се извъртат и ме зяпват мен.

— Здравей, мамо. Здравсти, татко! — измънкавам с дрезгав от притеснение глас.

Какво правят тук, за бога?!?

— Ема! — възкликва приветствено татко, като се опитва да имитира обичайния си ведър тон. — С майка ти решихме... да отскочим да те видим.

— Аха — кимвам замаяно.

Да бе, да, като че това е нещо свършено естествено. Особено пък като се има предвид, че живеят на триста километра оттук!

— Теб и... Това са твоите приятели, нали? — усмихва се мама към хората в офиса.

— Ъъ... нещо такава — поглеждам мрачно към Артемис, която е лепнала на лицето си сладникава усмивка.

— Точно онзи ден си казахме с татко ти — продължава мама — колко се гордеем с теб, Ема! Работиш в толкова голяма компания! Сигурни сме, че много момичета биха позавидели на кариерата ти. Нали, Браян?

— Абсолютно! — отвърща татко. — Страхотно се справяш, Ема.

Толкова съм изненадана, че дума не мога да обеля. Срецам погледа на татко и той ми отправя странна, някак стресната усмивка. Забелязвам, че ръцете на мама треперят леко, докато оставя цветята на бюрото ми.

Господи! Изведнъж осъзнавам шокирано, че те са нервни! И двамата!

Точно се опитвам да осмисля това толкова необичайно за тях състояние, когато Пол се изправя на вратата на офиса си.

— Ема... А, ти май имаш посетители? — повдига той вежди към мен.

— Ъъ... да — измънквам в отговор. — Пол, това са... ъъ... родителите ми, Браян и Рейчъл...

— Приятно ми е — кимва Пол учтиво.

— Не бихме искали да пречим — смотолевя мама припряно.

— Няма проблем — отправя ѝ очарователна усмивка Пол. — За съжаление, стаята, която обикновено използваме за семейни сбирки, понастоящем е в ремонт.

— О! — възкликва мама объркано, като явно не може да прецени дали той говори сериозно, или се шегува.

— Така че, Ема, защо не изведеш родителите си на... да го наречем един ранен обяд?

Поглеждам стенния часовник. Десет без петнадесет.

— Благодаря, Пол.

И наистина съм му благодарна.

Не, откачена работа. Абсолютен сюрреализъм!

Десет сутринта. Трябва да съм на бюрото си. Вместо това обаче вървя по улицата с родителите си и се чудя какво ли бихме могли да си кажем. Така де, дори не мога да си спомня кога за последен път съм била насаме с тях. Само ние тримата. Без дядо, без Кери, без Нев. Май преди петнадесетина години или нещо подобно.

— Да влезем тук — предлагам, когато минаваме покрай едно италианско кафене.

— Чудесно! — възкликва татко, отваря вратата и ни пуска да минем пред него, при което подхвърля уж мимоходом. — Вчера видяхме по телевизията твоя приятел Джак Харпър.

— Не ми е приятел! — отговарям остро и забелязвам, че двамата с мама се споглеждат.

Сядаме на една от дървените масички и келнерът слага по едно меню пред всеки от нас. Настава мълчание.

О, Господи! Сега пък аз съм нервна.

— Ами... аз ще изпия един чай — заявява мама. — Или може би... какво е това? Фрапелате?

— За мен чаша най-обикновено кафе — намръщено чете менюто татко. — Ако изобщо сервират такива прости неща.

— Впрочем, Ема, да не забравя — подхвърля мама небрежно. — Купили сме ти един малък подарък. Нали, Браян?

— Тъъ... така ли? — питам изненадано. — Какъв подарък?

— Една кола — казва мама и вдига поглед към келнера, който се изправя в същия момент до масата ни. — За мен едно капучино. За съпруга ми чаша обикновено кафе през филтър, ако е възможно. А за Ема...

— Една кола! — повтарям изумено.

— Кола или кола? — уточнява келнерът, като ме поглежда с подозрение.

— Тъъ... капучино, моля — отговарям разсеяно.

— И едно плато с петифури — добавя мама авторитетно. — Grazie!

— Мамо... — замаяно подпирам глава с ръката си. — Какво искаш да кажеш с това... за колата?

— О, нищо особено. Трябва ти кола, Ема. Опасно е да пътуваш с рейсове посред нощите. Прав е дядо ти.

— Но... но аз не мога да си позволя да... Не мога дори да... ами парите, които ви дължа? Ами...

— Забрави за тях — заявява татко категорично. — Нищо не ни дължиш. Абсолютно нищо.

Честно, не разбирам какво става. Абсолютно съм объркана. Бавно местя поглед от татко към мама. После обратно към татко. И отново към мама.

Наистина е странно. Сякаш от години едва сега за първи път се виждаме... наистина се виждаме. И като че... започваме отначало, на чисто.

— С татко ти се чудехме дали би искала да си направим заедно едно ваканционно пътешествие догодина — отбелязва мама. — Само ние.

— Само... ние ли? — питам невярващо.

— Да, само ние тримата — твърдо повтаря мама. После ми се усмихва някак плахо. — Ще бъде забавно, не мислиш ли? Но ако имаш други планове...

— Не, не, нямам! — прекъсвам я припряно. — Искам, разбира се!

— Ема, ние с майка ти имаме чувството... смятаме, че може би... може би винаги сме забелязвали...

Татко млъква рязко, докато келнерът отрупва масата с поръчките ни.

— Благодаря! — отправя го мама с нетърпеливо махване на ръката. После ме поглежда в очите. — Ема, двамата с татко ти искаме да ти кажем, че... много се гордеем с теб.

О, Господи! Не може да бъде! Имам чувството, че ще се разплача.

— И ние... — започва татко. — Така да се каже, ние и двамата... майка ти и аз... — той млъква и смутено се прокашля няколко пъти. — Ние винаги... и винаги ще... и двамата...

Татко отново млъква, като диша тежко. Почти не смея да ги погледна.

— Това, което се опитвам да ти кажа, Ема... — заговорва той отново, — ... ти сигурно го знаеш... и ние всички го знаем... а именно...

Отново млъква и започва да бърше със салфетката си избилата на челото му пот.

— Става дума за това, че... че...

— О, просто кажи на дъщеря си, че я обичаш, Браян! — извиква мама. — Кажи ѝ го поне веднъж в живота си!

— Аз... обичам те, Ема! — изрича татко дрезгаво. — О, Господи! Обичам те! — повтаря той и разтрива силно с пръсти очите си.

— И аз те обичам, татко! — казвам със свито от възмущение гърло. — И теб, мамо.

— Ето, виждате ли! — възкликва мама със сълзи в очите. — Знаех си, че трябва да дойдем!

Тя сграбчва ръката ми, аз стисвам ръката на татко и за момент тримата замръзваме в нещо като групова прегръдка.

— Ами да!... Всички ние сме свещени брънки от вечния кръговрат на живота! — изтърсвам, обзета от прилив на емоция.

— Какво? — поглеждат ме неразбиращо родителите ми.

— Тъж... както и да е. Няма значение.

Освобождавам ръцете си от техните, отпивам глътка капучино и хвърлям разсеян поглед наоколо.

И сърцето ми буквално спира.

На входа на кафенето стои Джак.

XXII

В следващата секунда сърцето ми забива бясно. Гледам го през стъклото на вратата. Гледам го как протяга ръка, отваря и влиза в кафенето.

Докато приближава към нашата маса, цялата се разтрепервам от обзелите ме силни емоции. Ето, това е мъжът, в когото бях влюбена. Това е мъжът, който ме използва и предаде. Усещам в мен отново да се надигат с пълна сила болката, обидата и чувството за унижение. Струва ми се, че пак ще се срина под техния напор.

Не, няма да го позволя! Ще бъда силна и горда!

— Не му обръщайте внимание! — прошепвам на мама и татко.

— На кого? — пита татко и се извърща на стола си. — О!

— Ема, искам да поговорим — казва Джак с умолителен израз на лицето.

— Е, аз пък не желая да говоря с теб.

— Извинете ме, че ви прекъсвам — поглежда Джак към мама и татко. — Ще ви отнема Ема само за няколко минути.

— Никъде не отивам! — възкликвам ядосано.

— Моля те, Ема! — Джак сяда на съседната маса, като обръща стола си към мен. — Искам да ти обясня. И да ти се извиня.

— Не съществува обяснение, което би те извинило — срязвам го аз, а после се обръщам и с едва сдържана ярост нареждам на мама и татко: — Все едно го няма. Хайде да си продължим разговора.

Настъпва тягостно мълчание. Мама и татко се споглеждат. Забелязвам, че мама му прави някакви знаци, но рязко спира, когато ме вижда, че я гледам, и припряно отпива от кафето си.

— Добре де! Хайде да си говорим за... нещо — възкликвам отчаяно. — И така, мамо...

— Да? — поглежда ме тя очаквателно.

На мен обаче главата ми е празна. Изобщо не се сещам какво да кажа. В състояние съм да мисля единствено за това, че Джак е на една ръка разстояние от мен.

— Как върви голфът? — питам най-сетне.

— О! Ами... въз... добре, благодаря — измънкава мама и хвърля крадешком поглед към Джак.

— Не го гледай! — изсъсквам ѝ аз. — Ами при теб, татко? — продължавам с неестествено висок глас. — Как е голфът?

— О! Ами... въз... също добре, благодаря — отговаря татко сковано.

— Къде играете? — пита Джак учтиво.

— Ти не участваш в разговора! — сопвам му се аз, като яростно се врътвам на стола си.

Ново тягостно мълчание.

— О, Боже! — изведнъж възкликва театрално мама. — Закъсняваме! Закъсняваме за... за... скулптурната изложба!

Какво? Какво!

— Радвам се, че се видяхме, Ема... — припряно продължава мама.

— Не, не може да си тръгнете! — прекъсвам я аз, обзета от паника.

Но двамата вече са станали. Татко оставя на масата двадесет долара, а мама бързо си облича жакета.

— Просто го изслушай! — прошепва ми тя, докато ме целува за довиждане.

— До скоро, Ема! — притеснено ме потупва татко по ръката. И само след миг двамата са вече на улицата.

Не! Умът ми не го побира! Как могат да постъпят така с мен!

— Чуй ме, Ема... — започва Джак, но аз решително извъртам стола си така, че да не го виждам.

— Ема, моля те! — придърпва и той стола си.

Извъртам се още по-решително и сега вече съм обърната право към стената. Точно така!

Хм... единственият проблем е, че не мога да стигна до капучиното си.

— Заповядай.

Обръщам леко глава и виждам, че Джак е преместил стола си точно до моя и ми подава чашата.

— Остави ме на мира! — виквам ядосано и скачам на крака. — Няма какво да говорим. Абсолютно нищо!

Грабвам чантата си и с препъване изтичвам навън. Тръгвам по оживената улица. След миг усещам една ръка на рамото си.

— Можем поне да обсъдим... — чувам гласа на Джак.

— Какво да обсъждаме? — обръщам се и го поглеждам, обзета от ярост. — Как си ме използвал ли? Или как ме предаде?

— Добре де, Ема! Съзнавам, че те поставих в неудобно положение. Но... какво пък толкова?

— Какво пък толкова ли? — извиквам изумено. — Появи се в живота ми. Замая ме с разни романтични жестове. Накара ме да се влю... — рязко спирам насред думата, като едва си поемам дъх от възмущение и мъка. — Каза, че си заплепен от мен. Накара ме да... да си мисля за теб... и да ти вярвам за всичко! — гласът ми се разтреперва издائнически. — Вярвах ти, Джак. А ти през цялото време си имал едно на ум. Мислел си само за своето идиотско маркетингово проучване. През цялото време си ме... използвал!

Джак ме гледа мълчаливо.

— Не! Не е така! — казва най-сетне той, като посяга и хваща ръката ми. — Чакай малко! Греших! Изобщо не съм имал за цел да те използвам!

— Имал си! — яростно дръпвам ръката си аз. — Разбира се, че си имал! Да не би да отречеш, че по време на интервюто говореше за мен?! — усещам отново да ме залива вълна на смазващо унижение. — За мен си мислел! Това бях аз! До най-малката подробност!

— О, да! Разбирам! — плясва се Джак по челото. — Добре. Чуй ме, Ема! Не отричам, че съм мислел за теб. Не отричам, че съм говорил за теб... Но това не означава, че... — той се обръща и ме поглежда право в очите. — През цялото време мисля за теб. Това е истината. Непрекъснато мисля за теб.

Сега е моментът да се обърна и да побягна, а той да се втурне след мен... Но не помръдвам. Искам да побягна, но... искам да чуя и какво още ще ми каже.

— Ема, когато двамата с Пийт основахме „Пантера Корпорейшън“... знаеш ли как работехме? — Джак е впил неотклонно поглед в очите ми. — Знаеш ли как вземахме решенията си какво да правим?

Свивам леко рамене.

— Следвахме инстинкта си. Непрекъснато се питахме един друг какво ние самите харесваме, какво ние бихме купили, какво ние искаме — поколебава се за миг, после тръсва глава и продължава: — През последните две седмици изцяло съм погълнат от идеята за тази нова линия продукти за жени. И забелязах, че непрекъснато се питам... Ема би ли харесала това? Ема би ли пила такава напитка? Ема би ли си купила едно или друго? — затваря за миг очи, после отново впива поглед в моите. — Да, признавам, ти си непрекъснато в мислите ми. И мисълта за теб подхранва идеите ми за работа. Виж, Ема, при мен личният живот и бизнесът винаги са били неразривно свързани. Просто така съм устроен. Но това съвсем не означава, че... — отново се поколебава за миг. — Това не значи, че нещата между нас не са били... не са... истински.

Джак си поема дълбоко дъх и пъхва ръце в джобовете си.

— Ема, нито за миг не съм те лъгал. Бях заплепен от теб в мига, в който ме заговори в самолета. В мига, в който ме погледна и каза „Дори не знам дали имам G-точка!“. И изобщо не съм мислил за бизнес тогава. Бях заплепен от теб, Ема. От всичко в теб... до най-мъничката подробност — по лицето му пробягва лека усмивка, когато продължава: — От това как сутрин изчиташ десетки хороскопи и си избираш да вярваш на този, който ти харесва най-много. И от писмото, което написа от името на Ърнест Р. Леополд. И от забодения на стената режим за тренировки. И от всичко. От всичко, Ема!

Гледа ме настойчиво в очите. Усещам гърлото ми да се свива. Всичко в главата ми се обърква. И усещам как за миг омеквам. Но само за миг.

— Всичко това е много хубаво — казвам с разтреперан глас. — Но ти ме посрами пред всички. Ти ме унижи, Джак!

Обръщам се и тръгвам да пресичам улицата.

Джак тръгва след мен.

— Нямах намерение да ги говоря всички тези неща. Изобщо нямах намерение да казвам каквото и да било. Повярвай ми, Ема! Съжалявам за това толкова, колкото и ти. В мига, в който дойдох на себе си и осъзнах какво съм казал... помолих ги да отрежат тази част от интервюто. И те ми обещаха, но... не го направиха... — той поклаща озадачено глава. — Не знам как стана, Ема. Бях като... Неволно се... увлякох.

— Увлякъл си се, така ли? — отново усещам да ме обзема ярост. Спирам и го поглеждам в лицето. — Ти съсипа живота ми, Джак!

Той ме поглежда изпитателно.

— Съсипал съм ти живота ли? Толкова ли е ужасно хората да знаят истината за теб?

— Тъъ... ами... — въпросът ме изненадва и за момент не знам какво да му отговоря. Но бързо идвам на себе си. — Дори не можеш да си представиш какво ми е на мен! Всички ми се смеят. Всички ми се подиграват. Целият офис. Артемис ме заяжда...

— Ще я уволня — заявява Джак твърдо.

Това ме хвърля в такъв шок, че неволно се изкикотвам, веднага се правя, че съм се закашляла.

— И Ник също ме заяжда...

— И него ще го уволня — Джак се замисля за момент и добавя: — Какво ще кажеш за следното: ще уволня всеки, който те заяжда.

Този път не издържам и се размивам с глас.

— Няма да ти остане нито един служител.

— Нека! Така ми се пада! Това ще ми е за урок! Да се науча да мисля, преди да говоря. И да бъда по-тактичен.

За момент двамата стоим, загледани в очите си, под ярката слънчева светлина. Сърцето ми бие учестено. И аз самата не знам какво да мисля.

— Ема, хайде да се сдобрим — казва най-сетне Джак. — Искаш ли да отидем да обядваме? Или да пийнем по нещо? Или... да хапнем сладолед? — добавя той с лека усмивка.

Не отвърщам на усмивката му. Прекалено много съм объркана, за да се усмихвам. Усещам се някак раздвоена. Част от мен иска да му повярва. И да му прости. Но пък, от друга страна... имам чувството, че не всичко е наред. Знам, че има нещо, което... Изведнъж една мисъл изкристализира в ума ми.

— Джак... защо си бил в Шотландия? Онзи път, когато се запознахме?

Изразът на лицето му изведнъж се променя. Джак поглежда встрани.

— Ема, боя се, че това е нещо, което не мога да ти кажа.

— Защо? — питам, като се опитвам да звуча ведро.

— Защото... много е сложно.

— Добре — замислям се за миг. — Ами къде ходи онази нощ със Свен? Когато прекъсна срещата ни?

Джак въздъхва.

— Ема...

— Ами вечерта на първата ни среща... За какво бяха всички онези телефонни разговори?

Този път Джак дори не си дава труда да отвори уста.

— Разбирам — отмятам коса назад, като се старая да запазя самообладание. — Джак, хрумвало ли ти е някога, че за цялото това време, откакто се познаваме, ти не си ми споделил почти нищо за себе си?

— Ами... явно съм много сдържан човек — отговаря Джак. — Защо питаш? Това едва ли има кой знае какво значение.

— За мен има, и то голямо. Аз ти споделих всичко за себе си. Както ти самият каза... моите мисли, страхове и тревоги... всичко. А ти не си ми споделял нищо за теб.

— О, Ема, това не е вярно! Преувеличаваш.

— Ти знаеш всичките ми тайни, абсолютно всичките! А аз не знам нито една твоя тайна!

Джак въздъхва.

— Виж, Ема, цялото ми уважение към твоите тайни, но мисля, че има известна разлика...

— Какво? — поглеждам го шокирано. — Защо... защо да има разлика?

— Искам да ме разбереш правилно, Ема. В живота ми има неща, които са твърде деликатни... сложни... от голямо значение.

— А моите не са, така ли? — извиквам възмутено. — Смяташ, че моите тайни са по-незначителни от твоите, така ли? Поради което не би трябвало да съм чак пък толкова наранена от това, че си ги разгласил по телевизията, така ли? — цялата треперя от ярост и разочарование. — Ами да, прав си, предполагам, защото ти си толкова голям и значим човек, а аз съм само едно... Как ме нарече, Джак? — очите ми се наливат със сълзи. — Едно най-обикновено, съвсем незабележително момиче. Така ли беше?

Джак се смръщва и разбирам, че съм го засегнала. Затваря очи и дълго мълчи.

— Нямах намерение да използвам точно тези думи — казва найсетне той, като разтърква челото си. — В мига, в който ги казах, ми се прииска да си ги взема обратно. Опитах се... исках да събудя една много по-различна представа... от тази, която... — отново ме поглежда в очите. — Ема, знаеш, че не съм имал намерение да...

— Пак ще те попитам, Джак — прекъсвам го с разтуптяно сърце. — Защо беше в Шотландия?

Настава мълчание. Срещам погледа на Джак и по очите му познавам, че няма да ми каже. Знае колко е важно това за мен и въпреки всичко няма да ми каже.

— Ами хубаво — подхвърлям с разтреперан глас. — Чудесно. Ясно е, че съм по-незначителна от теб. Но знаеш ли какво, Джак? Това между нас не е истинска връзка. Истинската връзка се основава на равенството. И на доверието — преглъщам заседналата буца в гърлото ми. — Така че защо не си намериш някоя жена на твоето ниво на значимост, с която да си споделяш безценните тайни? Защото очевидно аз съм недостойна за това.

Рязко се врътвам, преди той да е успял да каже каквото и да било, и бързо се отдалечавам по улицата. Усещам до бузите ми да се стичат две едри сълзи.

Прибирам се вкъщи доста по-късно, но все още цялата настръхнала от скарването си с Джак. Имам адско главоболие и съм на границата да заплача с глас.

Отварям вратата на апартамента и сварвам Лиси и Джемима да водят поредния си яростен спор относно правата на животните.

— Лисиците обожават да ги правят на палта! — заявява Джемима, когато влизам в хола. Млъква, поглежда ме и възкликва: — Ема! Добре ли си?

— Не! — свличам се тежко на дивана и се загръщам с пухкавия голям шал на Лиси, подарък от майка ѝ за Коледа. — Току-що се скарах жестоко с Джак.

— С Джак ли?

— Видяла си го, така ли?

— Ами той дойде в... така де, да се извини, предполагам.

Лиси и Джемима се споглеждат.

— И какво стана? — прегръща Лиси коленете си. — Какво ти каза?

— Ами каза, че наистина съжалява за станалото и че не е искал да каже всички онези неща по телевизията, и че връзката ни е... Както и да е. Много неща каза. После обаче каза, че неговите тайни били по-значими от моите.

Разнася се възглас на дълбока обида.

— Не! — извиква Лиси.

— Задник! — казва Джемима и веднага добавя заинтригувано: — Какви негови тайни?

— Попитах го за Шотландия. И за вечерта, когато прекъсна срещата ни. И за всички други неща, за които никога не ми е говорил.

— И той какво ти каза?

— Ами... нищо — свивам рамене с усещане за поредното унижение от страна на Джак. — Не искаше да говори за каквото и да било от това. Каза, че това били неща... деликатни и сложни.

— Деликатни и сложни ли? — веднага се вдъхновява Джемима. — Върхът! Точно това ни трябва. Откриваш каква е тайната... и я изваждаш на бял свят!

Известно време я гледам с разтуптяно сърце. Права е! Мога да го направя. Мога да му го върна на Джак. Мога да направя така, че да го заболи толкова, колкото и мен.

— Но аз нямам ни най-малка представа за какво става дума — казвам най-сетне.

— Ще откриеш! — възкликва Джемима. — Не е особено трудно. Знаеш, че той крие нещо, това е най-важното. Информацията е власт, Ема. Имаш ли информация, имаш и власт.

— Добре де, ами как да я откроя тази информация?

— Първо ще опитаме да се справим сами — отговаря делово Джемима. — Ако не успеем... Е, познавам някои... хора, които могат да ни помогнат... дискретно — додава тя и ми намига многозначително.

— Частни детективи ли имаш предвид? — пита Лиси удивено. — Ама ти сериозно ли говориш?

— А после ще разкрием тайната му пред света! — победоносно заявява Джемима. — Мама има връзки във всички вестници...

Сърцето ми бие развълнувано. Наистина ли смятам да го направя? Действително ли възнамерявам да си отмъстя на Джак?

— Като начало можем да започнем от кофите за боклук — нарежда авторитетно Джемима. — Не можете да си представите колко неща се откриват, когато поровиш из нечия кофа.

Изведнъж нормалността ми се завръща с гръм и трясък.

— Какво? Кофи за боклук ли? — зяпвам я ужасено. — В никакви кофи за боклук няма да ровя. Всъщност изобщо нищо няма да правя. Край, точка!

— Целта оправдава средствата, Ема — отмята коса Джемима. — Нали искаш да откриеш каква е тайната му?

— Може пък да не искам да откривам тайната му? — сопвам ѝ се с известна доза гордост. — Може тя изобщо да не ме интересува.

Загръщам се още по-плътно в шала на Лиси и унило се втренчвам в пръстите на краката си.

Значи Джак има някаква голяма тайна, която не иска да сподели с мен. Ами добре. Чудесно. Да си я има! Няма да се принизявам да ровя из кофите за боклук за късче информация. Не ми пука за тайната му. Нито пък за самия него! Щом не иска да ми каже — моля... аз пък не искам и да знам.

Изведнъж се чувствам адски изтощена след целия този напрегнат ден. Искан ми се единствено да си взема дълга гореща вана, а после да се мушна в леглото си и да забравя, че изобщо някога съм познавала човек на име Джак Харпър.

XXIII

Не мога да забравя за Джак, естествено. Нито за скарването ни.

Лицето му постоянно изплува в ума ми. Непрекъснато се сещам за едно или друго, което е казал или направил.

Лежа в леглото си, загледана в тавана, и премислям последния ни разговор... когато се скарахме...

Какво всъщност имаше предвид с въпроса си „Толкова ли е ужасно хората да знаят истината за теб?“.

Не, не, край! Преставам да мисля за него. Напълно го изхвърлям не само от живота, но и от съзнанието си.

Когато на другата сутрин се появявам в кухнята, за да си направя чаша чай, вече съм твърдо решена: от днес нататък няма дори да мисля за Джак. Край. Финито.

— И така, имам три теории — появява се Лиси задъхана на прага на кухнята, по пижама и с адвокатския си бележник в ръце.

— Какво? — поглеждам я отнесено.

— За тайната на Джак. Имам три теории.

— Само три ли? — появява се зад нея и Джемима, в пухкавия си бял халат, също с някакъв бележник в ръце. — Моите са осем!

— Осем ли? — поглежда я Лиси засегнато.

— Не искам да знам за никакви теории — обаждам се аз. — Чуйте какво ще ви кажа и на двете. Цялата тази история беше много болезнена за мен. Така че ви моля да уважавате чувствата ми и просто да не споменавате нищо на тази тема. Става ли?

За секунда и двете ме гледат тъпо, после отново се обръщат една към друга.

— Осем ли? — повтаря Лиси. — Как пък успя да ги направиш осем?

— Фасулска работа — свива рамене Джемима, после добавя великодушно: — Сигурна съм, че и твоите са много добри. Защо не започнеш ти първа?

— Хубаво — поглежда я Лиси недоволно, лекичко се покашля и започва: — Теория номер едно: мести цялата „Пантера Корпорейшън“ в Шотландия. Бил е там, за да огледа за пореден път нещата и все още не иска да се разчува. Теория номер две: свързан е с финансово престъпление...

— Какво? — зяпвам я изумено. — Защо го казваш това?

— Порових малко из Интернет и се оказа, че някои от счетоводителите, които са правили последния одит на „Пантера Корпорейшън“, напоследък са се забъркали в доста големи скандали. Което нищо не доказва, разбира се, но ако се държи тайнствено и говори за спешно местене... — Лиси прави многозначителна физиономия.

Джак — финансов измамник? Не! Абсурд. Тотален абсурд! Така де, не че изобщо ми пука, ама...

— И двете ми се струват твърде невероятни — подхвърля Джемима, като повдига презрително вежди.

— Ами да чуем каква е твоята в такъв случай — сопва ѝ се Лиси.

— Пластична хирургия, естествено! — заявява Джемима триумфално. — Направил си е операция за опъване на лицето и е избрал да се възстанови в Шотландия, за да не се разчуе. Знам и какво го е накарало да прекъсне втората ви среща.

— Какво? — питам подозрително.

— Липосукция на ханша! — обявява Джемима самодоволно. — Приятелят му е дошъл да му съобщи, че в претоварения график на пластичния им хирург изведнъж се е появило прозорче и Джак веднага е хукнал, защото такива фантастични възможности изобщо не са за изпускане...

Господи, от коя ли планета пада Джемима?!?

— Джак никога не би си правил липосукция! — отговарям възмутено. — Нито опъване на лицето.

— Ти пък откъде знаеш? — отвърща Джемима. — Да не би да си сравнявала негови снимки „преди“ и „сега“, за да забележиш учебийната разлика?

— Страхотно! — врътва очи Лиси. — Хубаво, а другите ти теории какви са?

— Момент така да видя... — Джемима отгръща бележника си на следващата страница. — Аха. Тази е доста добра. Той е в мафията! —

заявява тя и прави кратка пауза за повече драматизъм. — Застрелват баща му и той прави планове как да убие главите на всички други мафиотски фамилии.

— Джемима, разказваш ни „Кръстника“! — отбелязва Лиси с досада.

— О, така ли? — възкликва Джемима, леко озадачена. — Затова значи тази теория ми се струваше леко позната, докато я измислях — заявява тя и я задрасква от листа в бележника си. Отгръща на нова страница. — А, ето и следващата. Той има брат, страдащ от аутизъм...

— „Рейнмен“ — прекъсва я Лиси.

— По дяволите — прави физиономия Джемима и започва един по един да задрасква листовете от бележника си. — В такъв случай и тази не става... и тази също... — по едно време вдига глава и заявява: — Но имам още една теория. Има друга жена!

Поглеждам я стреснато. Друга жена ли? Това и през ум не ми беше минавало.

— Всъщност, това е и моята трета теория — казва Лиси с извинителен тон.

— И двете мислите, че има друга жена, така ли? — местя шокиран поглед от едната към другата. — Но... защо?

Изведнъж отново се усещам малка. И глупава. Дали пък не съм била по-наивна, отколкото съм си мислила. Доплаква ми се. И в същия миг се сецам за твърдото си решение.

— Прекрасно! — заявявам с гордо вдигната глава. — Изобщо не ми пука какво прави. Това си е негова, свършено лична работа!

— Не само негова, но и твоя, щом ще му отмъщаваш... — отбелязва Джемима.

— Не искам да му отмъщавам, ясно ли е? Отмъщението е нездравословно! — възкликвам разпалено.

— Ема, независимо какво искаш или не искаш, ти си ми приятелка и аз нямам намерение да седя и да гледам безучастно как някакъв си мъж те тъпче и те прави на маймуна — извиква Джемима, а в очите ѝ проблясват налудничави пламъчета. — Той трябва да си плати! Трябва да бъде наказан!

— Джемима! Моля те! — поглеждам я стреснато. — Не искам да правиш нищо по въпроса! Обещай ми!

— Добре де, обещавам! — казва Джемима неохотно.

— Завключила е пръстите си зад гърба — подхвърля Лиси.

— Какво! — хвърлям възмутен и невярващ поглед към Джемима.
— Обещай ми както трябва! Закълни ми се в нещо, което наистина обичаш, че няма да отмъщаваш на Джак вместо мен.

— О, добре! — намусва се Джемима. — Ти печелиш. Заклевам се в чантичката си от „Миу Миу“, тази от кожата на пони, че няма да предприемам нищо. Но правиш огромна грешка, да знаеш.

С тези думи Джемима изхвърча ядосано от стаята. Гледам след нея с чувство на неудобство и притеснение.

— Това момиче е пълен психопат — подхвърля Лиси и се настанява на един стол. — Защо ли изобщо я приехме да живее с нас? — свива рамене тя и отпива замислено от чая си. — А, сетих се защо! Баща ѝ ни плати предварително наема за цяла година! — Лиси забелязва израза на лицето ми и пита разтревожено: — Добре ли си?

— Нали не мислиш, че наистина ще направи нещо на Джак? — поглеждам я ужасено.

— Не, разбира се — възкликва Лиси успокоително. — Сигурно ще се види с някой от нейните баровци и ще забрави за цялата тази работа.

— Не че това ми пука! — тръсвам глава аз. — Изобщо не ми пука за Джак Харпър!

Лиси ми се усмихва съчувствено.

На хората в службата вече им е омръзнало да се занимават с мен, така че денят ми минава относително спокойно. По едно време Пол излиза от офиса си с дипломатическо куфарче и списание в ръка.

— Готова ли си да тръгваме за съвещанието? — подхвърля той на Артемис и без да дочака отговор, се обръща навъсено към Ник. — Преди да изляза, Ник, би ли ми казал, по дяволите, от къде на къде ти хрумна да пускаш реклама с купон за шоколадовите блокчета на „Пантера“ в... „Месечник за боулинг“? — пита той, като поглежда корицата на списанието в ръката си. — Предполагам, че си ти, защото блокчетата са твой продукт, нали?

Сърцето ми прескача уплашено. Вдигам глава. Мамка му! Два пъти мамка му! Не мислех, че Пол изобщо ще забележи.

Ник ми хвърля мръснишки поглед и прави агонизираща физиономия.

— Ами, Пол... — започва да мънка той с мазен глас — ... да, по принцип блокчетата са мой продукт. Но стана така, че...

О, Господи! Не, не мога да позволя той да си го отнесе заради мен, нали така?

— Пол — обаждам се с разтреперан глас, като лекичко вдигам ръка като хлапе в детски дом. — Всъщност, това беше...

— Защото трябва да призная — ухилва се Пол на Ник, — че идеята ти е била гениална! Току-що получих данните от продажбите. Направо са фантастични, особено като се има предвид, че се готвехме да изтеглим продукта от производство!

Зяпвам го удивено. Рекламата е била ефективна? Моята реклама с купона е била ефективна?

— Така ли? — възкликва Ник изненадано, но в следващия миг се прави, че е очаквал подобни резултати. — Искам да кажа... чудесно!

— Какво, по дяволите, те подтикна да рекламираш продукт за тийнейджъри в списание с възрастна читателска публика, да не кажа направо старци?

— Ами... — започва Ник, като подръпва маншетите си и старателно отбягва да гледа в моята посока, — това донякъде си беше чист хазарт. Но определено имах чувството, че е време да... полетим на воля... да поекспериментираме в една нова демографска среда...

Чакай, чакай малко! Какво казва той?

— Е, резултатите са повече от добри — Пол поглежда одобрително Ник. — А най-интересното е, че съвпадат със заключенията от едно скандинавско маркетингово проучване, които току-що получихме. Мини при мен, като се върна, да поговорим по въпроса...

— Да, разбира се! — отговаря Ник с доволна усмивка.

Не! Как може да постъпва така с мен! Ама че задник!

— Чакайте малко! — за свое собствено учудване изведнъж скачам на крака и извиквам възмутено. — Чакайте малко! Това беше моя идея!

— Какво? — смръщва вежди Пол.

— Обявата в „Месечник за боулинг“ беше моя идея. Нали така, Ник? — поглеждам го право в очите аз.

— Може и да сме го обсъждали някога — смънкава той, без да ме поглежда в лицето. — Не си спомням точно. Но, Ема, крайно време е да научиш, че в сърцевината на маркетинга е екипната работа...

— Не ми говори снизходително, Ник. Това не беше никаква екипна работа. Идеята си беше изцяло моя, от началото до края! Пуснах рекламата заради дядо!

Мамка му! Нямах намерение да го казвам, ама ми се изплъзна от устата. Но и тъй, и тъй съм започнала, давай поне да довърша.

— Ъъ... нали казахте, че ще спрете от производство шоколадовите блокчета „Пантера“... и си помислих да спестя малко пари на дядо и приятелите му, като същевременно им дам възможност да се запасят. На онова съвещание се опитах да ти кажа, че дядо и приятелите му обожават блокчетата „Пантера“! Ако ме питате мен, трябва да насочим рекламите си към тях, а не към хлапетиите.

Настава гробно мълчание. Пол ме гледа удивено.

— Знаеш ли, в Скандинавия са стигнали до същото заключение — най-сетне казва той.

— О! — свивам рамене. — Ами... ъъ... хубаво тогава.

— Добре, а знаеш ли защо хората от това поколение харесват толкова много блокчетата „Пантера“, Ема? — пита Пол искрено заинтригуван.

— Знам, разбира се.

— Заради сивата икономика — авторитетно се обажда Ник. — Демографските изследвания сочат, че населението в пенсионна възраст е...

— Нищо подобно! — прекъсвам го нетърпеливо. — Харесват ги, защото... защото... — о, Господи, дядо направо ще ме убие, ако го кажа! — ... защото не лепнат и не... не смъкват ченетата им.

Настава шокирано мълчание. После Пол отмята глава и избухва в гръмогласен смях.

— Ченетата им! — смее се той и бърше с ръце очите си. — Гениално, Ема! Ченетата им!

Гледам го и имам странното усещане, че нещо в мен се надига и всеки миг ще го...

— Сега ще получа ли повишение?

— Какво? — поглежда ме Пол неразбиращо.

Ама не, наистина ли го казах? На глас ли го казах?

— Сега ще получа ли повишение — повтарям отчетливо, макар и с леко разтреперан глас. — Ти каза, че може да получа повишение, ако сама си търся и създавам възможности за развитие. Точно така каза!

Няколко мига Пол ме гледа мълчаливо.

— Знаеш ли, Ема Коригън — най-сетне казва той. — Ти си сред... най-изненадващите хора, които изобщо някога съм познавал.

— Това „да“ ли значи? — упорствам аз.

В офиса цари напрегната тишина. Всички чакат отговора на Пол.

— О, за бога! — врътва той очи към тавана. — Добре, повишена си. Вече си специалист по маркетинг. Това ли е всичко?

— Не — чувам се да казвам, а сърцето ми забива още по-бясно. — Бих искала да ти кажа още нещо, Пол. Аз счупих любимата ти чаша за кафе.

— Какво? — поглежда ме той стреснато.

— Без да искам. Извинявай. Ще ти купя нова — поглеждам към смълчаните си, озадачени колеги. — Аз задръстих фотокопирната машина онзи път, когато се наложи да викаме техник. Всъщност... всеки път все аз я задръствам. А това дупе е мое! И не искам повече да виси тук! — заявявам сред възгласи на удивление, бързо пристъпвам и смъквам от дъската за обяви фотокопието на женско дупе с прашка. После се връщам към бюрото си. — О, и Артемис... колкото до твоята коледна звезда...

— Какво? — пита тя подозрително.

Поглеждам я, както стои, готова за тръгване — моден шлифер, дизайнерски очила, високомерно изражение... О, по-добре да не се увличам!

— ... и представа си нямам защо линее — отговарям и ѝ се усмихвам. — Ползотворно съвещание!

През цялата останала част от деня буквално летя в облаците. Просто не мога да повярвам, че съм повишена! И вече наистина, наистина съм специалист по маркетинг! А и нищо чудно някой ден да стана директор по маркетинг!

Пък и не само това! Не знам какво ми става! Чувствам се като съвършено нов човек. Чудо голямо, че хората знаят колко тежа! Сбогом на предишната плаха и неуверена Ема, която крие под бюрото своите

непрестижни чантички! Да живее новата, уверена Ема, която гордо ги премята на облегалката на стола си.

Звънвам на мама и татко и им съобщавам, че съм повишена. Това ги впечатлява изключително много и те настояват да дойдат в най-скоро време до Лондон и да ме заведат на празнична вечеря.

И изобщо не се и сецам за Джак Харпър. Всъщност, почти съм убедена, че напълно съм преодоляла увлечението си по него. Днес сърцето ми се преобърна само веднъж — когато ми се стори, че го мярвам в дъното на коридора — но бързо дойдох на себе си.

Моят нов живот започва от днес. И нищо чудно тази вечер — на шоуто на адвокатите балетисти — да срещна някой нов и интересен мъж. Някой наистина висок, красив, зашеметяващ адвокат. И после той ще дойде да ме вземе от работа с фантастичната си спортна кола. И аз ще изтичам към него надолу по стълбите, като отмятам със секси жест коси, без изобщо да поглеждам към Джак, който стои на прозореца на офиса си и тъжно...

Не, не! Джак не стои никъде. Вече съм забравила Джак. Как обаче да го запомня, че съм го забравила...?

Най-добре ще е да си го напиша върху ръката.

XXIV

Когато пристигам на мястото, където ще се състои танцовият спектакъл на Лиси и нейната юридическа балетна труппа, заварвам двора пред сградата претъпкан от адски самоуверени адвокати и юристи, изтрупани в скъпарски костюми и с мобилни телефони в ръка.

Зад сцената обаче цари съвсем друга атмосфера. Същите тези уж нафукани юристи и адвокати буквално умират от сценична треска и се държат като уплашени хлапенца от детски дом. Връчвам букета на Лиси, която цялата трепери и заеква от ужас, вкопчва се в ръката ми и не иска да ме пусне. Успявам някак да я убедя да не побегне панически и отново излизам на двора пред залата, за да обмисля на спокойствие как да постъпя, ако тя наистина вземе, че забрави стъпките на различните си пируети и па-де-дъо.

Сърцето ми се свива от съчувствие, като си представя, че Лиси може изведнъж да замръзне наред сцената, под насмешливите погледи на публиката от нейни колеги.

О, не! Не бих позволила да ѝ се случи подобно нещо. Ако забележа, че се обърква, ще... ще... ами да, ще се престоря, че получавам сърдечен удар. Ще се срина на пода и за известно време всички ще извърнат очи към мен. Но представлението няма да се провали, изобщо няма да спре, защото ние сме горди англичани... нали така? А когато хората отново погледнат към сцената, Лиси вече ще си е припомнила стъпките. И всичко ще е наред!

— Ема! — чувам глас до ухото си.

— Какво? — питам разсеяно.

И в следващия миг сърцето ми спира. Май наистина ще получа сърдечен удар. Само на крачка от мен стои Джак. Облечен е в обичайната си униформа — избелели дънки и фланелена риза, и се откроява ярко сред тълпата от изтрупани адвокати. Когато срещам погледа на тъмните му очи, отново усещам да ме залива обида и болка. Не, няма да им се поддам. Край. Аз съм нова Ема. Забравила съм Джак. Имам нов живот.

— Какво правиш тук? — питам престорено нехайно.

— Видях поканата на бюрото ти — отговаря Джак, без да откъсва очи от моите. — Ема, наистина искам да поговорим!

Ама той какво си въобразява?! Че ще хукна да говоря с него само като ми свирне ли? Ха! Как ли пък не!

Поглеждам го яростно. Той обаче сякаш изобщо не забелязва колко съм ядосана.

— Ема... — подема Джак със съвършено искрен израз на лицето — ... не мога да забравя това, което ми каза. Права си. Трябваше да споделям повече с теб. Не биваше да те изолирам така от живота си.

Това ме изненадва, но веднага усещам в душата ми да се надига наранена гордост. Значи сега иска да споделя с мен, така ли? Е, може би вече е прекалено късно, нали? Аз... може би вече изобщо не се интересувам от него!

— Не е необходимо да споделяш каквото и да било с мен, Джак. Твоите работи са си твои и нямат нищо общо с мен — отправям му дистанцирана усмивка аз. — Пък и вероятно не бих ги разбрала, като се има предвид, че те са толкова деликатни и сложни, а аз съм една... пълна глупачка...

Обръщам се и решително тръгвам през двора към залата.

— Дълга ти поне едно обяснение — тръгва след мен Джак.

— Нищо не ми дължиш! — вирвам гордо брадичка. — Всичко свърши, Джак. По-добре ще е и за двама ни да... О, пусни ме!

Джак е сграбчил ръката ми и ме дръпва да се обърна с лице към него.

— Дойдох специално, за да ти кажа нещо важно, Ема! — заявява той сериозно. — Дойдох, за да ти кажа защо бях в Шотландия.

Опитвам се да прикрия изненадата си.

— Изобщо не ме интересува защо си бил в Шотландия! — измъквам ръката си и започвам да си проправям път сред тълпата от адвокати, всичките говорещи делово по мобилните си телефони.

— Но аз искам да ти го кажа, Ема! — неотклонно ме следва по петите Джак. — Наистина искам!

— Е, аз пък вече не искам да го знам! — обръщам се към него и го поглеждам предизвикателно в очите.

О, искам, разбира се! Искам и още как! И той много добре знае, че искам.

— Добре де, казвай, щом толкова настояваш! — измърморвам намусено.

Той ме хваща за ръка и ме повежда към едно по-спокойно кътче на двора. Докато вървим, усещам да ме обзема страх.

Така де... действително ли искам да знам тайната му?

Ами ако е финансов измамник, както предполага Лиси? Ами ако се занимава с разни тъмни сделки и иска да ме забърка и мен в тях?

Ами ако наистина има друга жена и сега ми каже, че ще се жени за нея или нещо подобно?

Усещам сърцето ми да се свива от болка. Добре де, в такъв случай... в такъв случай, ще му кажа, че и аз имам друг любовник и че...

— Слушай сега — Джак спира и ме поглежда мрачно.

На секундата решавам, че ако е извършил убийство, ще го предам на властите... независимо че съм му обещала да пазя тайната му и тъй нататък.

— И така... — Джак си поема дълбоко дъх. — Бях в Шотландия, за да... за да се видя с един човек.

— С жена — изтърсвам, преди да успея да се възпра.

— Не, не с жена! — възкликва Джак, но в същия миг изразът на лицето му се променя и той ме поглежда изпитателно. — Това ли си си мислила? Че играя двойна игра?

— Ами... всъщност... не знаех какво да си мисля — измънквам смутено.

— Ема, в живота ми няма друга жена. Отидох да посетя... — той се поколебава за миг. — Отидох да посетя своята... един вид... фамилия.

Мозъкът ми буквално се сбръчква от ужас.

Фамилия ли?!?

О, Господи! Джемима беше права! Забъркала съм се с мафиот!

Само без паника! Мога да се измъкна, нали така? Мога да се включа към програмата за защита на свидетелите. Новото ми име ще бъде да речем... да речем... Мигън.

Не. Кло. Кло де Суза.

— И по-точно... едно дете.

Дете ли? Дете ли каза?

Мозъкът ми отново се сбръчква. Той има дете, така ли?

— Тя се казва Алис — усмихва се Джак нежно. — И е на четири години.

Това е то! Знаех си аз! Знаех си! Това е тайната му! Джак има съпруга и дете!

— Ти... имаш... дете, така ли? — питам с пресъхнало гърло.

— Не. Нямам дете — няколко мига Джак остава забил поглед в земята, после тръсва глава и ме поглежда в очите. — Пийт има дете. Дъщеря. Алис е дете на Пийт Лейдлър.

— Но... но... — мънкам объркано — ... не знаех, че Пийт Лейдлър има дете.

— Никой не знае — отправя ми дълъг поглед Джак. — Това е тайната.

Е, това се разминава напълно... тотално... абсолютно... с всичките ми очаквания.

Дете. Тайно дете на Пийт Лейдлър.

— Добре де, но... как така никой не знае за нея? — питам глупаво. — Няма начин да не са я виждали, нали така?

— Пийт беше изключителна личност — въздъхва Джак. — Но беше абсолютно неспособен да поддържа предани, стабилни интимни връзки. По времето, когато Мери, майката на Алис, разбрала, че е бременна, те вече били разделени. А Мери е изключително самостоятелна и горда жена. Решила да роди детето и да го отгледа сама. Пийт я подпомагал финансово, но... изобщо не се интересувал от детето. На никого не беше казал, че е баща.

— Дори на теб ли? — поглеждам го изумено. — И на теб ли не ти беше казал, че има дете?

— Да. Дори на мен. Узнах чак след смъртта му — при тези думи лицето на Джак потъмнява. — Обичах Пийт. Но това е нещо, което ми е трудно да... да му простя. И така, няколко месеца след смъртта му Мери се появи с детето. Можеш да си представиш какъв шок беше това за всички нас. Дори шок е меко казано. Но Мери настояваше никой да не знае. Искаше да отгледа Алис като обикновено, нормално дете, а не като незаконна дъщеря на Пийт Лейдлър. И не като наследница на огромно състояние.

Какво? Едно четиригодишно момиченце наследява частта на Пийт Лейдлър от „Пантера Корпорейшън“?!? Боже Господи!

— Значи тя... наследява всичко, така ли? — питам колебливо.

— Не, не всичко. Но доста голяма част. Семейството на Пийт беше много великодушно и щедро. Ето защо Мери се старае да държи детето встрани от общественото внимание — Джак разперва леко ръце. — Знаем, че не можем да я крием до безкрай. И че рано или късно всичко ще излезе на бял свят. Но когато вестникарите разберат за нея... ще настане истински ад. Алис ще се окаже изведнъж на върха на богатите наследници... Другите деца ще й вгорчат живота... вече няма да може да живее нормално. Някои такива деца успяват да се справят... Но Алис... Алис страда от астма и изобщо е много крехко дете... и физически, и психически.

След кратко мълчание Джак продължава:

— Знаем, че прекалявам в опитите си да закрилям това дете. Дори Мери ми казва, че прекалявам. Но... Алис ми е много скъпа. Тя е... всичко, което ни е останало от Пийт.

Поглеждам го, изведнъж силно разчувствана.

— Значи за това са били онези телефонни разговори, така ли? — питам колебливо.

Джак въздъхва.

— Да. Няколко дни по-рано Мери и Алис бяха преживели автомобилна катастрофа. Нищо сериозно. Но... това ни беше чувствително място... след смъртта на Пийт. Искрахме да сме сигурни, че всичко с тях е наред.

— Ясно — усмихвам му се леко. — Наистина разбирам.

Настава кратко мълчание. Трескаво се опитвам да осмисля чутото.

— Но пък има нещо друго, което не разбирам — казвам най-сетне. — Защо ме накара да обещаеш да пазя в тайна това, че си бил в Шотландия? Сигурна съм, че и без това никой нямаше да узнае.

— Поради собствената ми глупост — с яд на себе си казва Джак, като свива рамене. — Казах на някои хора, че същия ден отивам до Париж. Един вид като допълнителна предпазна мярка. Пътувах под друго име. И си мислех, че никой няма да узнае. А после какво? Влизам в офиса и... ти си там.

— Аха... Ясно — измърморвам, като поглеждам встрани.

— Не исках неволно да изтърсиш, че съм бил в Шотландия, а не в Париж, което вероятно щеше да отприщи лавина от интриги — Джак поклаща глава в недоумение. — Не можеш да си представиш какви

глупости са способни да измислят хората, когато нямат какво да правят. Какво ли не съм чувал за себе си! Че планирам да продам компанията... че съм хомосексуалист... че съм член на мафията...

— Ъъ... наистина ли? — приглаждам нервно косата си. — Ама че глупави хора!

— Ема, извинявай, че не го споделих по-рано с теб — казва Джак тихо. — Съзнавам, че това те е обидило и че си се почувствала изолирана. Но... сама виждаш, че не е нещо, което може да бъде споделяно с лекота.

— Да, разбирам — отговарям веднага. — Естествено, че не би могъл да го споделиш с лекота. Глупаво беше от моя страна да се сърдя.

Трябваше, трябваше да се досетя, че действително става дума за нещо важно. И че не ме лъже, когато казва, че въпросът е деликатен и сложен.

— Само няколко души знаят за това — сериозно ме поглежда в очите Джак. — Само няколко много специални и достойни за доверие хора.

Има нещо в погледа му, което кара кръвта ми да закипи. Усещам, че се изчервявам. Времето сякаш спира за нас.

— Ще влизате ли? — изведнъж ни стряска ведър женски глас. Оглеждаме се замаяно и виждаме към нас да приближава някаква жена. — Представлението всеки момент ще започне.

— Трябва да влизам вече. Дошла съм да видя как танцува Лиси — казвам аз.

— Ами... добре — усмихва се Джак. После отново ме поглежда сериозно. — Ема, исках само да знаеш колко много съжалявам за станалото. Съзнавам колко тежко ти е било тези няколко дни. До този момент ти беше образец на дискретността, а аз... Исках отново да ти се извиня.

— О! Няма... няма проблем.

Джак се обръща и си тръгва, а аз оставам загледана след него.

О, Господи! Специално е дошъл, за да ми сподели тайната си!

Не е бил длъжен, нали така? Искал е да я сподели с мен!

— Чакай! — изведнъж виквам след него и Джак веднага спира и се обръща. — Защо не влезеш и ти с мен?

И буквално се разтапям от удоволствие, когато виждам радостната усмивка по лицето му. Тръгваме през двора към входа на залата. Най-сетне насъбирам кураж да заговоря:

— Джак, и аз също искам да ти кажа нещо. Нали помниш, че онзи ден те обвиних, че си съсипал живота ми?

— Да, помня — поглежда ме Джак изпитателно.

— Е, може би не е съвсем вярно. Всъщност... изобщо не е вярно — поглеждам го откровено в очите и добавям: — Не си съсипал живота ми, Джак.

— Наистина ли? Значи ще ми дадеш втори шанс, така ли?

— Не!

— Това ли е окончателният ти отговор, Ема? — пита той и ме гледа толкова настойчиво, че в сърцето ми се поражда крехка надежда.

Известно време и двамата мълчим.

Изведнъж погледът на Джак попада върху китката на ръката ми. Той се вглежда заинтригувано и прочита на глас:

— „Забравила съм за Джак!“

Мамка му! Изчервявам се като домати.

Никога, никога вече няма да пиша каквото и да било върху ръката си. Никога!

— Това е просто... — започвам да мънкам и точно в този момент мобилният ми телефон иззвънява.

Слава Богу! Който и да ми се обажда — обичам го! Завинаги го обичам!

Припряно включвам бутона за разговор.

— Ема! — долита до слуха ми пронизителният глас на Джемима.
— Ей Богу, ще ме обичаш завинаги, така да знаеш!

— Какво? — поглеждам изумено телефона.

— Всичко уредих вместо теб! — заявява триумфално тя. — Върхът съм! Не знам какво би правила без мен!

— Какво! — усещам да ме обзема тревога. — За какво говориш, Джемима?

— За това как ще си отмъстиш на Джак Харпър, глупчо! Докато ти седеше и хленчеше пасивно, аз поех нещата в свои ръце!

За миг загубвам и ума, и дума.

— Ъъъ... Джак... извини ме за момент — успявам да му се усмихна някак.

С разтреперани крака се втурвам към ъгъла на двора, далеч от чужди уши.

— Джемима, ти ми се закле, че няма нищо да предприемаш! — изсъсквам ядосано в слушалката. — Закле ми се в твоята чантичка от кожа на пони от „Миу Миу“, помниш ли?

— Нямам чантичка от кожа на пони, която да е от „Миу Миу“ — триумфално заявява Джемима с лек кикот. — Чантичката ми от кожа на пони е от „Фенди“!

Тя е луда! Тотално е побъркана!

— Джемима, кажи ми какво си направила! — шептя настойчиво.

Сърцето ми се свива от страх.

— Око за око, Ема! Този мъж те опозори и предаде най-безсрамно! Ние ще постъпим точно по същия начин с него! Слушай сега, тук съм с един много мил тип. Казва се Мик. Журналист. Работи за „Дейли Уорлд“...

Кръвта във вените ми се смразява.

— Жълтата преса! — изричам ужасено. — Джемима, да не си се побъркала?!

— Не бъди толкова задръстена, Ема! — сопва ми се тя укоризнено. — Журналистите от жълтата преса са наши приятели! Също като частните детективи... само че услугите им са безплатни! Мик е помагал неведнъж на мама и е направо страхотен да открива разни неща. И освен това е страшно заинтригуван да открие малката тайна на Джек Харпър! Всъщност, Мик иска да се срещне и да поговори с теб, така че...

Имам чувството, че ще припадна. Не, сигурно сънувам. Не може да е вярно.

— Джемима, забрави цялата тази работа! — шепна настойчиво в слушалката! — Разкарай го този твой Мик!

— Няма пък! — отговаря капризно тя като някакво шестгодишно хлапе. — Мама винаги казва, че... — чувам изсвистяване на гуми и налудничавият смях на Джемима. — До скоро, Ема!

И сигналът изчезва. Изтръпвам от ужас. Трескаво набирам номера ѝ, но попадам на гласовата поща.

— Джемима, не прави нищо! Спри го! Трябва да го...

Млъквам рязко, защото Джек приближава към мен.

— Всеки момент ще започнат — казва той, като ме поглежда любопитно. — Всичко наред ли е?

— Абсолютно! — отговарям дрезгаво и мушвам телефона в чантата си. — Абсолютно... наред!

XXV

Влизаме в залата. Буквално не усещам краката си от обзелата ме паника.

Какво направих?!? Какво направих, за бога?!?

Предадох най-голямата, най-съкровената тайна на Джак в ръцете на една безнравствена, вманиачена на тема отмъщение, носеща обувки „Прада“ ненормална жена!

Добре де, спокойно сега! Този журналист може би няма да открие нищо! Така де, не разполага с никаква следа, по която да тръгне... нали?

Ами ако открие? Ами ако по някакъв начин се докопа до истината? И ако Джак разбере, че аз съм била причината да...

Стомахът ми се свива на топка от ужас.

О, Господи! Защо изобщо ми трябваше да споменавам за Шотландия пред Джемима? Защо?!?

Край! Никога повече няма да издавам никакви тайни! Нито една! Никога! Абсолютно никога! Дори ако ми се струва незначителна! Дори ако съм ядосана!

Всъщност... най-добре ще е никога повече изобщо да не си отварям устата! Ще мълча и това си е! Май всичките ми беди винаги идват от тази моя голяма уста.

Край, от този момент онемявам. Напълно. Превръщам се в една мълчалива загадка. Когато ме питат нещо, ще кимам утвърдително или ще врътвам глава отрицателно. Или ще пиша разни закодирани неща върху листчета хартия. После хората ще си ги отнасят и години наред ще се опитват да ги дешифрират в търсене на скрития им смисъл и...

— Това ли е Лиси? — пита Джак, като ми сочи в програмата. Проследявам погледа му и само кимвам, здраво стиснала уста.

— Познаваш ли някой друг от участващите? — пита Джак.

Свивам рамене в смисъл: „Знам ли? Може би.“

— Лиси от колко време репетира с трупата? — не спира да пита Джак.

Поколебавам се, после вдигам три пръста.

— Три? — поглежда ме той неразбиращо. — Какво три?

Опитвам се с жестове да му дам да разбере, че става дума за три месеца.

Той продължава да ме гледа още по-озадачено.

— Ема, добре ли си? — пита по едно време разтревожено. Бъркам из джобовете и в чантата си за химикалка. Няма, разбира се.

Добре де!

— От три месеца — казвам.

Джак кимва и отново се зачита в програмата. Толкова е спокоен... толкова е доволен... нищо не подозира... Сърцето ми се свива от остро чувство на вина.

Дали пък не трябва да му кажа...

Не. Не мога. Просто не мога. Какво да му кажа по-точно? „Знаеш ли, Джак, тази голяма тайна, която ми сподели и ме помоли да пазя, аз я...“

А, не! Няма начин! Трябва да си държа езика зад зъбите. Периодично ще набирам номера на Джемима и когато успея да я хвана на телефона, с едносрични думи ще ѝ кажа да спре онзи тип, защото иначе... иначе ще ѝ счупя краката... и ще ѝ съсия всички обувки „Прада“!

Изведнъж светлините в залата угасват и екват барабани. Чак подскачам от страх. Толкова съм притеснена за Джемима, че бях забравила къде съм. В следващия момент сцената се осветява от феерични светлини и на нея се появява изящно същество в блестящ черен костюм. Започва да танцува, да се върти и да подскача. Господи, който и да е това — фантастично го прави! Дори не мога да разбера дали е мъж или жена... или видение, но...

Боже Господи! Но това е Лиси!!!

До края на представлението оставам като омагьосана на стола си. Не мога да мисля за нищо друго, освен за фееричната картина пред очите ми. Лиси е невероятна!

И представа си нямах, че може да танцува така. Добре де, знам, че като малки ходехме заедно на балет, но... ние никога... аз никога... Как е възможно да я познавам от двадесет години, а да не знам, че танцува така фантастично?

После тя изпълнява бавен танц с един балетист с маска на лицето, за който предполагам, че е Жан-Пол. После отново започва да се върти и да подскача. Всички я гледат прехласнато. Никога, през целия ни живот не съм виждала Лиси така щастлива! Толкова се гордея с нея!

Очите ми се напълват със сълзи и в следващия момент вече плача от възторг.

Усещам някой да ме докосва по ръката. За момент откъсвам очи от сцената и виждам Джак да ми подава носна кърпичка. Пъхва я в ръката ми и за момент сплита пръсти с моите.

Представлението свършва. Всички скачат на крака и ръкопляскат бурно и непрекъснато викат звездата на спектакъла — Лиси! — за поклони. Двамата с Джак също ръкопляскаме и се споглеждаме щастливо усмихнати.

— Да не кажеш на някого, че съм плакала! — прошепвам му аз настойчиво.

— Няма — поглежда ме той с усмивка. — Кълна се!

Завесата се спуска за последен път и всички се отправяме към изхода.

Отново и отново опитвам да се свържа с Джемима, но всеки път попадам на гласовата ѝ поща. Добре де, повтарям си за хиляден път, и без това нищо няма да се случи точно тази вечер. Вкъщи ще се разберем. И всичко ще бъде наред! Нали така?

С Джак се отправяме към гримьорните зад сцената, където участниците са организирали малко парти.

Всъщност, хич не е малко. Гъмжи от народ. Присъстват всички, които са гледали представлението. И поне още толкова, които явно са дошли само за партито. Танцьорите са още със сценичните си костюми. Свири оглушителна музика. Келнери с подноси вино сноват между хората. Отвсякъде се разнасят поздравителни възгласи.

Изведнъж мярвам Лиси, щастливо зачервена и сияеща, заобиколена от тълпа обожатели с вид на баровски адвокати. Втурвам се към нея.

— Лиси! — тя се обръща и аз я сграбчвам в прегръдките си. — Лиси! Никога не съм предполагала, че можеш да танцуваш така!

Фантастична беше!

— Ема! — сияе Лиси. — Никога, през целия ми живот, не съм се чувствала толкова щастлива! И знаеш ли какво? За другата година планираме голямо турне! Върхът!

— Но... — поглеждам я изумено. — Ти нали каза, че никога повече... за нищо на света...

— О, това беше само сценична треска! — махва пренебрежително с ръка Лиси. После понижава глас и ме поглежда любопитно. — Преди малко мярнах Джак. Какво става?

Сърцето ми отново се свива. Дали да ѝ кажа за Джемима? Не! Не бива да развалям вечерта ѝ. Пък и едва ли точно сега бихме могли да направим нещо, за да я спрем.

— Джак дойде тук, за да говори с мен — поколебавам се за миг и добавям: — За да ми каже... тайната си.

— Сериозно? — възкликва Лиси. — И? Каква е тайната?

— Не мога да ти кажа.

— Не можеш да ми кажеш ли? — поглежда ме невярващо Лиси. — След всичко... ама ти наистина ли няма да ми я кажеш?

— Лиси, разбери ме, действително не мога — отправям ѝ умолителен поглед аз. — Въпросът е много... деликатен... и сложен.

Господи, звуча точно като Джак!

— Ами... хубаво — намусва се Лиси. — Много важно. Ще го преживея. Добре де... кажи поне, сдобрихте ли се? Пак ли сте... заедно?

— Не знам — изчервявам се аз. — Може би.

— Лиси! Ти беше фантастична! — разнасят се възгласи и група млади жени наобикалят Лиси.

Усмиввам ѝ се и я оставям да си говори с тях. Оглеждам се наоколо. Джак никъде не се вижда. Отново набирам номера на Джемима и пак попадам на гласовата поща. С чаша вино в ръка тръгвам между хората.

В следващия миг мярвам през отворената врата позната руса коса във фоайето. И замръзвам от ужас.

Джемима! А с нея някакъв мъж. В дънки, с късо подстригана коса и остър поглед. През рамото му виси фотокамера.

Не!

Не би могла да го направи! Абсурд!

— Ема? — чувам глас зад гърба си.

— Джак! — обръщам се и го виждам да ми се усмихва и да ме гледа с много топлота в погледа.

— Добре ли си? — пита той и лекичко докосва носа ми.

— Чудесно! — отговарям припряно. — Страхотно!

Господи, какво да правя?

— Всъщност... Джак, би ли ми донесъл чаша вода? — чувам се да казвам изведнъж. — Ще те изчакам тук. Малко ми се мае главата.

Джак ме поглежда разтревожено.

— О, Ема! — възкликва той. — Знаех си, че не ти е добре. Нека те отведа у вас. Ще се обадя за колата.

— Не, не. Всичко е... наред. Искам да остана. Донеси ми само чаша вода. Моля те.

Виждам го да се отдалечава и веднага се втурвам към фойето, като чак се препъвам от бързане.

— Ема! — посреща ме Джемима със светнал поглед. — Запознай се с Мик. Той гореше от нетърпение да се види с теб. Ела, можем да поговорим тук.

Тя ме хваща за ръката и ме повежда към някакъв малък офис.

— Не! — дърпам се аз. — Вървете си, Джемима! Веднага!

— Глупости! — срязва ме тя и се обръща към Мик, който ни следва по петите и затваря вратата след себе си. — Казах ти, че ще се дърпа, нали?

— Мик Колинс — навира той в ръката ми визитката си. — Радвам се да се запознаем, Ема. Хайде сега, успокой се. Няма защо да се тревожиш — усмихва ми се насърчително той, явно свикнал да се разправя с хистерични жени, които му крещят да се разкара. — Нека седнем и да си поговорим малко...

— Вижте, станало е недоразумение — опитвам се да говоря учтиво аз. — Няма за какво да говорим.

— Не, има! — намесва се Джемима. — Този задник Джак Харпър постъпи адски подло с теб. И трябва да си получи заслуженото. Нали, Мик?

— Абсолютно правилно — отговаря той и леко накланя глава настрани, сякаш да ме оцени по-добре. — Доста е привлекателна — подхвърля на Джемима. После отново се обръща към мен. — Мислим

да добавим към основния материал и интервю с теб. Един вид „Моята забелка с големия шеф“. Доста добри пари можеш да изкараш от това.

— Не! — извиквам ужасено.

— Ама че си глупачка, Ема! — срязва ме Джемима. — Имаш ли изобщо представа какви пари вади Моника Люински на година?

— Ти си луда! — зяпвам я невярващо. — Тотално си откачила! Ти си за лечение, Джемима!

— Правя го за твое добро, глупачко! — озъбва ми се тя.

— Не е за мое добро! — извиквам, цялата пламнала. — Аз... ние с Джак... може да сме пак заедно!

Настъпва миг мълчание.

— Толкова по-добре! — възкликва Джемима. — Това ще го накара да седи на нокти и да внимава какво прави. Ще му покаже кой е шефът. Давай, Мик.

— Интервю с Ема Коригън. Вторник, петнадесети юли, девет и четиридесет вечерта — изрича бързо Мик. Поглеждам го и замръзвам от ужас. Насочил е към мен репортерски касетофон. — За първи път си срещнала Джак Харпър в самолет. Би ли ни казала откъде излетяхте и накъде пътувахте? — казва той делово в микрофона, после ми подхвърля с усмивка: — Дръж се непосредствено. Все едно говориш с приятелка по телефона.

— Спри го! — разкрещявам се аз. — Махайте се! Вървете си!

— Стига се прави на интересна, Ема — скастрия ме нетърпеливо Джемима. — Мик все едно ще открие каква е тайната, независимо дали ще му сътрудничиш или не, така че по-добре...

Млъква рязко и чувам вратата зад гърба ми да се отваря.

Пред очите ми притъмнява.

Само да не е... Моля те, Боже, нека не е...

Никога през живота си не съм била по-ужасена.

— Ема? — казва Джак и влиза, понесъл две чаши с вода в едната си ръка. — Добре ли си? Нося ти минерална и газирана, защото не бях съвсем сигурен каква...

В следващата секунда забелязва Джемима и Мик. Забелязвам удивения му поглед, когато вижда визитката на Мик в ръката ми. После очите му се спират върху работещия касетофон и лицето му изведнъж се вкаменява.

— Аз изчезвам — заявява Мик на Джемима, бързо прибира касетофона в джоба си, грабва си раницата и се измъква през вратата.

Известно време никой не проговаря. Чувам единствено бумтенето на сърцето и бученето в главата ми.

— Кой беше това? — пита Джек безизразно. — Журналист ли?

— Аз... Джек... — прошепвам дрезгаво. — Това не е... не е...

— Защо? — пита той, като потрива челото си, сякаш се опитва да осмисли ситуацията. — Защо разговаряше с този журналист, Ема?

— Защо ли? — изведнъж се обажда Джемима с яростен тон. — Да не си въобразяваш, че като си милионер, можеш да тъпчеш обикновените хора? Да не си мислиш, че можеш безнаказано да разгласяваш тайните им и да ги унижаваш! Не можеш! Ема само чакаше сгоден случай да ти отмъсти и най-сетне го дочака! А когато видиш малката си шотландска тайна във всички вестници, ще разбереш какво е да се чувстваш предаден! И тогава ще съжалиш горчиво за онова, което си й причинил! Кажи му, Ема!

Бих искала да й изкрещя да млъкне. Бих искала да му кажа, че не е истина... че никога не бих...

Но съм като парализирана, онемяла от ужас и от смазващо чувство на вина.

В следващата секунда Джек се обръща и бързо излиза от стаята.

Настава миг мълчание.

— Е! — плясва доволно с ръце Джемима. — Натрихме му носа!

Това изведнъж ме изтръгва от вцепенението ми. Съвземам се и разтреперана от гняв й крясвам:

— Тъпа... глупава... безмозъчна... кучка!

В този миг вратата се отваря с трясък и в стаята връхлита Лиси.

— Какво става тук, по дяволите? — пита тя. — Току-що видях Джек да си тръгва, мрачен като буреносен облак!

— Довлече един журналист! — отчаяно махвам с ръка към Джемима. — От жълтата преса! И Джек ни завари тук и си помисли... Един Бог знае какво си е помислил за мен!

— Гъска такава! — виква Лиси и със замах лепва един шамар на Джемима.

— Оу! Само исках да помогна на Ема да отмъсти на врага си! — изхленчва тя.

— Той не ми е враг, идиотко! — разплаквам се на глас. — Лиси... какво да правя? Какво?

— Тичай след него! — побутва ме Лиси към вратата. — Още можеш да го настигнеш. Тичай.

Втурвам се с всички сили, прекосявам двора и изхвърчам на улицата. Оглеждам се трескаво наляво и надясно. Забелязвам го да се отдалечава бързо.

— Джак, чакай! — извиквам и хуквам след него.

Той говори нещо по мобилния си телефон, но когато чува гласа ми, спира и се обръща. Лицето му е студено, неузнаваемо.

— Затова значи се интересуваше толкова много какво съм правил в Шотландия — отбелязва сухо, когато спирам пред него.

— Не е вярно! — отговарям задъхано. — Чуй ме, Джак, нищо не съм им казала. Кълна ти се. Те не знаят нищо за... Джемима знае единствено, че си бил там. Нищо повече. Тя блъфираше, повярвай ми. Нищо не съм им казала.

Джак мълчи. Един миг ме гледа мрачно и изпитателно, после отново тръгва надолу по улицата.

— Джемима се е свързала с журналиста, Джак. Не съм аз! Та ти ме познаваш, за бога! Знаеш, че никога не бих постъпила така с теб! Изпуснах се пред Джемима за Шотландия, признавам. И тогава бях обидена и... Съзнавам, че допуснах огромна грешка! Но ти също сгреши, Джак, а аз ти простих!

Той дори не ме поглежда. Сребристата му лимузина спира до тротоара. Джак отваря вратата и се качва.

Усещам да ме обзема адска паника.

— Джак, не бях аз, повярвай ми! — повтарям трескаво. — Не съм искала да... продавам тайната ти! — по лицето ми се стичат сълзи, едва дишам от ужас. — Дори не съм искала да зная такава голяма тайна! Искях да знам само малките ти тайни! Глупавите ти малки тайни! Искях само да те опозная... както ти ме познаваш.

Но той изобщо не вдига поглед към мен. Вратата се затваря и лимузината потегля. След миг изчезва от погледа ми.

Оставам да стоя на пътя... обляна в сълзи... Сама.

XXVI

След известно време идвам на себе си дотолкова, че с препъване да се довлека до сградата, където гледахме представлението. Сварвам Лиси и Джемима все още в малкия офис. Джемима седи свита и трепереца от ужас, а Лиси я ругае ядно, надвесена над нея като богиня на възмездието.

— Тъпа, самовлюбена, егоистична кучка! Повръща ми се от теб, да знаеш!

Бяха ми казвали, че в съдебната зала Лиси прилича на злобен ротвайлер, но никога до този момент не я бях виждала в този ѝ образ. Да си призная, и аз самата се уплаших, като видях яростните светкавици в очите ѝ.

— Ема, кажи ѝ да спре! Накарай я да престане да ми крещи! — изхленчва умолително Джемима.

— Какво стана? — пита Лиси с надежда в гласа.

Мълчаливо поклащам глава.

— О, Ема! — прехапва тя устни съчувствено.

— Чуй ме, Джемима! — обръщам се към хленчещата ни съквартирантка. — Накарай този твой журналист да забрави за цялата тази история! Трябва да го спреш, разбра ли? Веднага!

— Вече го спрях! — отвърща ми тя намусено. — Лиси ме накара да му се обадя. Няма да рови повече.

— Откъде си толкова сигурна?

— Няма да посмее да направи нещо, което би ядосало мама. Той печели доста от нея.

Питам Лиси с поглед дали можем да ѝ вярваме, но тя само свива рамене колебливо. Тръгвам неуверено към вратата, но изведнъж се сещам и се обръщам.

— Предупреждавам те, Джемима — казвам ѝ аз с възможно най-суров израз на лицето. — Ако нещо от това се появи във вестниците... каквото и да било... ще кажа на всички, че хъркаш.

— Не хъркам! — сопва ми се Джемима.

— Хъркаш и още как! — намесва се и Лиси. — Като дъскорезачка. И още, ще кажем на всички, че си купила онова твое палто на Дона Каран от магазин за дрехи втора употреба.

Джемима изписква от ужас:

— Не е вярно!

— Вярно е! Видях торбичката — обаждам се аз. — И още, ще кажем на всички, че перлите ти са изкуствени, а не истински!

Джемима ужасено затулва уста с ръка.

— ... и още, че изобщо не готвиш сама ястията, които поднасяш на гостите си...

— ... и още, че снимката, на която си с принц Уилям, е монтаж...

— ... и още, отсега нататък ще казваме на абсолютно всеки мъж, с когото тръгнеш да излизаш, че целта ти е единствено диамант на пръста! — завършвам триумфално и поглеждам Лиси с благодарност за подкрепата.

— Добре! Добре! Разбрах! Обещавам да забравя цялата тази история! Кълна се! Само, моля ви, не споменавайте, че съм купила палтото си от магазин за дрехи втора употреба! — нарежда през сълзи Джемима. После поглежда умолително към Лиси и пита: — Мога ли да си тръгна?

— Да, можеш — презрително я отпраща с ръка Лиси и Джемима се измъква бързо-бързо.

Когато вратата се затваря зад гърба ѝ, аз поглеждам любопитно Лиси и питам:

— Снимката с принц Уилям наистина ли е монтаж?

— Да! Не съм ли ти го казвала досега? Веднъж работех нещо на компютъра ѝ и по погрешка отворих файла. Беше лепнала своята глава към тялото на някакво друго момиче!

Не издържам и се разкикотвам. Но бързо ми минава. Изведнъж краката ми отмаляват и се отпускам на близкия стол.

Известно време мълчим.

— И какво, не пожела дори да те изслуша, така ли? — пита най-сетне Лиси.

— Не. Качи се в колата си и замина.

— Добре де, не е ли малко прекалено? — поглежда ме тя замислено. — Искам да кажа, той оповести пред целия свят всичките ти тайни, докато ти си казала само нещичко и...

— Нима не разбираш, Лиси? — прекъсвам я, забила мрачно поглед в килима. — Това, което Джак ми сподели, не е просто някаква тайничка, от рода на моите, а нещо действително изключително важно за него. Специално дойде тук, за да ми го каже. За да ми покаже, че ми има тотално доверие — преглъщам тежко. — А в следващия момент ме сварва да говоря с журналист от жълтата преса!

— Но ти изобщо не си говорила! — възкликва Лиси. — И нямаш никаква вина за станалото, Ема!

— Имам! Не биваше да споменавам каквото и да било пред Джемима. Нито думичка.

— О, тя все едно щеше да се втурне да му отмъщава! — махва с ръка Лиси. — Маниачка е на тема отмъщение, сама знаеш! И сега вероятно Джак щеше да те съди за надраскана кола. Или за увредени гениталии!

Разсмивам се през сълзи.

Вратата се отваря със замах и един от участниците в представлението надниква в офиса.

— Лиси! Ето къде си била! — възкликва той. — Хайде, идвай! Всички те чакат!

— Ей сега, Колин — отвърща Лиси. — След минутка.

Той затваря вратата, а Лиси се обръща към мен.

— Хайде, ела на партито.

— О, не! Предпочитам да се прибера, Лиси. Но ти върви. Не се притеснявай за мен. Всичко ще е наред.

И наистина смятам да се прибера и да си легна. Но когато излизам навън, усещам, че няма да мога да заспя. Цялата съм напрегната като тетива. Не ми се ходи на партито, където ще трябва да се преструвам на весела и да водя незначителни разговори. Но не ми се и прибира в притихналия ни апартамент.

Прекосявам безцелно двора, без да съм наясно какво всъщност възнамерявам да правя.

И в следващия момент замръзвам.

Не, не мога да го повярвам! Джак!

Джак върви право срещу мен, приближава с решителен израз на лицето.

Сърцето ми забива учестено. Иска ми се да заговоря... или да заплача... или и аз не знам какво.

Но само стоя и го гледам като препарирана.

Той спира пред мен, хваща ме за раменете и впива изпитателен поглед в очите ми.

— Страх ме е от тъмното! — заявява изведнъж Джак.

— Какво? — измънквам изненадано.

— Страх ме е от тъмното. Открай време. Затова винаги си държа една бейзболна бухалка под леглото. За всеки случай.

Зяпвам го изумено.

— Джак...

— И ненавиждам черния хайвер — поколебава се за миг и добавя: — И се срамувам от френския си акцент.

— Джак, какво за Бо...

— Този белег на китката ми е откогато бях четиринадесетгодишен и се опитах да отворя кутия бира с вилица. Когато бях малък, имах навика да лепя дъвките си под масата в трапезарията на леля Франсин. Загубих девствеността си с едно момиче, което се казваше Лайза Грийнууд в плевнята на чичо й, а после я попитах може ли да задържа сutiена й, за да го покажа като доказателство на приятелите ми.

Не издържам и се изкикотвам тихичко. Джак обаче не откъсва поглед от очите ми и продължава невъзмутимо:

— Никога не съм носил никоя от вратовръзките, които ми подаряваше мама за Коледа. Винаги съм искал да бъда поне два-три сантиметра по-висок, отколкото съм... Често сънувам един кошмар... че съм Супермен и че падам от небето. Понякога ми се случва да седя на съвещания на борда на директорите, да оглеждам присъстващите край масата и да се питам: „Кои, по дяволите, са всички тези хора?“

Спира за миг, поема си дълбоко дъх и ме поглежда още по-съсредоточено.

— Срещнах едно момиче в един самолет — добавя той. — И после... целият ми живот се промени.

Усещам в мен да напират нещо горещо, гърлото ми се стяга, едва си поемам дъх. Полагам усилия да не заплача, но лицето ми се сгърчва от само себе си.

— Джак — преглъщам отчаяно, — не съм... наистина не съм...

— Знам — прекъсва ме той с кимване. — Знам, че не си.

— Никога не бих...

— Знам, че не би, Ема — казва той нежно. — Знам.

И сега вече не успявам да се сдържа. Сълзите рукват от очите ми. Изпитвам огромно облекчение. Той знае. Чудесно!

— Тъъ... — избърсвам сълзите от лицето си, като се опитвам да се овладеея. — ... Това значи ли, че... че ние...

И спирам, защото не ми стига кураж да изрека думите.

Настава продължително, тягостно мълчание.

Не знам какво бих направила, ако отговори с „не“.

— Виж сега, не бързай с решението си — казва най-сетне Джак, като ме поглежда втренчено. — Защото имам още много, много неща да ти споделям. А някои от тях са доста ужасни.

Разсмивам се през сълзи.

— Не е нужно да ми ги казваш всичките.

— А, не! — заявява Джак категорично. — Нужно е! Дай да вървим — махва той неопределено към улицата. — Защото това ще ни отнеме доста време.

— Ами добре — приемам с все още леко разтреперан глас. Джак ми подава ръка и след миг колебание аз я поемам и стисвам.

— И така... докъде бях стигнал? А, да! Но да ти кажа, това е нещо, което не може да бъде споделено с всеки! — Джак се привежда към мен и зашепва: — Истината е, че аз всъщност не харесвам „Кола Пантера“. Предпочитам „Пепси“!

— О, не! — възкликвам шокирано.

— Дори понякога си сипвам „Пепси“ в кутийка от „Кола Пантера“...

— Не е вярно! — изкикотвам се аз.

— Вярно е! Предупредих те, че някои от моите тайни са доста ужасни...

Тръгваме бавно по улицата. Всичко тъне в тишина. Чува се само шумът от стъпките ни, вятърът в дърветата и гласът на Джак, който говори, говори... Джак, който споделя с мен всичко.

XXVII

Удивително колко различен човек съм напоследък! Изцяло, тотално, абсолютно съм променена. Аз вече съм една нова Ема. Много по-открита, отколкото преди. И по-откровена. Защото вече знам, че ако не си откровен с приятелите, колегите и хората, които обичаш, то какъв тогава е смисълът на живота?

Единствените тайни, които все още имам, са съвсем мънички, само най-най-съществените. А и те са само няколко. Мога да ги преброя на пръстите на едната си ръка.

Ето например няколко от тези мои тайни, за които се сецам в момента:

„1. Не съм сигурна, че на мама ѝ отиват изрусените кичури, дето си ги е направила.

2. Гръцката торта, която Лиси ми направи за рождения ден, беше най-отвратителното нещо, което съм вкувала през живота си.

3. Взех, без да питам, банския на Джемима от Ралф Лоран за ваканционното пътешествие с мама и татко и му скъсах една от презрамките.

4. Онзи ден, докато гледах пътната карта на града, за малко да попитам: «Каква е тази голяма река, дето минава покрай цял Лондон?» После обаче ми светна, че това е околоръстният път.

5. Миналата седмица сънувах един напълно откачен сън... за Лиси и Свен.

6. Тайничко започнах да подхранвам коледната звезда на Артемис с укрепващ растежа тор.

7. Сигурна съм, че Сами, златната рибка, пак се е променил, докато с мама и татко бяхме на ваканционното пътешествие. Откъде се е взела тази допълнителна перка?

8. Знам, че трябва да престана да раздавам на де когото сваря визитки, на които пише «Ема Коригън, специалист по маркетинг», но просто не мога да се въздържа.

9. Миналата нощ, когато Джак ме попита за какво мисля, аз му отговорих «За нищо», ама това не беше съвсем вярно. Защото всъщност мислех как да кръстим децата си.“

Добре де, ама то си е абсолютно нормално да имаш по някоя малка тайничка от гаджето си.

Всеки го знае.

Така де!

Издание:

Софи Кинсела. Можеш ли да пазиш тайна?

ИК „Кръгзор“, София, 2003

Редактор: Емил Танов

Коректор: Марийка Тодорова

ISBN: 954-771-072-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.